

IMMIGRATIECONGRES

VLAANDEREN VLAAMS

 VLAAMS BELANG

Deze brochure is een publicatie van het Vlaams Belang - november 2023
Ver. uitg.: Tom Van Grieken, Madouplein 8/9, 1210 Brussel

Voorwoord

Massamigratie niet managen, maar stoppen!

Migratie. Het is een fenomeen van alle tijden. Door de eeuwen heen zijn mensen om uiteenlopende redenen voortdurend van de ene naar de andere plek getrokken. De laatste decennia is er wel iets veranderd. Migratie is massamigratie geworden én de migratiestromen gaan vooral in één richting: uit Afrika en Azië naar Europa, en dus naar Vlaanderen.

Daar is niet naast te kijken. De massale migratie- en asielstromen naar ons land hebben een niet te miskennen invloed op onze maatschappij. Van het onderwijs, over het beleid inzake sociale woningen, tot veiligheid: de impact van de massamigratie op tal van beleidsdomeinen - en dus op het dagelijkse leven van de burgers - is nauwelijks te overschatten.

Wie beleid op maat van onze mensen wil voeren, kan dus niet anders als die impact in de eerste plaats erkennen en er vervolgens ook iets aan willen doen.

De migratiestromen zullen immers niet vanzelf ophouden. De mensen die hier nu toekomen, zijn bovendien slechts de voorhoede van een nog veel grotere stroom aan illegalen die staan te drummen om de oversteek naar ons continent te maken. En die stroom zal exponentieel blijven toenemen. Terwijl autochtone Europeanen steeds minder kinderen krijgen, zal het Afrikaanse continent de komende decennia een ware bevolkingsexplosie kennen. De bevolking zou er volgens experts bijna verdubbelen van 2,2 miljard naar 4,4 miljard inwoners.

Alle indicatoren staan dus op (donker)rood. Of zo zou het toch moeten zijn. Het lijkt immers wel alsof de andere partijen in dit land immigratie als een soort onafwendbaar natuurfenomeen beschouwen. Alleen het Vlaams Belang durft de problemen te benoemen en realistische oplossingen naar voren te schuiven. Getuige daarvan de niet minder dan 100 congresresoluties die door onze partij werden goedgekeurd.

Een gebrekkig asiel- en migratiebeleid blijven voeren, is geen optie. Recent nog zagen we daar de gevolgen van, met de terreuraanslag op onschuldige Zweden in hartje Brussel. De dader, een illegale Tunesiër, kon onder de radar blijven door de gebrekkige onderlinge communicatie tussen de verschillende bevoegde instanties (DVZ, politie, justitie...). Er moet – dringend en dwingend - werk gemaakt worden van een betere informatieuitwisseling. En met die informatie moeten we op alle niveaus aan de slag, want het is vijf voor twaalf.

Onze boodschap is dan ook duidelijk: de massamigratie naar onze contreien moet niet gemanaged, maar gestopt worden. Illegaliteit mag niet meer getolereerd worden. Voor wie écht goed beleid wil voeren, moet dat een prioriteit zijn. Vandaag en morgen. Enkel zo kunnen we onze toekomst veiligstellen.

Tom Van Grieken
Voorzitter

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord: Massamigratie niet managen, maar stoppen!	3
Afkortingen en Begrippenlijst	6
1. Migratie: iets van alle tijden?	8
1.1. Gastarbeid	8
1.2. 'Immigratiestop'	9
1.3. Paarsgroen zet de immigratiesluizen open.....	10
1.4. Vreemdelingenstemrecht als toemaatje	10
1.5. Papier hier	11
1.6. Aanzuigeffect	12
1.7. Van uitzondering naar regel	12
1.8. Geschiedenis herhaalt zich.....	12
1.9. 'Verandering' werd geen verbetering	13
1.10. Van een 'regering van lopende zaken' naar een regering van 'uit de hand lopende zaken'	14
2. 'Vivaldi': kroniek van een catastrofe	15
2.1. Geen focus op 'minder migratie'	15
2.2. Een nieuwe staatssecretaris; hetzelfde beleid	16
2.3. "Structurele maatregelen"	17
2.4. Een nieuwe pr-stunt.....	18
2.5. Veel is niet genoeg	18
3. Europa: gemorrel in de marge	19
3.1. Schuldig verzuim	19
3.2. 'Wir schaffen das'	19
3.3. Treurige paradox	20
3.5. EU-migratiepact.....	21
3.6. Nog méér immigratie.....	23
4. Cijfers en feiten	26
4.1. Bevolkingssamenstelling	26
4.1.1. Bevolking naar herkomst	26
4.1.2. Bevolking geboren in het buitenland.....	29
4.1.3. Bevolkingsgroei.....	30
4.1.4. Leeftijdsstructuur	30
4.1.5. Vruchtbaarheid.....	32
4.2. 'Nieuwe Belgen'	33
4.3. Globale immigratiedruk	34
4.4. Gezinshereniging	35

4.5. Asiel	36
4.5.1. Aantal verzoekers om internationale bescherming	36
4.5.2. Erkenningsgraad	38
4.5.3. Opvangcapaciteit	38
4.5.4. Asielfactuur	39
4.6. Terugkeer	42
4.7. Illegaal verblijf	43
4.8. Socio-economische indicatoren	44
4.8.1. Leefloon.....	44
4.8.2. Werkzaamheidsgraad.....	45
4.8.3. Werkloosheidsgraad.....	45
4.8.4. Inactiviteitsgraad	46
4.9. Criminaliteit	46
4.9.1. Verdachten van criminele feiten	46
4.9.2. Veroordelingen voor criminele feiten	47
4.9.3. Vreemdelingen in de gevangenis.....	48
4.10. Onderwijs en thuistaal	49
4.10.1. Onderwijs op basis van nationaliteit	49
4.10.2. Onderwijs op basis van thuistaal.....	49
4.10.3. Onderwijsachterstand	50
4.11. Vijf voor twaalf	50
5. Resoluties	52

Afkortingen

AGII	Agentschap Integratie en Inburgering
CGVS	Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen
DVZ	Dienst Vreemdelingenzaken
EHRM	Europees Hof voor de Recht van de Mens
FEDASIL	Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers
LOI	Lokaal opvanginitiatief
Myria	Federaal Migratiecentrum
NBMV	Niet-begeleide minderjarige vreemdeling
RVV	Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Begrippenlijst

Agentschap Integratie en Inburgering

Het Agentschap Integratie en Inburgering ontstond in 2015 als een fusie van verschillende diensten en organisaties die actief zijn op het vlak van integratie, inburgering en oriëntering naar taallessen Nederlands. Als extern verzelfstandigd agentschap (EVA) van de Vlaamse overheid zijn dat nog steeds onze voornaamste beleidsthema's.

Asiel

Elke vreemdeling die in België aankomt kan asiel, d.i. een verzoek om internationale bescherming, aanvragen, hetzij tot erkenning van de hoedanigheid als vluchteling, hetzij tot erkenning van subsidiaire bescherming.

Asielzoeker

Een asielzoeker is een vreemdelingen die een asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) heeft gedaan, hetzij tot erkenning van zijn hoedanigheid als vluchteling, hetzij tot erkenning van het subsidiair beschermingsstatuut.

Belg met buitenlandse afkomst

Dit zijn personen die de Belgische nationaliteit bezitten maar (i) een buitenlandse eerst geregistreerde nationaliteit hebben of (ii) waarbij minstens één ouder hebben met een buitenlandse eerst geregistreerde nationaliteit.

Beschermingsgraad (asiel)

De beschermingsgraad is het aandeel dossiers waarvoor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ('CGVS') de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus verleende ten opzichte van het totaal aantal dossiers waarin een eindbeslissing werd genomen, exclusief de intrekkingen en opheffingen van een status.

Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Het CGVS biedt bescherming aan vreemdelingen die, bij terugkeer naar hun herkomstland, vervolging, conflict of geweld vrezen. Het CGVS onderzoekt elke asielaanvraag individueel en onafhankelijk. Aan erkende vluchtelingen en staatlozen levert het attesten en documenten van burgerlijke stand af. Het CGVS is een onafhankelijke federale overheidsinstantie.

Dienst Vreemdelingenzaken

De Dienst Vreemdelingenzaken is de grootste algemene directie van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken (FOD Binnenlandse Zaken). Deze FOD moet het beleid van de federale minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken uitvoeren. De DVZ, die onder het gezag van de FOD Binnenlandse Zaken valt, zorgt meer bepaald voor de toepassing van het Belgisch regeringsbeleid met betrekking tot het beheer van de migratiestromen.

Emigratie

De internationale emigraties worden berekend door het samentellen van (i) de vertrekkers naar het buitenland en (ii) de schrappingen van ambtswege. Fedasil is verantwoordelijk voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en andere doelgroepen, en garandeert de kwaliteit en conformiteit binnen de verschillende opvangmodaliteiten. We bereiden onze bewoners voor op het leven na de opvang, verzekeren de coördinatie van de programma's vrijwillige terugkeer en nemen deel aan internationale programma's zoals hervestiging en relocatie.

Fedasil

Fedasil, het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers, is een instelling van openbaar nut die werd opgericht door de programmawet van 19 juli 2001 en operationeel is sinds mei 2002.

Gedwongen terugkeer

De vreemdeling die een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten en dit niet vrijwillig doet, kan gearresteerd worden door de politie en door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze personen worden, met oog op hun effectieve verwijdering, opgesloten in een gesloten terugkeercentrum.

Gezinshereniging

Familieleden van Belgen, EU-burgers of van andere personen met een verblijfsrecht in België kunnen, onder bepaalde voorwaarden, via gezinshereniging een verblijfsvergunning in België verwerven.

Humanitaire regularisatie

Bij de verblijfsregularisatie om humanitaire redenen, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van hun discretionaire bevoegdheid beslissen of een vreemdeling al dan niet – tijdelijk of permanent – wordt gemachtigd om in België te verblijven.

Illegaal verblijf

De aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot het verblijf op het grondgebied. ER zijn verschillende vormen van onwettig verblijf, bijvoorbeeld (i) een vreemdeling die in België verblijft wanneer zijn visum niet meer geldig is, (ii) een vreemdeling die het grondgebied op onregelmatige wijze betreedt of er op onwettige wijze verblijft, (iii) een afgewezen verzoeker om internationale bescherming die na afloop van de opgelegde termijn nog steeds in België verblijft, ...

Immigratie

De internationale immigraties hebben betrekking op de aangegeven immigraties van personen die zich voor meer dan drie maanden in België vestigen (inwijkingen uit het buitenland), de registerwijzigingen en de herinschrijvingen van personen die aanvankelijk uit het Rijksregister waren geschrapt. De registerwijzigingen betreffen de personen die van het Wachtregister naar een ander register overstappen. Het gaat vooral om begunstigden van internationale bescherming of om personen die om een andere reden gemachtigd zijn in België te verblijven.

Internationale bescherming

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Medische regularisatie

Bij de verblijfsregularisatie om medische redenen, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan de in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf aanvragen bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Migratiesaldo

Het migratiesaldo is het verschil tussen de immigraties en de emigraties op een bepaald grondgebied.

Nieuwe Belgen

Nieuwe Belgen zijn het aantal personen die de Belgische verkrijgen of verwerven. Voor de berekening van de statistieken houdt Statbel rekening wijzigingen van nationaliteit in het rijksregister.

Overbrenging tussen lidstaten

De overbrenging van staten kan plaatsvinden op basis van (i) het Kaderbesluit nr. 2008/909/JBZ van de Raad dd. 27 november 2008 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie, (ii) het verdrag van de Raad van Europa dd. 21 maart 1983 inzake de overbrenging van gevonnisde personen en (iii) de bilaterale overeenkomsten inzake de materie met Albanië, Marokko en Kosovo.

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een onafhankelijk administratief rechtscollege. Bij de Raad kan beroep aangetekend worden tegen beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, tegen beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken en tegen alle andere individuele beslissingen die genomen zijn met toepassing van de Vreemdelingenwet.

Subsidiaire bescherming

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (medische regularisatie), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan, of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder bepaalde uitsluitingsgronden valt.

Terugrijving

De vreemdelingen die aan de Belgische grens worden vastgehouden omdat ze niet voldoen aan de vereiste voorwaarden voor binnenkomst op het Schengen-gebied en de aan de grens afgewezen asielzoekers kunnen worden teruggedreven. In dat geval worden ze teruggestuurd naar het land waaruit ze afkomstig zijn.

Terugkeer

Het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire

of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keer en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Terugkeerbesluit

De persoon die het onderwerp vormt van een administratieve of gerechtelijke beslissing of handeling waarin wordt vastgesteld of verklaard dat hun verblijf onregelmatig is en waarin zij tot het verlaten van het grondgebied van de lidstaat worden verplicht. Meer concreet gaat het om (i) de bevelen om het grondgebied te verlaten, (ii) de bevelen tot terugleiding die op minderjarige betrekking hebben, (iii) de ministeriële terugwijzingsbesluiten en (iv) de koninklijke uitzettingsbesluiten.

Vreemdeling

De persoon die het bewijs niet levert dat hij of zij de Belgische nationaliteit bezit.

Vrijwillige terugkeer

De vrijwillige terugkeer van een persoon naar zijn land van herkomst of een derde land waar hij toegelaten of gemachtigd is om te verblijven op het grondgebied, ten gevolge van een zelfstandig genomen beslissing om beroep te doen op een programma voor bijstand aan terugkeer uitgewerkt door de overheid van het gastland (België).

Vluchteling

Om als vluchteling erkend te worden dient te persoon te beantwoorden aan de definitie van de Conventie van Genève: "een persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Werkloosheidsgraad

De werkloosheidsgraad wordt gedefinieerd als het percentage personen die niet-werken maar wel een baan zoeken, en daarvoor in principe een werkloosheidsuitkering krijgen.

1. Migratie: iets van alle tijden?

“Immigratie is van alle tijden”: het is tegelijk een waarheid als een koe en een leugen van formaat. Uiteraard heeft er altijd al (individuele) migratie bestaan – en in die zin is migratie inderdaad een fenomeen ‘van alle tijden’. Massamigratie is dat echter niet, wel integendeel. De instroom die dit land de afgelopen decennia – en zeker vanaf het einde van de jaren tachtig – heeft ondergaan, is zowel qua tempo, omvang als oorsprong in de recente geschiedenis ongezien en met andere woorden in geen enkel opzicht ‘van alle tijden’. In historisch perspectief gaat het hier eerder om een kwantumsprong.

Terwijl in 1947 amper 4,3 procent van de Belgische bevolking buitenlander was, heeft ondertussen meer dan 32,1 procent een migratieachtergrond¹. In Antwerpen is het meer dan de helft, in Brussel heeft ondertussen driekwart een migratieachtergrond. Voor de volledigheid voegen we daar nog aan toe dat het werkelijke aantal nog hoger ligt, want het Belgische statistiekbureau (Statbel) kijkt enkel terug tot de nationaliteit van de ouders; niet van de grootouders.

Hoe men het ook draait of keert: hier is zonder meer sprake van een spectaculaire demografische transitie die haar gelijke niet kent. Wat aanvankelijk beperkt bleef tot een maatschappelijk randgebeuren in de grootsteden, ontwikkelde zich tot een fenomeen waarmee ondertussen zowat iedere gemeente wordt geconfronteerd.

Nog niet zo heel lang geleden sloeg het federaal migratiecentrum Myria voor een uitzonderlijke keer nagels met koppen waar het stelde dat België “vandaag de dag vooral een immigratieland is².” Een analyse die sindsdien niets aan actualiteitswaarde heeft ingeboet.

Dit land werd – en wordt in steeds sneller tempo – een immigratieland, zij het tegen heug en meug. Dat laatste aspect blijft stevast onderbelicht, maar is onmiskenbaar uit zowat ieder opinieonderzoek (en in toenemende mate ook uit de verkiezingsresultaten) af te lezen. Het kan niet genoeg herhaald worden dat geen enkele regering over een democratisch mandaat beschikt(e) om de immigratiepoorten wagenwijd open te zetten. ‘Meer dan ooit’ gaat het beleid dan ook lijnrecht in tegen de wil van de publieke opinie. Die wil namelijk dat er – ook in de letterlijke betekenis van het woord – grenzen worden gesteld.

De vraag die blijft: hoe kon het zover komen?

1.1. Gastarbeid

De eerste immigratiegolf kwam al spoedig na de Tweede Wereldoorlog op gang en was nauw verbonden met de steenkoolindustrie; hefboom voor de wederopbouw van het land. Doordat die industrie niet werd gemoderniseerd, moest een beroep worden gedaan op nieuwe mijnwerkers die niet op de Belgische arbeidsmarkt te vinden waren. Nadat kortstondig (tot 1947) meer dan 60.000 Duitse krijgsgevangenen verplicht werden ingeschakeld, gingen overheid en patronaat in het buitenland op zoek naar mijnwerkers.

De eerste contingenten kwamen uit Zuid-Europese landen. Het duurde niet lang voor werkgevers uit andere sectoren hun oog lieten vallen op goedkope buitenlandse arbeidskrachten. Onder druk van werkgeverszijde en met instemming van de vakbonden werd het contingenteringssysteem uitgebreid naar onder meer de staalsector en de bejaardenhulp. Een strikt vergunningstelsel hield het systeem weliswaar onder controle. Een werkgever

¹ Statbel, *Structuur van de bevolking*, www.statbel.fgov.be/nl/themes/bevolking/structuur-van-de-bevolking (consultatie 3 mei 2023).

² Myria, *Migratie in cijfers en in rechten 2017*, www.myria.be/files/MIGRA2017_NL_AS.pdf (consultatie 31 mei 2023).

kon pas een gastarbeider aanwerven wanneer hij hiervoor toelating had gekregen van de overheid en de betrokken gastarbeider kon slechts immigreren als hem een arbeidsvergunning door de overheid werd toegekend.

De eerste vergunningen waren bovendien tijdelijk van aard en verplichtten de gastarbeiders gedurende een bepaalde periode bij eenzelfde werkgever en in dezelfde sector aan het werk te blijven. Pas daarna werd een vergunning van onbepaalde duur en voor alle sectoren uitgereikt.

Begin jaren '60 kende de Belgische arbeidsmarkt een bijna volledige tewerkstelling en ontstond er in sommige sectoren zelfs een tekort aan arbeidskrachten. Mede door de tanende interesse in Zuid-Europa werd op aandringen van werkgeverszijde het aanwervingsgebied voor gastarbeiders uitgebreid tot Turkije en de Maghreb, waarmee het licht op groen werd gezet voor de niet-Europese immigratie.

Tegelijk werd van werkgeverszijde geëist dat de verplichting om over een arbeidsvergunning te beschikken om legaal te kunnen migreren, moest vervallen. In afwachting daarvan ging het patronaat op eigen houtje over tot tewerkstelling van vreemdelingen die enkel over een toeristenpaspoort beschikten, waarmee de geldende wetgeving massaal werd omzeild en zelfs straal genegeerd. Ook nadat de regering het aantal arbeidsvergunningen had opgetrokken, werden nog massaal 'toeristen' aangeworven. De regering en de vakbonden keken oogluikend toe.

1.2. 'Immigratiestop'

Aan het einde van de jaren '60 kwam er langzaam maar zeker een einde aan de economische groei en begon de werkloosheid toe te nemen. Onder druk van hun basis eisten de vakbonden een stopzetting van de aanwerving van vreemde arbeiders, waarna het aantal afgeleverde arbeidsvergunningen werd verminderd. Pas nadat de economische crisis in volle hevigheid was ingetreden, werd in 1974 uiteindelijk een officiële immigratiestop afgekondigd. Een immigratiestop die allesbehalve waterdicht bleek...

Dat werd al vrij snel duidelijk toen in datzelfde jaar, na het afkondigen van de immigratiestop nog snel enkele duizenden illegale gastarbeiders werden geregulariseerd. Maar daar bleef het niet bij. Uiteindelijk zouden niet alleen regularisaties van illegalen, maar in het bijzonder het systeem van de zogenaamde gezinshereniging – en in een latere fase immigratie via het asielkanaal – ervoor zorgen dat de officiële immigratiestop dode letter zou blijven, de immigratie onverminderd zou aanhouden en zelfs zou toenemen – en dat aan een hoger tempo dan in de periode dat er actief gastarbeiders werden gerekruteerd.

Wat vanaf 1974 wel grotendeels stopte, was met andere woorden alleen de immigratie om economische redenen (arbeidsmigratie). Dat maakt dat de stelling dat 'wij' 'de vreemdelingen naar hier hebben gehaald om het vuile werk op te knappen dat wijzelf niet meer wilden doen' (lange tijd een dooddoener in elk immigratiedebat) al heel lang naar het rijk der fabelen kan verwezen worden. Om de almaar toenemende immigratie die sindsdien op gang kwam, hebben 'we' in ieder geval niet gevraagd. Net zomin als de bevolking deze immigratie gevraagd heeft, werd aan de bevolking ooit gevraagd wat ze van de gang van zaken vond. Het zou nog even duren voor de man/vrouw in de straat het antwoord zou geven op de vraag die hem/haar nooit werd gesteld...

In zijn lezenswaardige boek 'Reset' stelt Mark Elchardus daarover treffend: *"De kleine, goed georganiseerde en kapitaalkrachtige minderheid mobiliseert zich snel om de voor haar voordelige migratie te bevorderen. De reactie van de velen (de gemeenschap, de belastingbetaler, nvdr) komt veel trager tot stand doordat de kosten en nadelen voor hen maar langzaam duidelijk worden en zij zich ook niet zo snel kunnen mobiliseren en or-*

ganiseren. De opkomst, nog niet de echte doorbraak, van de anti-migratiepartij in België, het Vlaams Blok, dateert van het einde van de jaren zeventig, begin jaren tachtig. In dit geval zit er dus een tijdsverschil van haast twintig jaar tussen de mobilisatie van pro-migratiekrachten en de mobilisatie van anti-migratiekrachten.”

1.3. Paarsgroen zet de immigratiesluizen open

Na de verkiezingen van juni 1999 kwam voor de eerste keer in de politieke geschiedenis van dit land een zogenaamde paarsgroene coalitie aan de macht. Deze eerste regering-Verhofstadt zou onuitwisbare sporen nalaten, in het bijzonder op het vlak van immigratie en asiel.

Een van de eerste en meest bekende beleidsdaden van deze regering was de invoering van de beruchte ‘Snel Belg’-wet³. Terwijl de voorwaarden voor het verwerven van de nationaliteit in de jaren die aan het paarsgroene experiment voorafgingen steeds verder waren versoepeld en uitgehold, werd vanaf 2000 de facto zowat elke voorwaarde gewoon afgeschaft. De procedure werd niet alleen gratis in de financiële betekenis van het woord; er werd ook geen enkele andere tegenprestatie meer verwacht. Enige (wil tot) integratie moest niet meer worden aangetoond. Ook de kennis van een van de landstalen was niet langer nodig, waardoor ‘nieuwe Belgen’ niet eens in staat moesten zijn hun eigen identiteitskaart te lezen. Zelfs een blanco strafregister bleek geen absolute vereiste. De gevolgen waren ernaar: in goed twaalf jaar tijd kregen zo’n 600.000 vreemdelingen de Belgische nationaliteit in de schoot geworpen⁴, samen met alle voordelen (stemrecht, soepeler gezinshereniging, ...) die daaraan gekoppeld waren.

Het was niemand minder dan Johan Leman, toenmalig directeur van het beruchte Centrum voor Gelijke Kansen en Racismebestrijding (CGKR, het huidige Unia) en professioneel bestrijder van het Vlaams Blok, die wees op de draagwijdte van deze waanzinnige wet: *“Het Vlaams Blok moet dringend nieuwe leuzen bedenken, want de demografische evolutie haalt hen in. Wat betekent ‘eigen volk eerst’ over vijftien jaar nog? Met de versoepelde naturalisatiewet krijgen we zoveel nieuwe Belgen dat die slogan niets meer voorstelt.”*⁵

1.4. Vreemdelingenstemrecht als toemaatje

Toen de ‘Snel Belg’-wet twee jaar later in het parlement geëvalueerd werd, was het oordeel vernietigend. Zodanig dat zelfs vanuit de Vlaamse linkerzijde kritische stemmen te horen waren. Dirk Van der Maelen, toenmalig fractieleider van de socialisten, noemde de wet zelfs ronduit een vergissing: *“We moet het durven toegeven. Met de snel-Belgwet hebben we het vreemdelingen te gemakkelijk gemaakt om Belg te worden. We willen daarop terugkomen”*⁶. In de aanloop naar de federale verkiezingen van 2003 pleitten alle Vlaamse partijen, met uitzondering van Agalev (Groen) dat de kiesdrempel niet zou halen, voor een herziening van de wet.

Bij de vorming van de tweede regering-Verhofstadt (2003) gooide de PS (opnieuw) het dossier van het gemeentelijk vreemdelingenstemrecht op de onderhandelingstafel. De discussie daarover dateerde reeds van in de jaren ‘80. Omdat het politieke wereldje maar al te goed wist dat een grote meerderheid van de Vlaamse publieke opinie hier niet van

3 Wet van 1 maart 2000 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de Belgische nationaliteit, B.S. 12 juli 1984.
4 Statbel, *Nationaliteitswijzigingen*, www.statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/nationaliteitswijzigingen (consultatie 3 mei 2023).
5 G. Roos, *“Wat betekent Eigen Volk over tien jaar nog”* Johan Leman terug uit retraite”, *De Standaard* 15 januari 2000.
6 P.G., *“Sp.a wil nu ook kamaf maken met snel-Belgwet”*, *Gazet van Antwerpen* 24 april 2003.

wilde weten en men het debat liever wilde ontwijken, hadden de opeenvolgende CVP (cd&v)-regeringen ervoor gekozen de nationaliteitswetgeving (verder) te versoepelen; een lijn die de VLD in 1999 met de invoering van de 'Snel Belg'-wet op extreme wijze had doorgetrokken. Het feit dat ondertussen reeds tienduizenden vreemdelingen zonder enige noemenswaardige voorwaarde waren gepromoveerd tot 'Nouveau Belge' – en dus op alle niveaus konden meestemmen – ging voor sommigen (de PS op kop) echter nog niet ver genoeg. Alhoewel de VLD plechtig had verklaard dat het vreemdelingenstemrecht er niet zou komen, weigerde zij daar tijdens de regeringsvorming een breekpunt van te maken. Het resultaat was dat even later (op 11 december 2003) het vreemdelingenstemrecht⁷ – tegen de Vlaamse meerderheid in – werd goedgekeurd door een coalitie van alle Franstalige partijen, daarin langs Vlaamse kant enkel gesteund door de socialisten.

Over enige herziening van de 'Snel Belg'-wet werd niet meer gesproken. Het zou uiteindelijk duren tot 2012 voor de beruchte wet officieel tegen grave werd gedragen. Helaas werd ze hooguit vervangen door wat nog het best kan omschreven worden als een 'Soepel Belg'-wet⁸. Om de nationaliteit te verwerven, bleven (en blijven tot heden) de vereisten inzake economische zelfredzaamheid immers nog altijd te laks en de integratievoorwaarden te vrijblijvend. Het resultaat was dat in 2022 het aantal vreemdelingen dat de Belgische nationaliteit verwierf, opnieuw piekte tot het hoogste peil in twintig jaar⁹.

1.5. Papier hier

Nog voor in 2000 de soepelste nationaliteitswetgeving ter wereld werd ingevoerd, organiseerde de regering in januari van dat jaar een grootscheepse regularisatiecampagne van illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdelingen. Omdat de regering-Verhofstadt maar al te goed wist, dat hiervoor in Vlaanderen maar weinig animo bestond, haastte ze zich te beklemtonen dat het hier om een 'tweesporenbeleid' ging: enerzijds zouden 'eenmalig' enkele duizenden illegalen geregulariseerd worden; anderzijds zouden degenen die hiervoor niet in aanmerking kwamen, daadwerkelijk uitgewezen worden. Toenmalig VLD-voorzitter Karel De Gucht sprak in dat verband zelfs over de repatriëring van zo'n 50.000 personen.

Maar wat door sommigen als een ware volksverhuizing werd voorgesteld, pakte in de realiteit anders uit. Terwijl het tweede spoor (de terugkeer) spoorloos bleef, kwam al vlug de regularisatietrein op volle snelheid. Als gevolg van deze massale regularisatie van 'sans papiers' – in totaal ging het om veertig- tot vijfenveertigduizend regularisaties – namen de OCMW-uitgaven in de grote steden fors toe. Aangezien geregulariseerde illegalen het recht hebben hun familieleden uit het land van herkomst te laten overkomen, kwam bovendien ook nog eens de trein van de volgmigratie op gang. Maar daar bleef het niet bij...

7 Wet van 19 maart 2004 tot toekenning van het actief kiesrecht bij de gemeenteraadsverkiezingen aan vreemdelingen, B.S. 23 april 2004.

8 Wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken, B.S. 14 december 2012.

9 Statbel, *Nationaliteitswijzigingen*, www.statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/nationaliteitswijzigingen (consultatie 3 mei 2023).

1.6. Aanzuigeffect

Zoals door de tegenstanders voorspeld, bracht de collectieve regularisatieronde bovendien als vanzelf een nieuwe immigratiegolf op gang: in 2000 piekte het aantal asielaanvragen tot zo'n 40.000¹⁰. In het voorjaar van 2008 bevestigde een rapport¹¹ van de Rotterdamse Erasmus-universiteit dat de regularisatiecampagne van de regering-Verhofstadt wel degelijk een aanzuigeffect had gecreëerd, waardoor het bestaande leger illegalen de facto werd vervangen door een nieuw – en mogelijk nog groter – leger.

Volgens een voorzichtige (!) schatting van de onderzoekers van de Erasmus-Universiteit bevonden zich nauwelijks acht jaar na de grootschalige regularisatie-operatie niet minder dan 110.000 illegalen in dit land...

1.7. Van uitzondering naar regel

Nog een element dat België extra attractief maakte voor illegale immigranten, was volgens de onderzoekers de uiterst soepele permanente individuele regularisatie 'om humanitaire redenen'. Deze procedure, die in de jaren negentig hooguit voor enkele honderden mensen per jaar werd aangevraagd, groeide onder de tweede regering-Verhofstadt stilaan uit tot een nieuw immigratiekanaal.

Ook onder de daaropvolgende regeringen Letorme en Van Rompuy (van 2007 tot en met 2010) werd er aan de lopende band 'individueel' geregulariseerd a rato van tien- tot twaalfduizend per jaar. De cijfers logen er niet om: tussen 2005 en 2009 kregen meer dan 56.000 illegalen op deze manier een verblijfsvergunning toegekend¹².

1.8. Geschiedenis herhaalt zich

Het feit dat België in vergelijking met andere Europese landen al 'vrij royaal' was met zijn permanente individuele regularisatie – zoals bevoegd VLD-minister Turtelboom destijds zelf toegaf – was het voor sommigen echter nog niet genoeg. Boven op de massale 'individuele regularisaties' op permanente basis werd tussen 15 september en 15 december 2009 immers een tweede 'eenmalige' collectieve regularisatieronde georganiseerd. Daardoor piekte het aantal regularisaties alleen in 2010 tot 24.199¹³, wat maakte dat in nauwelijks zes jaar tijd meer dan 80.000 (tachtigduizend!) illegalen verblijfsdocumenten kregen.

Zoals reeds tijdens de eerste grootscheepse regularisatiecampagne van 2000 was aangetoond, bleek ook deze keer dat dit soort operaties bijzonder fraudegevoelig zijn. De handel in valse documenten floreerde. Vervalste huurovereenkomsten, lidkaarten van verenigingen, medische attesten en arbeidscontracten werden voor grof geld verkocht aan illegalen die door de procedure wilden geraken. Uiteindelijk bleek zelfs dat tijdens de regularisatieronde van 2009 ook 670 criminelen¹⁴ een verblijfsvergunning hadden kregen...

Ook deze keer namen de sociale uitgaven significant toe, in die mate zelfs dat verschillende OCMW-voorzitters aan de alarmbel trokken. Zo stelde onder meer toenmalig Antwerps

10 M. Bossuyt, *Tussen demagogie en hypocrisie*, Ertzberg, 2021, p. 328.

11 M. van Meeteren, e.a., *Zonder papieren. Over de positie van irreguliere migranten en de rol van het vreemdelingenbeleid in België*, Leuven, 2008.

12 Dienst Vreemdelingenzaken, *Demands d'autorisation de séjour exceptionnel 2010-2019*, www.dofi.ibz.be/sites/default/files/2021-05/DEX%20stats%20annuelles%202010-2019FR_0.pdf (consultatie 1 juli 2023).

13 Dienst Vreemdelingenzaken, *Demands d'autorisation de séjour exceptionnel 2010-2019*, www.dofi.ibz.be/sites/default/files/2021-05/DEX%20stats%20annuelles%202010-2019FR_0.pdf (consultatie 1 juli 2023).

14 X, "Waanzin: 670 criminelen kregen Belgische papieren", *Het Nieuwsblad* 17 maart 2015.

OCMW-voorzitter Monica De Coninck (Vooruit) dat de Scheldestad de toestroom niet langer aankon en wees zij met een beschuldigende vinger naar de federale regering. Over het feit dat ook haar eigen partij boter op het hoofd had, zweeg ze wijselijk...

Net zoals in 2000 duurde het niet lang voor opnieuw duidelijk werd dat een collectieve regularisatiecampagne nieuwe illegale immigranten aantrekt die hun kans willen wagen. In 2010 werden 19.941 asielaanvragen ingediend¹⁵, een stijging met bijna 80 procent ten opzichte van 11.120 aanvragen die in 2007 werden ingediend. In de Europese Unie stond België meteen op de derde plaats wat het aantal asielaanvragen per capita betreft.

1.9. 'Verandering' werd geen verbetering

In 2011 werd Maggie De Block staatssecretaris voor Asiel en Migratie en zou al spoedig aantonen dat men zich in die functie door een uitgekende communicatiestrategie behoorlijk 'populair' kan maken. Ook Theo Francken, toen nog oppositiekamerlid voor de N-VA, had toen kritiek op die politiek en wees in dat kader herhaaldelijk, net zoals het Vlaams Belang, op de opgesmukte cijfers. Niet veel later bleek dat het perceptiebeleid van De Block in zekere zin model heeft gestaan voor het beleid dat hij later zelf zou voeren.

In 2014 won de N-VA overtuigend de verkiezingen met haar belofte dat ze verandering zou brengen. Al snel werd duidelijk dat die er alvast op communautair vlak niet zou komen. Om zich aanvaardbaar te maken voor de Franstalige MR besliste de N-VA haar Vlaams programma voor vijf jaar 'in de koelkast' te steken¹⁶. Maar daar bleef het niet bij: in haar ijver er toch maar 'bij te mogen zijn', stak de partij de facto ook het asiel- en immigratiedossier in de diepvries. Voormalig cd&v-voorzitter Wouter Beke stelde daarover in 'De Tijd' dat er over asiel en migratie tijdens de regeringsonderhandelingen 'geen halve dag gesproken is'¹⁷. Dat werd bevestigd door niemand minder dan toenmalig N-VA-minister van Binnenlandse Zaken, Jan Jambon, toen hij stelde dat er in dat verband 'nauwelijks iets in het regeerakkoord staat'¹⁸. Het gevolg was dat, ondanks eerdere waarschuwingen dat de illegale immigratie naar Europa significant zou toenemen, elke maatregel uitbleef.

In 2015 was het zover en kwam een ware volksverhuizing naar Europa op gang, die zich uiteraard ook in dit land liet gevoelen. Francken mocht de asiel- en opvangcrisis dan wel redelijk goed hebben beheerd, wat het beheersen van de instroom betreft, vielen de resultaten bijzonder mager uit en was er van een trendbreuk absoluut geen sprake. Op de vele stoere woorden in de sociale media (Theo Francken verwierf al snel bekendheid als 'de staatssecretaris die sneller tweetert dan zijn schaduw') volgden helaas bitter weinig concrete daden. In de praktijk gaapte er met andere woorden een immense kloof tussen 'Theo-rie' en 'Theo-praktijk'. De Tijd stelde het destijds in een commentaar treffend als volgt: *"Francken speelt op die manier twee rollen. Enerzijds voert hij een beleid dat door de regeringspartijen wordt gesteund en geen radicale breuklijn creëert. Maar tegenover die continuïteit in de daden staat een provocerende communicatie"*¹⁹.

In 2018 lanceerde het Vlaams Belang een immigratie-app waarin de permanente 'goed nieuws'-show en de stoere uitspraken werden geconfronteerd met een reeks harde en verifieerbare cijfers. Voor wie eraan mocht twijfelen: *"De partij maakt alleen gebruik van officiële cijfers. Wie haar denkt te kunnen tegenspreken met een factcheck, is eraan voor de moeite"*²⁰.

Na een fikse daling van het aantal asielaanvragen in 2016 (ten gevolge van de sluiting van de Balkanroute en de Turkijedeal), nam het aantal asielaanvragen – tegen de Euro-

15 Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Asielstatistieken: Overzicht 2010*, www.cgvs.be/nl/actueel/overzichtasielstatistieken-2010 (consultatie 1 juni 2023).

16 E. Eerdeken, "NVA zet onafhankelijkheid van Vlaanderen in de ijskast", *Knack* 4 januari 2013.

17 J. D'Hoorne en W. Van De Velden, "We zijn niet van de hemel in de hel beland", *De Tijd* 17 oktober 2015.

18 J. Abbeloos en M. Justaert, "De asielcrisis staat niet in het regeerakkoord", *De Standaard* 26 september 2015.

19 B. Hoeck, "Politieke relletjes", *De Tijd* 22 september 2017.

20 B. Brinckman, "Migratie-app legt Francken vuur aan de schenen", *De Standaard* 25 mei 2018.

pese trend in – al snel opnieuw toe. Het systeem van de gezinshereniging bleef (met meer dan 50.000 verblijfsvergunningen per jaar) veruit het belangrijkste immigratiekanaal²¹. Ondertussen bleef ook de fameuze 'Nieuwe Belgen'-fabriek op volle toeren draaien, terwijl er al evenmin sprake was van een kordaat terugkeerbeleid: amper 20 procent van degenen die het land moesten verlaten, deden dat ook effectief²².

Tot zover een losse greep uit de onweerlegbare cijfers die stuk voor stuk aantoonde dat er van een trendbreuk in het beleid absoluut geen sprake was. Dat was ook de analyse die (de niet van Vlaams Belang-sympathieën te verdenken) journalist Bart Brinckman maakte: *“Wellicht zou hij vanuit de oppositie snoeiharde kritiek hebben gehad op het beleid dat hij nu voert. Ooit maakte hij in zijn boek ‘Land zonder grenzen’ een vlijmscherpe analyse van het vreemdelingenbeleid. Maar wie alle gegevens oplijst, merkt dat er in wezen niet veel is veranderd.”*²³

Het eindrapport luidt – helaas – dat er tijdens de ongeveer vier jaar durende periode dat de N-VA de bevoegde staatssecretaris (en de minister van Binnenlandse Zaken) leverde, in het beste geval hier en daar enkele beperkte initiatieven werden genomen – en vooral aangekondigd. Veelal ging het om maatregelen waar op zich weinig of niets tegen in te brengen viel, maar die in de verste verte niet volstonden om een kentering in het asiel- en migratiebeleid teweeg te brengen. Maatregelen die wél een impact hadden kunnen hebben, bleven uit of hooguit in de aankondigingsfase steken (nieuw migratiewetboek, masterplan gesloten terugkeercentra, ...). Goed genoeg voor de televisiecamera's, maar niet voor het regeringswerk.

Ook de beste publiciteitscampagne of het subliemste twitterbericht konden uiteindelijk niet verhelen dat de immigratiekanalen nog altijd wagenwijd openstonden en dit land bleef wat het was: een topbestemming voor immigratie vanuit alle windstreken. Of om het in de woorden van Theo Francken zelf te zeggen: een land zonder grenzen.

1.10. Van een 'regering van lopende zaken' naar een regering van 'uit de hand lopende zaken'

Nadat onder niet aflatende druk van het Vlaams Belang de regering in december 2018 was gevallen over het beruchte 'Marrakesh-pact' werd het land bestuurd door een 'regering van lopende zaken'. Een half jaar later (mei 2019) kwam het Vlaams Belang als grote overwinnaar uit de stembusslag: de partij die eerder 'dood en begraven' was verklaard, wist in één klap haar stemmenaantal (meer dan) te verdrievoudigen en klokte af op zowat 19 procent van de stemmen²⁴.

Alhoewel in datzelfde jaar duidelijk werd dat dit land opnieuw afstevende op een nieuwe asielcrisis, bleven maatregelen uit. Nochtans bevond het Vlaams Belang zich met zijn herhaalde waarschuwingen 'in goed gezelschap'. Begin 2020 stelde toenmalig directeur-generaal van Fedasil, Jean-Pierre Luxen, dat *“de crisis dit jaar nog niet voorbij zal zijn”* en België in deze context mogelijk *“een opvangnetwerk van 40.000 of zelfs 50.000 plaatsen [moet] oprichten, wat me moeilijk te realiseren lijkt”*²⁵.

Dat dit scenario zich in 2020 uiteindelijk niet voltrok, was enkel het gevolg van het uitbreken van de coronacrisis. Het was evenwel – zowel afgaande op de piekende asielcijfers van 2019 als op de waarschuwende woorden van Luxen – perfect voorspelbaar dat de asielkwestie zich opnieuw en in alle hevigheid zou aandienen zodra de coronacrisis voorbij zou zijn. Desalniettemin is de politieke klasse regelrecht in een nieuwe asielcrisis geslaapwandeld.

21 Dienst Vreemdelingenzaken, Kaarten voor vreemdelingen en verblijfsdocumenten afgegeven in het kader van de gezinshereniging 2010-2016, www.dofi.ibz.be/nl/figures/access-and-stay/gezinshereniging (consultatie 1 juni 2023).

22 Dienst Vreemdelingenzaken, Effectieve verwijderingen, www.dofi.ibz.be/nl/themes/figures/removals/effective-removals/nationale-statistieken (consultatie 1 juni 2023).

23 B. Brinckman, "Reality check voor Theo Francken", *De Standaard* 16 april 2018.

24 T. Santens, "Vlaams Belang grote winnaar van de verkiezingen, partij wordt tweede in Vlaanderen", *VRT NWS* 26 mei 2019.

25 Fedasil, *Nieuwjaarsreceptie 2020*, 10 januari 2020, www.fedasil.be/nl/nieuws/opvang-asielzoekers/nieuwjaarsreceptie-2020 (consultatie 1 juni 2023).

2. 'Vivaldi': kroniek van een catastrofe

Terwijl het aantal asielaanvragen in het coronajaar 2020 in één klap was gedaald tot ongeveer 17.000 (gezien de omstandigheden hoe dan ook nog altijd een groot aantal), werden er het jaar nadien alweer bijna 26.000 geregistreerd²⁶. Dat was meer dan opmerkelijk, zeker gezien tijdens de eerste maanden van 2021 de coronacrisis nog volop woedde en er nog heel wat reisbeperkingen van kracht waren. Indien dat niet het geval zou geweest zijn, zouden de cijfers van 2019 – het laatste précorona-jaar en tegelijk ook een piekjaar – met zekerheid geëvenaard zijn geweest. Ten laatste toen had iedereen kunnen weten dat er een heuse asielstorm op til was...

2.1. Geen focus op 'minder migratie'

Na ellenlange pogingen om een regering te vormen werd in het najaar van 2020 – bijna anderhalf jaar na de parlementsverkiezingen (!) – de zogenaamde 'Vivaldi-coalitie' in het zadel gehesen. Dat er met deze onmiskenbaar linkse regering geen sprake zou zijn van een daadkrachtiger asiel- en migratiebeleid, was al even voorspelbaar als de immigratiecrisis die zou volgen. Het stond immers bij voorbaat vast dat de linkerzijde – als parlementaire arm van de immigratielobby – alles in het werk zou stellen om de al lakse immigratie- en asielregelgeving nog verder uit te hollen en ook maar de geringste, meest noodzakelijke en zelfs meest redelijke verstrakking te blokkeren.

Dat er van de broodnodige ommekeer niets in huis zou komen, werd – voor zover nog nodig uiteraard – nog eens bevestigd in de beleidsnota's van voormalig staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Sammy Mahdi²⁷, en nadien ook door Nicole de Moor²⁸, die hem later zou opvolgen.

De opeenvolgende nota's en verklaringen blonken vooral uit in vaagheid, loze woorden en holle frasen, waarbij moraliserende lesjes aan het adres van de immigratie-kritische kant van het politieke spectrum 'uiteraard' nooit ontbraken. Goed en wel beschouwd, bleek het belangrijkste in voornoemde nota's dan ook wat er uitdrukkelijk *niet* in stond. Nergens was ook maar het geringste voornemen terug te vinden van wat de essentie van een asiel- en migratiepolitiek in dit land zou moeten zijn: de massale immigratie eindelijk een halt toeroepen. In zijn laatste beleidsnota als staatssecretaris had Sammy Mahdi het zelfs letterlijk over "een beleid dat niet focust op meer of minder migratie"²⁹. Welnu, wie niet focust op minder immigratie weet wat volgt: méér immigratie. Dat zou ook al snel blijken uit zowat elke relevante statistiek...

Opvallend was wel dat Mahdi na zijn aantreden als staatssecretaris regelmatig in de aandacht kwam met forse verklaringen over de terugkeer van illegale vreemdelingen en afgewezen asielzoekers. Wie de desastreuze cijfers op dat vlak kende, kon met de herhaalde aankondigingen van de kersverse staatssecretaris dan ook alleen maar tevreden zijn. Helaas werd al snel duidelijk dat op de vele woorden maar weinig daden zouden volgen. Echt verbazend was dat niet, aangezien heel wat binnenlandse hinderpalen die een effectief en efficiënt terugkeerbeleid in de weg staan, voor de duur van de legislatuur in het regeerakkoord zijn gebetonneerd.

Zo bijvoorbeeld bleef een regeling die toelaat dat gezinnen met kinderen voor beperkte tijd in aangepaste gesloten gezinswoningen ondergebracht kunnen worden in afwachting

26 Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Alle cijfers*, www.cgvs.be/nl/cijfers (consultatie 20 september 2023).

27 Algemene beleidsnota asiel en migratie en Nationale Loterij, *Parl.St. Kamer 2020-21*, 55-1580/014.

28 Algemene beleidsnota asiel en migratie, *Parl.St. Kamer 2022-23*, 55-2934/006.

29 Algemene beleidsnota asiel en migratie en Nationale Loterij, *Parl.St. Kamer 2020-21*, 55-1580/014.

van hun terugkeer, taboe. De boodschap die daarvan uitgaat is duidelijk: geen enkel gezin met kinderen zal ooit nog gedwongen worden uitgewezen. Van de vaag aangekondigde regeling voor de zogenaamde 'woonstbetredingen' kwam niets in huis. Een voorzichtige poging van Mahdi – om in een uiterst beperkt aantal gevallen – illegaal hier verblijvende vreemdelingen die herhaaldelijk en manifest weigeren het land te verlaten, thuis aan te houden met het oog op hun gedwongen terugkeer, stuitte op een onverbidde-lijk 'non' van de PS, Ecolo en hun Vlaamse collaborateurs van Groen. De verklaringen van Mahdi dat 'sterkere signalen' moeten uitgezonden worden naar 'derde landen', stelden in de praktijk al evenmin iets voor, niet in het minst omdat het regeerakkoord uitsluit dat ontwikkelingshulp wordt gekoppeld aan de bereidheid van betrokken landen om hun uitgewezen onderdanen terug te nemen.

'Groot nieuws' was evenwel de aankondiging van Mahdi dat hij werk zou maken van een 'aanklampend terugkeerbeleid', dat bij nader inzien helemaal niet zo 'nieuw' bleek te zijn. Het focust in eerste instantie op vrijwillige terugkeer; een piste die in het verleden al meermaals is bewandeld en handenvol geld heeft gekost, maar niet bepaald een succes is gebleken. Ook uit de meest recente terugkeercijfers blijkt dat de 'nieuwe' poging om de terugkeer op te drijven door middel van een 'goed gesprek' niet bepaald stemt tot overdreven optimisme.

2.2. Een nieuwe staatssecretaris; hetzelfde beleid

Dat er ondertussen een heuse asielstorm losgebarsten was, moet – gelet op de omhoog snellende cijfers – ten laatste in het najaar van 2021 voor iedereen duidelijk geweest zijn. Voor iedereen, behalve voor de regering, zo bleek. Alhoewel dit land al volop en onmiskenbaar geconfronteerd werd met een nieuwe asielcrisis, presteerde premier Alexander De Croo het namelijk om in zijn acht bladzijden tellende regeerverklaring welgeteld 1 (één!) zin te besteden aan 'asiel en migratie'³⁰. In dat éne zinnetje werd dan nog hooguit verwezen naar een 'Europese oplossing'- en deed dus de facto dienst als vijgenblad waarachter deze regering haar eigen onbekwaamheid en onwil trachtte te verbergen. Een geperforeerd vijgenblad dan nog, want immers al te doorzichtig.

Eind 2021 spraken de cijfers in ieder geval een duidelijke taal. In totaal werden in dat jaar immers 25.971 asielaanvragen geregistreerd³¹. Een forse en opmerkelijke stijging, zeker gezien ook 2021 een 'coronajaar' was en er in de eerste maanden van dat jaar nog heel wat corona-reisrestricties van kracht waren. Zijn dat dossiers of personen?

Aangezien geen enkele maatregel werd genomen om de instroom in te dammen en de uitstroom te vergroten, stond in de sterren geschreven dat er in deze evolutie geen verandering zou komen.

In de zomer van 2022 werd Sammy Mahdi als staatssecretaris voor Asiel en Migratie opgevolgd door Nicole de Moor, die als zijn kabinetschef heel die tijd feitelijk mee verantwoordelijk was voor het gevoerde beleid. De pessimisten, die voorspelden dat we met De Moor alleen maar van de regen in de drop zouden belanden, kregen ongelijk. Onder De Moor belandde dit land namelijk van de regen in de storm...

Bij haar aantreden als staatssecretaris maakte De Moor voor iedereen die het maar horen wilde, duidelijk dat ze het beleid van haar voorganger zou verderzetten. Ze zou (helaas) woord houden... Tijdens zijn ambtsperiode had Mahdi meermaals gesteld dat hij komaf wilde maken met het zogenaamde 'jojo'-beleid ('open-toe-open-toe'), waarbij asielcentra werden gesloten eens een crisis voorbij was en nadien weer moesten geopend worden

30 Alexander De Croo, *Regeringsverklaring*, <https://www.premier.be/nl/regeringsverklaring> (consultatie 1 oktober 2023).
31 Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Alle cijfers*, www.cgvs.be/nl/cijfers (consultatie 20 september 2023).

als de volgende crisis zich aandienende. Sindsdien was er inderdaad geen sprake meer van 'open-toe-open-toe', maar alleen nog van 'open-open-open' en schoten de asielcentra als paddenstoelen uit de grond. De Moor zou dat beleid onverminderd verderzetten, zonder dat ook maar één maatregel om de instroom ook maar enigszins in te dammen, werd genomen of zelfs maar in het vooruitzicht werd gesteld.

Begin oktober 2022 kondigde De Moor een heus 'Winterplan' aan in een poging om de almaar stijgende toestroom te herbergen. Ze kwam daarbij zowaar tot de vaststelling dat "*het systeem simpelweg op zijn operationele limieten botst.*" Bij de verklaring van de regering dat ze zou 'blijven werken' aan maatregelen om de instroom te beperken, kon in feite enkel maar de vraag gesteld worden of hier sprake was van een apart gevoel voor humor of van regelrecht cynisme. Hoe dan ook was duidelijk dat, zolang daadwerkelijke maatregelen uitblijven om de instroom in te dammen, het niet bij één 'Winterplan' zou blijven. Eind 2022 klokte dit land af op bijna 37.000 asielaanvragen; het hoogste aantal sinds de historische immigratiecrisis van 2015...

2.3. "Structurele maatregelen"

Nu voor zowat iedereen duidelijk moest worden zijn dat 'we er niet komen met bijkomende opvangcapaciteit alleen', kondigde De Moor midden januari 2023 "*een eerste pakket structurele maatregelen*" aan. Na bijna twee maanden gepalaver binnen de regering, was het begin maart eindelijk zover en zag de fameuze 'asieldeal' het licht³².

Bij nader inzien bleek van 'structurele maatregelen' die de instroom ook maar enigszins zouden kunnen indammen, evenwel geen sprake. Met de aankondiging dat er nog eens extra plaatsen in de opvang zouden bijkomen, leek de regering dat overigens ook zelf maar al te goed te beseffen. Om de uitstroom (uit de asielcentra wel te verstaan; niet zozeer uit het land) te vergroten, werd met veel poeha aangekondigd dat asielzoekers die een negatieve beslissing krijgen voortaan de opvang zullen moeten verlaten. Bepaald indrukwekkend is dat niet te noemen, wel integendeel. Het feit dat zelfs zo'n evidente maatregel zo lang op zich heeft laten wachten, spreekt daarentegen boekdelen. In vergelijking met de vorderingen in het Belgische asielbeleid is de processie van Echternach dan ook een sprint.

Om de opvangcapaciteit verder op te drijven, kondigde De Moor (opnieuw) aan dat de gemeenten zouden aangemoedigd worden om bijkomende plaatsen in de individuele asielopvang te voorzien. De respons op een eerdere, soortgelijke oproep was niet bepaald een succes te noemen – en daarin zit niet onmiddellijk verandering aan te komen. Uitgerekend op de dag dat ze haar 'nieuwe' oproep lanceerde, bleek een rondvraag van De Standaard immers dat zo'n driekwart van de Vlaamse gemeenten te kennen had gegeven geen bijkomende inspanningen voor de opvang van asielzoekers te willen of kunnen doen...

Terwijl De Moor met haar 'asieldeal' enerzijds hooguit bijkomende zandzakjes tegen de zondvloed liet aanrukken, werden er anderzijds zelfs nieuwe bressen in de dijk geslagen. Zo zal het taboe om uitgewezen gezinnen met kinderen voor beperkte tijd in aangepaste, gesloten woonunits onder te brengen in afwachting van hun terugkeer nu ook wettelijk verankerd worden. Voor het overige blijft het terugkeerbeleid in grote lijnen beperkt tot het veelbezongen 'aanklampend terugkeerbeleid', waarmee De Moor zich vooral vastklampt aan haar eigen illusies. Feit blijft immers dat de meesten pas vrijwillig willen terugkeren als de kans reëel is dat ze anders gedwongen zullen worden teruggestuurd. In die zin is en blijft gedwongen terugkeer het sluitstuk van ieder geloofwaardig asiel- en migratiebeleid. Van zo'n beleid is in dit land geen sprake en daaraan heeft de fameuze 'asieldeal' niets veranderd.

32 Nicole de Moor, *Eerste pakket hervormingen voor gecontroleerd en rechtvaardig migratiemodel*, <https://www.nicoledm.be/nieuws/nicole-de-moor-eerste-pakket-hervormingen-voor-gecontroleerd-en-rechtvaardig-migratiemodel/> (consultatie 1 oktober 2023).

2.4. Een nieuwe pr-stunt

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat aan de asielcijfers ondertussen al evenmin wat is veranderd. Volgens de meest recente cijfers werden in de eerste acht maanden van 2023 al zo'n 22.000 asielaanvragen ingediend³³; nauwelijks een 600-tal minder dan vorig jaar.

Eind augustus kondigde De Moor aan (tijdelijk) geen asielopvang te voorzien voor alleenstaande mannen³⁴. Daarmee deed ze in feite weinig anders dan erkennen dat het gevoerde asielbeleid gewoon onhoudbaar is en bevestigde ze de facto wat het Vlaams Belang al langer zegde.

Voor het overige veranderde haar instructie in de praktijk uiteraard niets, aangezien het eigenlijk maar een formalisering was van een praktijk waarvoor de overheid de afgelopen jaren al duizenden keren werd veroordeeld³⁵. Deze veroordelingen bleven zonder praktisch gevolg (aangezien de dwangsommen – gelukkig – niet worden uitbetaald), maar zijn uiteraard wel symbolisch belangrijk: als zoets in een land als Hongarije of Polen zou gebeuren, zou 'het kot te klein zijn'.

Het duurde uiteraard niet lang voor de instructie van De Moor door de Raad van State werd geschorst³⁶, wat in feite het voorspelbare einde was van een doorzichtige farce. De Moor wist zelf namelijk goed genoeg dat haar 'sensationele' maatregel juridisch geen stand zou houden (en gaf dat zelfs ook toe tegenover de pers). Haar instructie was dan ook weinig meer dan een platte pr-stunt: enerzijds een poging om aan (rechtse) kiezers te laten uitschijnen dat ze een 'kordaat' beleid durft voeren, anderzijds een poging om de druk binnen de coalitie op te voeren om uiteindelijk nog meer opvangplaatsen te creëren.

Net zoals de instructie zelf, veranderde ook de schorsing in feite niets, aangezien De Moor haar beleid tegenover alleenstaande mannen – noodgedwongen door de feiten – zal verderzetten. Wat evenmin veranderde, is het gevoerde beleid. Enkele dagen na de heisa over haar instructie kondigden De Moor en premier De Croo, in het kader van een tweede 'Winterplan' op rij, aan op zoek te gaan naar nog maar eens 2.000 extra opvangplaatsen, terwijl ook deze keer maatregelen om de instroom in te dammen, uitbleven³⁷.

2.5. Veel is niet genoeg

Eind september deed De Croo er nog een ferme schep bovenop toen hij aankondigde dat hij nog eens 2.000 extra 'noodopvangplaatsen' wilde creëren en daarvoor ook overheidsgebouwen (onder meer van Defensie en de NMBS) wilde inschakelen om de onophoudelijke toestroom te herbergen³⁸. Daarbovenop gaat de regering ook op zoek naar extra personeel om de nieuwe opvanglocaties te bemannen, waarvoor – nog maar eens – extra financiële middelen in de begroting zullen vrijgemaakt worden. Voor een goed begrip: de totale asielfactuur voor 2023 is al opgelopen tot meer dan een miljard euro.

33 Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Alle cijfers*, www.cgvs.be/nl/cijfers (consultatie 1 oktober 2023).

34 Nicole de Moor, *Tijdelijk geen opvang meer voor alleenstaande mannen*, <https://www.nicoledm.be/nieuws/tijdelijk-geen-opvang-meer-voor-alleenstaande-mannen/> (consultatie 1 oktober 2023).

35 Mondelinge vraag nr. 55038560C van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, <https://www.dekamer.be/Doc/CCRI/pdf/55/ic1169.pdf> (consultatie 26 september 2023).

36 R. Arnoudt, "Raad van State schorst beslissing om geen opvang te bieden aan alleenstaande mannelijke asielzoekers", *VRT NWS* 13 september 2023.

37 H. Heynderickx, "Winterplan voor asielopvang doet steer binnen regering stilaan richting het vriespunt dalen", *Het Nieuwsblad* 13 september 2023).

38 B. Brinckman, "De Croo trekt ministeriële taskforce voor extra opvang in gang", *De Standaard* 29 september 2023.

3. Europa: gemorrel in de marge

In 2015 beleefde Europa de grootste immigratiecrisis sinds de Tweede Wereldoorlog en werd duidelijk dat het fameuze 'Fort Europa' (waartegen de linkerzijde zo fel tekeergaat), in de praktijk niet meer is dan een zandkasteel. Met de instroom van meer dan één miljoen asielzoekers³⁹ nam de illegale immigratie naar Europa het karakter aan van een regelrechte volksverhuizing.

3.1. Schuldig verzuim

Steevast luidt het dat niemand deze crisis kon zien aankomen. Kennelijk was men de opeenvolgende waarschuwingen van (onder meer) Frontex vergeten, dat meermaals had gewaarschuwd voor een massieve toename van de illegale immigratie naar Europa. Het waren waarschuwingen die telkens weer straal werden genegeerd.

Niet alleen bleven maatregelen uit om de stormloop af te wenden, zelfs een debat over de kwestie bleek ongewenst. Eind 2013 verklaarde toenmalig 'Europees president' Herman Van Rompuy (in een interview in Knack) dat er geen Europese top over immigratie en asiel zou komen: *"We houden die top ook bewust na de verkiezingen (van 2014, nvdr), om het thema niet in de campagne te brengen. Dat cadeau gunnen we de populisten niet"*⁴⁰.

Het resultaat is dat de Europeanen een illegale immigratie van ongeziene omvang cadeau kregen; een 'cadeau' waar niemand had om gevraagd.

3.2. 'Wir schaffen das'

Zeggen dat de eigengereide en onverantwoorde 'Willkommenspolitik' van toenmalig Duits Bondskanselier Angela Merkel heeft gewerkt als een brandversneller, is (letterlijk en figuurlijk) een wijd openstaande deur intrappen.

Haar politiek werd over de Middellandse Zee immers begrepen als een collectieve uitnodiging om naar Europa af te zakken en heeft het probleem alleen nog vergroot. Als kers op de taart werden de andere EU-lidstaten – via de door haar geïnstrueerde verplichte spreiding – vriendelijk uitgenodigd mee op te draaien voor de gevolgen van een politiek waarvoor ze niet hadden gekozen.

Onder de ogen van de Commissie verwerd Schengen in de praktijk tot een vrijgeleide voor illegale immigratie, terwijl de bestaande regelgeving niet eens meer de waarde had van het papier waarop ze was gedrukt. Terwijl Merkel met haar politiek eenzijdig de bestaande 'Dublin'-regels buiten werking stelde, fungeerden Griekenland en Italië gewoon als transitlanden voor de illegale immigratie naar het noordwesten van Europa. Lidstaten (zoals Hongarije) die deden wat ze moesten doen, namelijk de EU-buitengrenzen beschermen, werden gekapitteld.

Aan de massale instroom kwam pas een einde na het afsluiten van de zogenaamde 'Turkijedeal'⁴¹ en – voornamelijk – nadat enkele Balkanstaten op initiatief van Oostenrijk in maart 2016 beslisten een einde te maken aan de vrije doortocht naar het noordwesten

39 Eurostat, *Asylum and first time asylum applicants – annual aggregated data*, <https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/TPS00191/default/table?lang=en> (consultatie 24 september 2023).

40 P. Piryns en H. Van Humbeeck, *"Ik zal kunnen zeggen: het is volbracht"*, *Knack* 18 december 2013.

41 Europese Raad, *Verklaring EU-Turkije*, 18 maart 2016, <https://www.consilium.europa.eu/nl/press/press-releases/2016/03/18/eu-turkey-statement/> (consultatie 25 september 2023).

van Europa en overgingen tot de sluiting van de populaire 'Balkanroute'⁴². Dat besluit om letterlijk grenzen te stellen – los van de EU en tegen de wil in van Merkel en co – had zo zijn gevolgen. Ook voor eigen land, dat net zoals enkele andere favoriete bestemmingslanden het aantal asielaanvragen zag halveren...

Terwijl het aantal immigranten dat in Griekenland voet aan wal zette met 80 procent daalde, nam het cijfer in Italië met bijna 20 procent toe⁴³. Dat had voor alle duidelijkheid niets te maken met een zogenaamd waterbedeffect, want het ging hier om compleet verschillende immigratiestromen. Terwijl in Griekenland voornamelijk Syriërs (of mensen die beweren Syriër te zijn), Afghanen, Pakistani's en Irakezen aankwamen, ging het in Italië in hoofdzaak over Afrikanen die grotendeels economische vluchtelingen zijn en dus geen aanspraak kunnen maken op asiel.

3.3. Treurige paradox

De toegenomen populariteit van de Italiëroutte mocht op het eerste gezicht verbazen, aangezien een jaar voordien immers met veel trompetgeschal was aangekondigd dat Europa de Middellandse Zee 'op slot ging gooien.' Aanleiding voor dit nieuws was de beslissing dat de EU-operatie Sophia versterkt zou worden⁴⁴. Deze maritieme operatie zou de criminele mensensmokkel op de Middellandse Zee eindelijk aanpakken en zodoende mensenlevens redden. Het minste wat moet gezegd worden, is dat deze missie haar doel heeft gemist.

Erger zelfs: in de praktijk gebeurde net het omgekeerde en bleek de grootscheepse marinemissie de mensensmokkelaars zelfs in de kaart te spelen. Die laatsten sturen namelijk steeds meer migranten op steeds gammeler bootjes in de richting van de Europese marineschepen die op enkele tientallen kilometers van de Libische kust lagen te wachten. Dit alles in de verwachting dat zij voor hen de veerdienst naar Europa zouden verzorgen. Hun rekening ging in de meeste gevallen ook op. Dat geldt overigens in alle betekenissen van het woord: de kortere reistijd zorgde voor minder kosten en garandeerde een grotere vraag – en bijgevolg een maximale winst.

De georganiseerde mensenhandel was er overigens niet alleen in geslaagd Europese regeringen en instanties in haar businessmodel in te schakelen, maar kon – en dat tot op heden – ook rekenen op de medewerking van enkele niet-gouvernementele organisaties.

Hoe men het ook draait of keert: operatie Sophia heeft niet geleid tot een daling van de illegale immigratie, in zoverre dat ooit al de bedoeling is geweest natuurlijk. De deur voor de illegale immigratie via de Middellandse Zee werd niet 'op slot gegooid', maar verder opengezet. Van het terugdringen van het aantal dodelijke slachtoffers op de Italiëroutte was al evenmin sprake, wel integendeel. In dat verband had voormalig directeur van het Europese grensagentschap Frontex, Fabrice Leggeri, het over een treurige paradox⁴⁵, wijzend op het feit dat nooit eerder zoveel schepen aan het zoeken waren naar immigranten, terwijl het aantal doden nooit hoger was. Een slag voor de mensensmokkel kan Sophia tenslotte al evenmin genoemd worden, het zij dan een slag in het water.

Nadat Europa geconfronteerd was geweest met de grootste volksverhuizing uit de naoorlogse geschiedenis luidde het – ook vanuit het 'officiële Europa' – herhaaldelijk dat 'een situatie zoals die in 2015 zich niet mag herhalen', maar die boodschap bleef halfhartig en er werden vooral niet de juiste consequenties aan verbonden.

In 2015 luidde het 'Wir schaffen das'; acht jaar later constateren we: 'Wir haben gar

42 L. De Roy, *Macedonië sluit grens volledig, Balkanroute zit dicht*, VRT NWS 9 maart 2016.

43 G. Paelinck, *"Nog nooit zo veel vluchtelingen via Middellandse Zee naar Italië"*, VRT NWS 28 juni 2016.

44 Raad van de Europese Unie, *EUNAVFOR MED: EU besluit actieve fase van operatie tegen mensensmokkelaars op te starten, onder nieuwe naam "Operatie Sophia"*, 28 september 2015, <https://www.consilium.europa.eu/nl/press/press-releases/2015/09/28/eunavfor/> (consultatie 25 september 2023).

45 Belga, *"Aantal illegale grensoverschrijdingen in Europa daalde in 2016 met 72 procent"*, Belga 15 februari 2017.

nichts geschafft'. In de loop der jaren volgde de ene Europese top op de andere, met voornamelijk één constante: op zowat elke top werd vastgesteld dat er van de voorstellen die op de vorige top waren besproken nog niet veel in huis gekomen was en daar op een volgende top maar eens op moest teruggekomen worden. Samengevat: zowat elke top werd een flop.

3.5. EU-migratiepact

In 2020 pakte de Europese Commissie uit met een heus 'migratiepact'⁴⁶. Wat volgens sommigen een paradigmawissel zou zijn, blijkt in de praktijk alleen nog (veel) meer van hetzelfde te zijn. Terwijl het absoluut geen duurzame oplossing biedt voor de onophoudelijke illegale toestroom naar Europa, wordt de poort voor de legale immigratie van niet-Europese vreemdelingen zelfs nog verder opengezet. Daar komt bovenop dat dit pact de soevereiniteit van de lidstaten nog meer aan banden zal leggen dan nu al het geval is. In die zin is het fameuze EU-migratiepact weinig anders dan een 'Marrakesh 2.0'. Dat met één groot – en uiterst belangrijk – verschil: terwijl over het fameuze 'Marrakeshpact' (2019) nog werd gediscussieerd over het al dan niet bindende karakter, bestaat er over het EU-migratiepact geen enkele ruimte tot interpretatie: eens het akkoord is beklonken, is het voor alle EU-lidstaten bindend, punt. Het belang en de impact ervan kunnen dan ook maar moeilijk overschat worden.

Nergens in het 'nieuwe' en 'baanbrekende' migratiepact vinden we terug wat de essentie van een Europese asiel- en migratiepolitiek zou moeten zijn: de illegale immigratie in onze contreien efficiënt en effectief stoppen. Het 'pact' blijft daarentegen uitgaan van open Europese asielloketten voor intercontinentale illegale immigratie naar Europa en houdt vast aan het compleet mislukte 'migratiemanagement'. In plaats van de dijken te verhogen, wordt – in het beste geval dan nog – het overstromingsgebied vergroot.

In de toekomst zouden asielzoekers gescreend en geregistreerd worden aan de buitengrens⁴⁷ (wat eigenlijk nu al het geval zou moeten zijn). Immigranten uit landen waarbij de erkenningsgraad lager ligt dan 20 procent (zoals Marokko, Algerije, Tunesië, Senegal, Bangladesh, Pakistan) zullen in (gesloten) centra in de 'snelle grensprocedure' terecht komen⁴⁸. Deze procedure zou maximaal 3 à 4 maanden duren. Voor degenen die niet voor asiel in aanmerking komen, zou snel de terugkeerprocedure opgestart worden.

Behalve het feit dat slechts een minderheid van de immigranten voor die 'snelle grensprocedure' in aanmerking zou komen en bepaalde categorieën (zoals de zogenaamde 'niet-begeleide minderjarige vreemdelingen') bij voorbaat van deze procedure worden uitgesloten, is de voorziene termijn niet bepaald realistisch. Voor een goed begrip: in België – dat een sterk uitgebouwd asielsysteem heeft – duurt de gemiddelde asielprocedure 15 maanden⁴⁹. Het is dan ook maar de vraag hoelang het zal duren voor er op Europees grondgebied overvolle mastodont-kampen zullen ontstaan, van waaruit vroeg of laat alsnog de illegale tocht naar Noordwest-Europa verder wordt gezet, zoals gelijkaardige pogingen in Griekenland eerder al aantoonde. Zo'n scenario dreigt zich des te sterker te voltrekken indien Europa er niet slaagt in om de afgewezen asielzoekers effectief naar hun herkomstlanden terug te sturen.

46 Commissioner Johansson's opening statement at the LIBE debate on the new Pact on Asylum and Migration, 24 september 2020, https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/nl/speech_20_2923 (consultatie 25 september 2023).

47 Raad van de Europese Unie, *Raad Justitie en Binnenlandse Zaken*, 8-9 juni 2023, <https://www.consilium.europa.eu/nl/meetings/jha/2023/06/08-09/> (consultatie 25 september 2023) en Verslag over het voorstel voor een verordening tot invoering van een screening van onderdanen van derde landen aan de buitengrenzen en tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 en (EU) 2019/817, https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2023-0149_NL.html (consultatie 4 september 2023).

48 Verslag over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU, https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-8-2018-0171_NL.html (consultatie 11 september 2023).

49 Schriftelijke vraag nr. 884 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qrva&language=nl&cfm=qrvaXml.cfm?legislat=55&dossierID=55-Bxxx-1242-0884-2022202319205.xml (consultatie 24 september 2023).

Wat dat laatste betreft, is het huilen met de pet op, wat blijkt uit het feit dat zowat tachtig procent van degenen die te horen krijgen dat ze geen recht hebben om in de EU te blijven, dat uiteindelijk toch doet⁵⁰. In het najaar van 2021 stelde de Europese Rekenkamer in een rapport dat het Europese terugkeerbeleid ‘allesbehalve efficiënt’ is en, meer nog, de illegale immigratie zelfs aanmoedigt⁵¹. Letterlijk: *“Het huidige terugkeersysteem van de EU kampt met inefficiënties die leiden tot het tegenovergestelde van het beoogde effect: de aanmoediging in plaats van ontmoediging van illegale migratie*⁵².” Daar is ondertussen weinig of geen verandering in gekomen, wat niet bepaald van aard is om veel vertrouwen te hebben in de beloofde ‘snelle (terugkeer)procedures’.

Een ander centraal element in het EU-migratiepact is het verplichte ‘solidariteitsmechanisme’⁵³. In dat verband is er sprake van een verdeelsleutel op basis van onder meer het inwoneraantal en het BBP. Lidstaten krijgen daarbij de ‘keuze’: ofwel zelf immigranten opnemen, ofwel een financiële bijdrage (lees: een boete) betalen van naar verluidt 20.000 euro per niet-opgenomen toegewezen asielzoeker.

De Commissie zal daarbij jaarlijks inschatten welke landen onder druk kunnen komen en hoeveel ‘solidariteit’ er zal nodig zijn. In dat verband is er sprake over een ondergrens van 600 miljoen euro en 30.000 asielzoekers, maar nu al is – gelet op de huidige instroom – zo goed als zeker dat het laatste cijfer in werkelijkheid hoger zal liggen.

Los van de praktische onwerkbaarheid van dit soort bureaucratische plannen wordt blijkbaar voorbijgegaan aan het feit dat degenen die illegaal Europa binnenkomen, zich nu reeds – via de zogenaamde secundaire migratie – zélf over het Europese grondgebied (ver) spreiden; zij het stevast in één welbepaalde richting. Het zijn dan ook niet de landen van aankomst (‘frontlijnstaten’) die vandaag de zwaarste lasten dragen, maar bepaalde landen in Noordwest-Europa die immers geprefereerde bestemmingen zijn. Ter illustratie: in de eerste zes maanden van 2023, lag het aantal asielaanvragen (per hoofd van de bevolking) in België liefst 25 procent hoger dan in het ‘eerste land van aankomst’ Italië,⁵⁴ waar in dezelfde periode massaal illegale immigranten voet aan wal zetten – en volgens de geldende ‘Dublin-regels’ hun asielaanvraag hadden moeten indienen.

Samengevat komt de ‘Dublin-regeling’ erop neer dat illegale immigranten in principe hun asielprocedure moeten doorlopen in het eerste land van aankomst, tenzij het om een zelfverklaarde minderjarige asielzoeker gaat of betrokkenen een (familiale) band kunnen aantonen met een andere EU-lidstaat. Alleen al gelet op bovenstaande cijfers, kan zelfs de grootste optimist maar moeilijk beweren dat ‘Dublin’ als concept werkt.

Aan de grondregels van het bestaande systeem zal met het EU-migratiepact helaas weinig of niets worden veranderd. Wel integendeel, de bestaande regeling zou zelfs nog versoepeld worden, aangezien de definitie van ‘gezinslid’ zou uitgebreid worden tot broers en zussen én gezinsrelaties die na het verlaten van het land van herkomst tot stand kwamen.

Het voorzichtige – en vooralsnog redelijk onduidelijke – voornemen dat asielzoekers in principe geen recht meer zouden hebben op opvang wanneer vastgesteld is dat hun aanvraag door een andere EU-lidstaat moet behandeld worden, kan in het beste geval de illegale doorreis iets minder attractief maken, maar een oplossing is het geenszins. Wanneer de EU het probleem van de ‘secundaire migratie’ daadwerkelijk aan banden zou willen leggen, zou het gewoon onmogelijk moeten zijn dat illegale immigranten in meerdere EU-lidstaten een asielaanvraag kunnen indienen, maar daarvan is geen sprake.

50 Eurostat, *Third country nationals ordered to leave by citizenship, age and sex – quarterly data (rounded)*, https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/migr_eiord1/default/table?lang=en (consultatie 24 september 2023).

51 Europese Rekenkamer, *Samenwerking van de EU met derde landen op het gebied van overname: relevante acties hebben beperkte resultaten opgeleverd, 2021*, https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR21_17/SR_Readmission-cooperation_NL.pdf (consultatie 25 september 2023).

52 Belga, *“Huidig Europees terugkeersysteem moedigt illegale migratie net aan”*, Belga 13 september 2021.

53 Verslag over het voorstel van een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende asiel- en migratiebeheer en tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en de voorgestelde verordening (EU) XXX/XXX [Fonds voor Asiel en Migratie] [COM(2020)0610 – C9-0309/2020 – 2020/0279(COD)], https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2023-0152_NL.html (consultatie 28 augustus 2023).

54 Eurostat, *Asylum and first time asylum applicants – monthly data*, <https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/product/view/TPS00189> (consultatie 24 september 2023).

De voorziene verplichting van de ‘eerste landen van aankomst’ om alle binnenkomende illegale immigranten te registreren, is helaas ook niet nieuw te noemen, want die bestaat eigenlijk al langer – en wordt al even zo lang met de voeten getreden. Zélf als de ‘eerste landen van aankomst’ dat in de toekomst consequenter zouden doen, weten de landen van bestemming (Noordwest-Europa) in het beste geval beter welk land eigenlijk voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijk is. Maar dat garandeert absoluut niet dat het betreffende land ze ook zal terugnemen. Een land zoals Italië weigert dat pertinent, terwijl rechtspraak zelfs verbiedt dat doorreizende asielzoekers naar een land zoals Griekenland worden teruggestuurd. Concrete oplossingen op dat vlak zijn in het EU-migratiepact niet terug te vinden.

Het voornemen om tot Europese minimumstandaarden voor de opvang te komen en de asielprocedures te harmoniseren, zal de aantrekkelijkheid van een land zoals België – met zijn uitgebouwd sociaal systeem en lakse regels inzake gezinshereniging – in geen geval verminderen.

Samengevat: voor de gevolgen van de zogenaamde secundaire migratie naar dit land biedt dit pact geen oplossing. Voor de primaire migratie naar Europa al evenmin. Hoe men het ook draait of keert: zolang de ‘primaire’ illegale immigratiestromen naar Europa blijven aanhouden, zal er ook een probleem van ‘secundaire migratie’ bestaan.

Voor de volledigheid dient nog gezegd dat de plannen van de Europese Commissie ondertussen ook het voorwerp uitmaakten van besprekingen in het Europees Parlement, dat al heeft aangedrongen op aanpassingen (lees: versoepelingen). Momenteel zijn er besprekingen aan de gang tussen de Europese Raad, de Commissie en het Parlement om tot een finale tekst te komen⁵⁵, die naar alle waarschijnlijkheid zo mogelijk nog lakser dan laks zal zijn.

3.6. Nog méér immigratie

In het kader van het EU-migratiepact pakte de Europese Commissie ook uit met plannen die gericht zijn op de verdere versoepeling van de legale migratie naar Europa. Door (nog) meer legale arbeidsmigratie toe te laten wil de Commissie naar eigen zeggen de tekorten op de Europese arbeidsmarkt verminderen en illegale immigratie tegengaan. EU-commissaris Ylva Johansson stelde in dat verband: *“Irreguliere migratie vervangen door legale paden is ons strategisch doel”*⁵⁶.

In dat kader wil de Europese Commissie (de toegang tot) het statuut van zogenaamd ‘langdurig ingezetene van de EU’ versoepelen. Aan dat statuut zijn heel wat voordelen verbonden: de status is immers permanent, verleent op veel gebieden gelijke rechten en biedt een versterkte bescherming tegen uitzetting. Als het van het Europees Parlement afhangt, wordt ook nog het aantal verblijfsjaren dat vereist is voor het verkrijgen van voornoemde status, verminderd van vijf jaar (zoals nu het geval is) naar drie jaar. Van enige integratievoorwaarde met betrekking tot gezinshereniging is niet of nauwelijks nog sprake, waardoor bijvoorbeeld ook een inburgeringstoets voor binnenkomst – zoals die bijvoorbeeld in Nederland bestaat – niet meer mogelijk zou zijn.

Daarnaast wil de Commissie via zogenaamde ‘partnerschappen’ de deur (verder) openzetten voor ‘arbeidsmigranten’ uit landen zoals Egypte, Marokko en Tunesië⁵⁷. In een latere fase zouden er ook nog ‘talent partnerships’ met Senegal, Nigeria, Pakistan en Bangladesh op de agenda staan. Voor het gemak wordt kennelijk voorbijgegaan aan het feit dat verschillende van deze landen bekend staan voor hun gebrek aan medewerking – en

55 Europees Parlement, *Legislative Train Schedule : A New Pact on Asylum and Migration and accompanying legal proposals (Articles 78 and 79 TFEU)*, <https://www.europarl.europa.eu/legislative-train/theme-promoting-our-european-way-of-life/file-a-new-pact-on-migration-and-asylum> (consultatie 25 september 2023).

56 Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, De Raad, het Europees Economisch en Sociaal Comité van de Regio's over het aantrekken van vaardigheden en talent naar de EU, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52022DC0657> (consultatie 11 september 2023)

57 Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, De Raad, het Europees Economisch en Sociaal Comité van de Regio's over het aantrekken van vaardigheden en talent naar de EU, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52022DC0657> (consultatie 11 september 2023).

zelfs ronduit tegenwerking – als het over de terugname van hun illegale onderdanen gaat. In plaats van deze landen eindelijk sancties op te leggen, worden ze door de opening van legale immigratiekanalen beloofd voor hun onwil. Daarmee doet de Commissie het omgekeerde wat ze herhaaldelijk heeft beloofd en zet ze in feite de wereld op zijn kop.

Om een zogenaamde 'brain drain' (waarbij landen hun beste talenten zien vertrekken) tegen te gaan, stelde de Commissie eerder zelfs dat legale migratie vanuit deze landen zou worden gekoppeld aan (extra) ontwikkelingshulp voor betrokken landen. Kortom: om extra migranten naar hier te 'mogen' laten komen, zou Europa ook nog eens (extra) geld op tafel mogen leggen. Veel gekker moet het uiteraard niet meer worden.

Hoe dan ook slaat de Commissie de bal compleet mis. In de eerste plaats getuigt het (verder) versoepelen van de economische migratie om de tekorten op onze arbeidsmarkt op te lossen van kortzichtigheid. Extra economische migratie is een oplossing die er geen is en die op korte termijn weliswaar een welbepaald patronaat ten goede kan komen, maar waarvan de lasten uiteindelijk door de samenleving worden gedragen.

Bovendien mist ook de bewering van de Commissie dat legale migratie de illegale instroom zal verminderen, elke onderbouwing en wordt ze zelfs tegengesproken door de feiten. Het volstaat in dat verband te verwijzen naar een klassiek immigratieland zoals de Verenigde Staten, dat jaarlijks een aanzienlijk contingent legale migranten toelaat, maar

geenszins gespaard blijft van illegale immigratie. Dat geldt trouwens ook voor de EU zelf: in 2022 werden in de EU 1,5 miljoen nieuwe arbeidsvergunningen toegekend⁵⁸, terwijl tegelijk bijna een miljoen asielaanvragen werden geregistreerd⁵⁹.

Dat hoeft ook niet te verbazen, want degenen die in aanmerking komen voor immigratie via het legale kanaal, hebben meestal niet hetzelfde profiel als degenen die illegaal het land proberen binnen te komen. Wie beweert dat de achterdeur van de illegale immigratie kan gesloten worden door de voordeur van de legale immigratie open te zetten, geeft met andere woorden blijk van wereldvreemdheid of – erger nog – van hypocrisie.

Slotsom: terwijl het EU-migratiepact de illegale instroom niet zal stoppen, wordt de voordeur van de legale immigratie nog verder opengezet. De EU mag dan al beweren dat ze 'irreguliere' immigratie wil vervangen door legale paden; het uiteindelijke resultaat zal zijn dat de Europeanen het omgekeerde zullen krijgen van wat ze vragen: in plaats van minder immigratie, nog méér immigratie.

58 Eurostat, *Statistics on migration to Europe*, https://commission.europa.eu/strategy-and-policy/priorities-2019-2024/promoting-our-european-way-life/statistics-migration-europe_en#overall-figures-of-immigrants-in-european-society (consultatie 25 september 2023).

59 Eurostat, *Annual asylum statistics*, https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Asylum_statistics&oldid=558844 (consultatie 25 september 2023).

4. Cijfers en feiten

Om een idee te krijgen van de omvang en de impact van de decennialange immigratie is statistisch materiaal onontbeerlijk. Hoe relatief en – wegens jarenlang politiekcorrect weggijken – onvolledig ook, spreken de cijfers duidelijke taal.

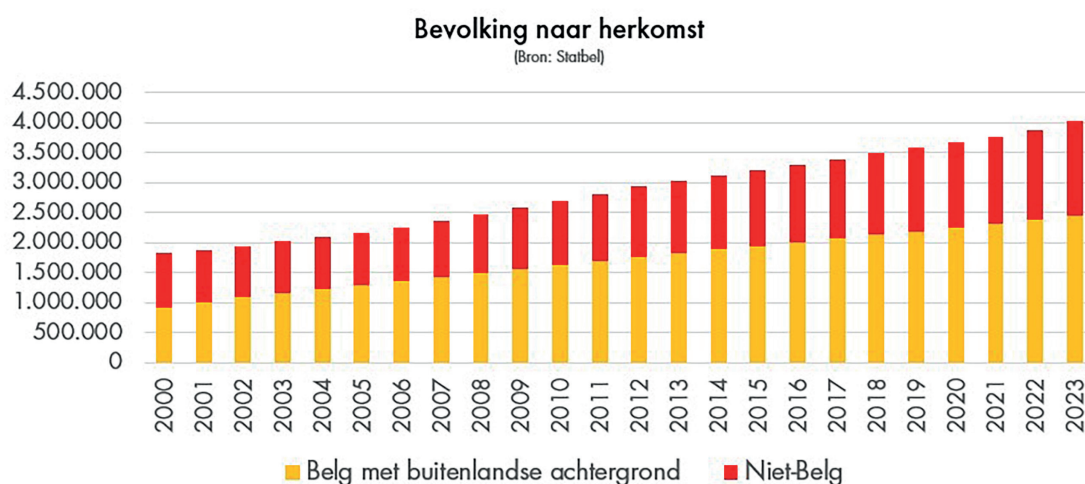
4.1. Bevolkingssamenstelling

4.1.1. Bevolking naar herkomst

Op 1 januari 2023 verbleven er officieel 11.697.557 personen in dit land⁶⁰. Daarvan beschikten er 1.573.273 – goed voor reeds 13,4 procent van de bevolking – niet over de Belgische nationaliteit⁶¹.

Uiteraard zegt de nationaliteit niet alles – of zelfs steeds minder – over de werkelijke omvang van de immigratie aangezien in de loop van de jaren vele honderduizenden de Belgische nationaliteit hebben verworven. Zij verdwijnen daarmee weliswaar met een vingerknip uit de statistieken, wat geenszins hoeft te betekenen dat daarmee meteen ook de banden met hun landen van herkomst zijn doorgeknipt.

In dat verband valt onder meer op te merken dat heel wat '(nieuwe) Belgen' ook nog over een andere nationaliteit (dubbele nationaliteit) beschikken, maar die wordt niet bijgehouden door de overheid. Hetzelfde geldt overigens voor veel in dit land verblijvende EU-burgers die nog over een andere, niet-Europese nationaliteit beschikken, waardoor ook de cijfers over het aantal EU-onderdanen enigszins vertekend is.

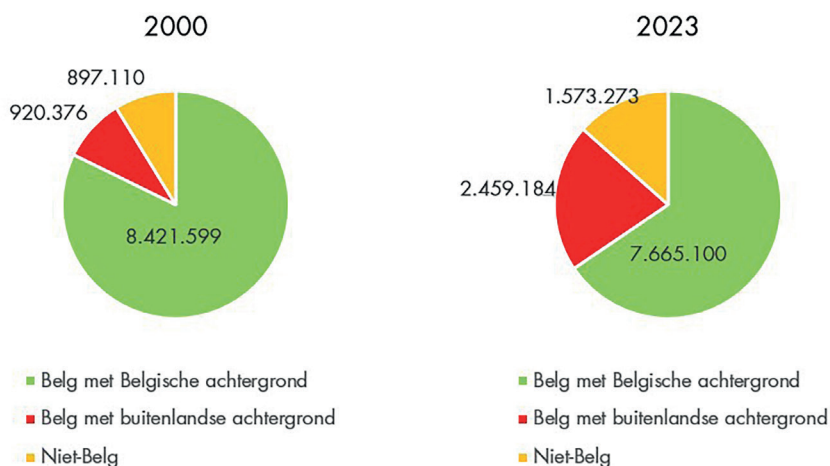
In die optiek zijn de cijfers over de herkomst relevanter. Daaruit blijkt immers dat naast de 1.573.273 'buitenlanders' in de strikte betekenis van het woord ook 2.459.184 'Belgen met een buitenlandse achtergrond' wonen – goed voor nog eens 21,0 procent van de totale bevolking. Dat maakt dat in totaal amper nog 65,5 procent van de bevolking in dit land 'Belg van Belgische herkomst' is.

⁶⁰ Statbel, *Structuur van de bevolking*, www.statbel.fgov.be/nl/themes/bevolking/structuur-van-de-bevolking (consultatie 15 juni 2023).

⁶¹ Statbel, *Diversiteit naar herkomst in België*, www.statbel.fgov.be/nl/themes/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst (consultatie 15 juni 2023).

Hoe men het ook draait of keert: feit is dat zowel het aantal 'buitenlanders' als het aantal 'Belgen met buitenlandse achtergrond' er de afgelopen 20 jaar fors op vooruit is gegaan.

De evolutie van de jongste twee decennia laat niets aan de verbeelding over: het aandeel van de Belgen met Belgische achtergrond is afgenomen van 82,2 procent in 2000 naar 74,3 procent in 2011 en 65,5 procent in 2023. Het aandeel Belgen met een buitenlandse achtergrond steeg van 9,0 procent in 2000 naar 15,5 procent in 2011 en naar 21 procent in 2023. De proportie niet-Belgen nam toe van 8,8 procent in 2000 naar 10,2 procent in 2011 en naar 13,4 procent in 2023.

Van de groep 'Belg met buitenlandse achtergrond'⁶²:

- 49,7 procent heeft geen Belgische nationaliteit als eerst geregistreerde nationaliteit, maar heeft de Belgische nationaliteit intussen wel verworven;
- 50,3 procent heeft de Belgische nationaliteit als eerst geregistreerde nationaliteit, waarbij 20,8 procent twee ouders heeft met een buitenlandse eerst geregistreerde nationaliteit en 29,5 procent één ouder heeft met een buitenlandse eerst geregistreerde nationaliteit.

Daarnaast werd de nationaliteit van herkomst bepaald. Die werd samengenomen in de volgende nationaliteitsgroepen van herkomst:

- Belg (alleen degenen met Belgische achtergrond; Belgen met Belgische herkomst hebben allemaal een Belgische herkomstnationaliteit);
- Buurland (Duitsland, Frankrijk, Nederland, het Groothertogdom Luxemburg en het Verenigd Koninkrijk worden als buurland beschouwd);
- Europese Unie (exclusief België en de buurlanden);
- Buiten de Europese Unie.

Op 1 januari 2023 waren de Belgen met een buitenlandse achtergrond en de niet-Belgen als volgt over de nationaliteitsgroepen van herkomst verdeeld: 19,4 procent behoorde tot de nationaliteitsgroep buurland, 27,7 procent tot de nationaliteitsgroep EU27 (exclusief buurlanden) en 52,9 procent tot de nationaliteitsgroep buiten de EU27.

62

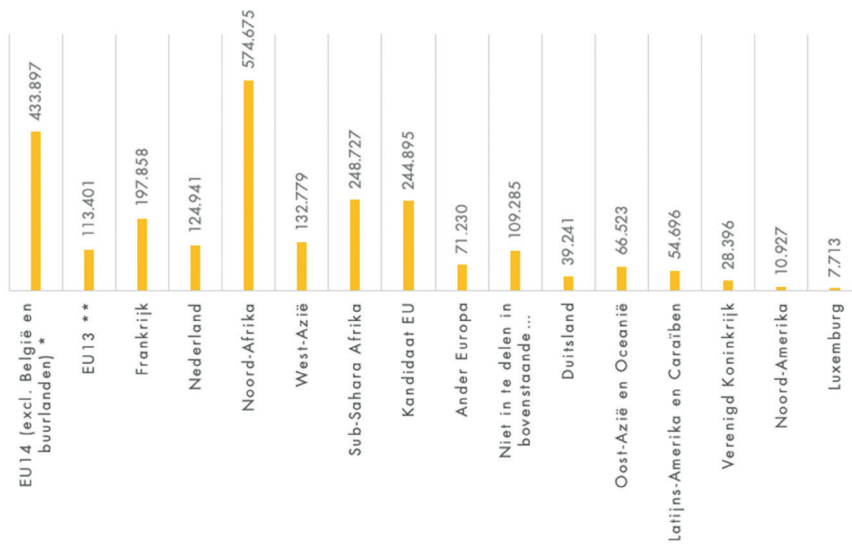
Statbel, *Diversiteit naar herkomst in België*, <https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst> [consultatie 15 juni 2023].

De laatste 20 jaar nam het aandeel mensen behorend tot de nationaliteitsgroep van herkomst buurland af: van 27,2 procent in 2003 naar 19,4 procent in 2023. Omgekeerd zien we een toename van de nationaliteitsgroep van herkomst buiten de EU27-zone, die stijgt van 40,5 procent in 2003 naar 52,9 procent in 2023.

Voor de volledigheid vermelden we nog dat in 2023 bovenstaande cijfers door Statbel verder werden uitgesplitst. Dat levert het volgende beeld op: van de niet-EU-vreemdelingen komt 17,3 procent uit Noord-Afrika, 8,9 procent uit Sub-Sahara Afrika, 8,1 procent uit kandidaat-EU-lidstaten (voornamelijk Turkije), 6,1 procent uit West-Azië. De overige nationaliteitsgroepen (andere Europese landen, Oost-Azië, Oceanië, Noord-Amerika, Latijns-Amerika en de Caraïben) vertegenwoordigen elk minder dan 5 procent.

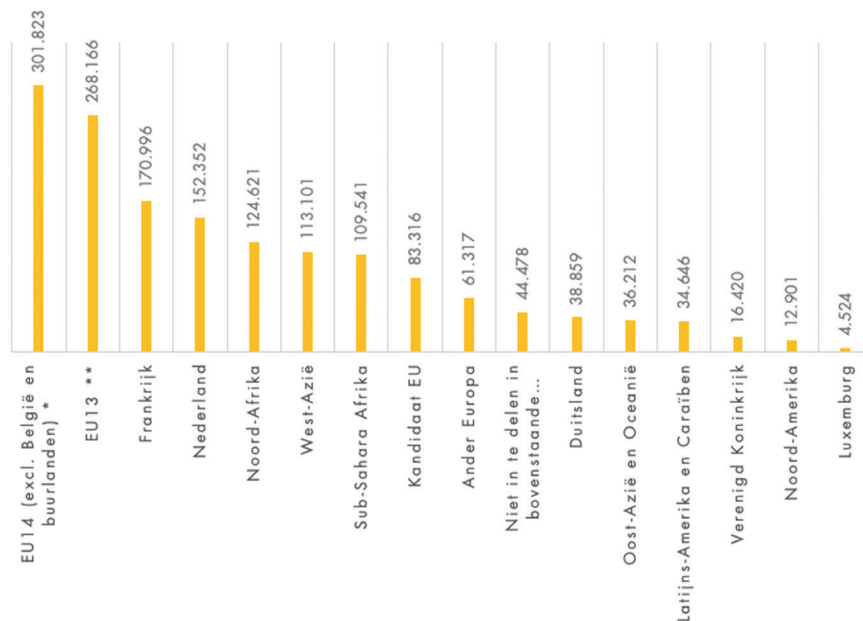
Herkomst van Belgen met buitenlandse achtergrond (2023)

(Bron: Statbel)

Herkomst van niet-Belgen (2023)

(Bron: Statbel)

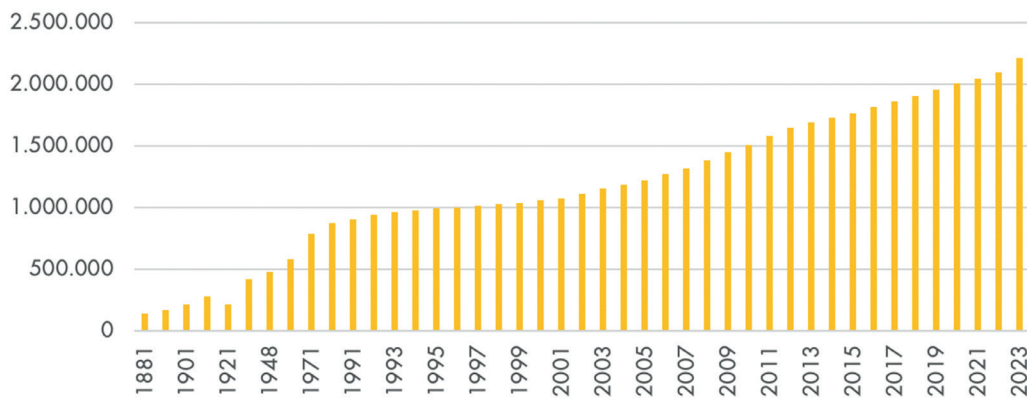
4.1.2. Bevolking geboren in het buitenland

Om het cijfer van de werkelijke omvang van de immigratie te kennen, zeggen de cijfers over het aantal personen dat geboren is in het buitenland meer dan het aantal personen met een vreemde nationaliteit. Hun aantal bevindt zich sinds geruime tijd onmiskenbaar in stijgende lijn. Op 1 januari 2023 bedroeg hun aantal 2.213.380 om precies te zijn, zegge en schrijve goed voor 18,9 procent van de totale populatie⁶³. Uit welke landen deze groep precies afkomstig is, is helaas in grote mate onbekend vermits er enkel van de 'niet-Belgen' (vreemdelingen/buitenlanders in de strikte betekenis van het woord) nationale statistieken bijgehouden worden.

Een blik op de cijfers van Eurostat biedt ter zake echter wel enig zicht op de zaak. Uit de cijfers van de Europese statistische dienst blijkt met name dat er (op 1 januari 2022) in dit land 1.200.873 personen woonden die geboren werden in een niet-EU-land⁶⁴. Dat is meer dan de helft van het totale aantal immigranten. Tendens: stijgend.

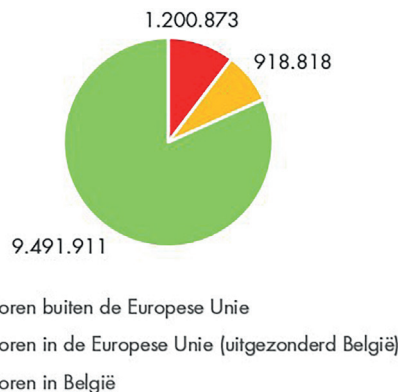
Bevolking geboren in het buitenland

(Bron: Statbel)

Bevolking naar geboorteland (2022)

(Bron: Eurostat)

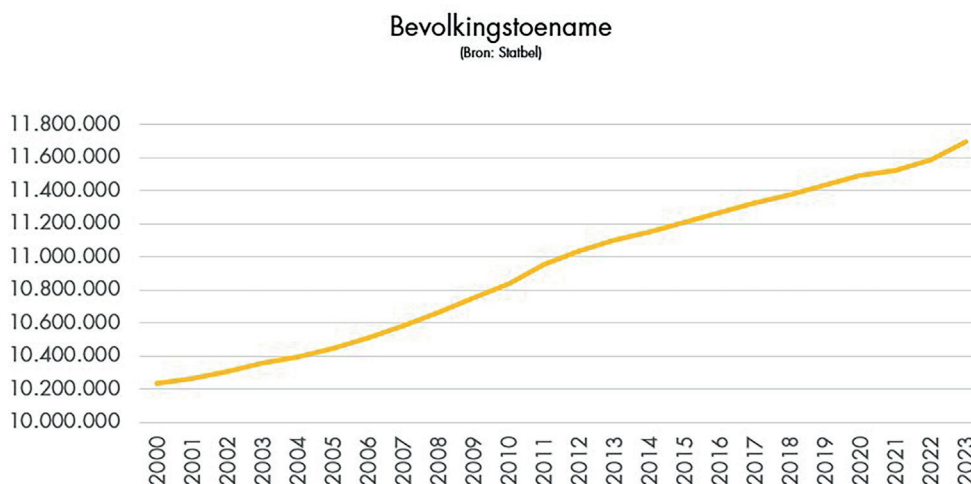
63
64

Statbel, *Structuur van de bevolking*, www.statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking (consultatie 15 juni 2023).
Eurostat, *Population on 1 January by age group, sex and country of birth*, www.ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/MIGR_POP3CTB__custom_5499922/default/table?lang=en (consultatie 3 mei 2023).

4.1.3. Bevolkingsgroei

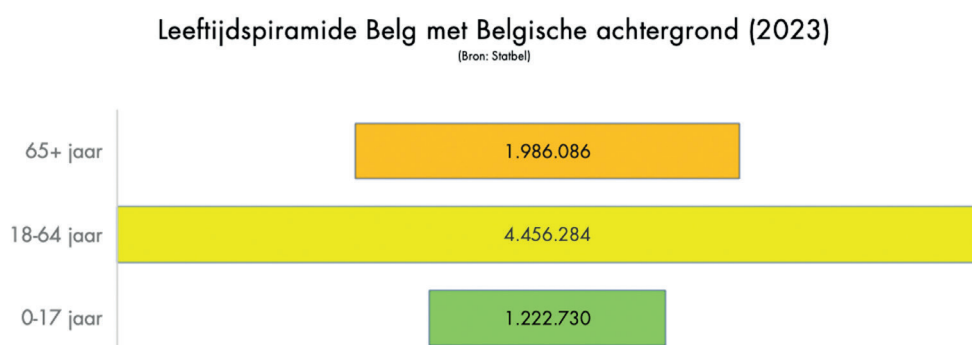
De afgelopen twee decennia groeide de bevolking in dit land van 10.239.085 (2000) tot liefst 11.697.557 inwoners (2023)⁶⁵. Het overgrote deel van deze bevolkingsaanwas komt op het conto van de aanhoudende immigratie.

In 2022, het laatste jaar waarvoor volledige cijfers beschikbaar zijn, was de bevolkingsgroei zelfs voor de eerste keer voor de volle 100 procent terug te voeren op de internationale immigratie⁶⁶.

4.1.4. Leeftijdsstructuur

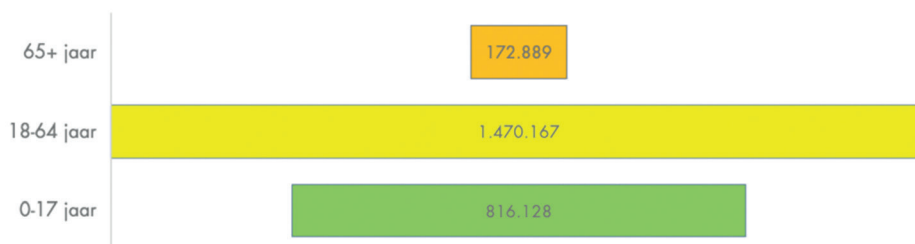
Wie een (demografische) analyse wil maken van de immigratie dient ook de perspectieven voor de toekomst onder ogen te nemen. De belangrijkste indicatoren hiervoor zijn de leeftijdsstructuur en het gemiddelde geboortecijfer bij de respectievelijke bevolkingsgroepen.

⁶⁵ Statbel, *Structuur van de bevolking*, www.statbel.fgov.be/nl/themes/bevolking/structuur-van-de-bevolking (consultatie 15 juni 2023).
⁶⁶ Statbel, *Loop van de bevolking*, www.statbel.fgov.be/nl/themes/bevolking/loop-van-de-bevolking (consultatie 3 mei 2023).

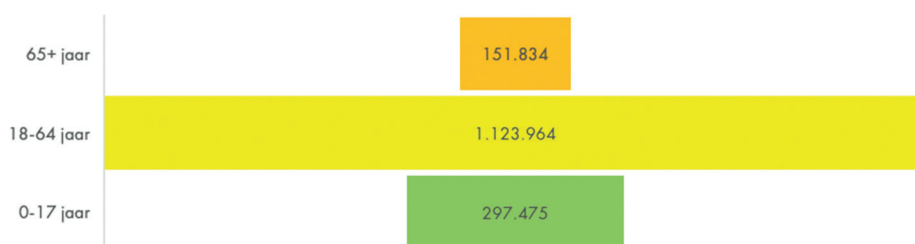
Leeftijdspiramide Belg met buitenlandse achtergrond (2023)

(Bron: Statbel)

Leeftijdspiramide niet-Belg (2023)

(Bron: Statbel)

Wat onmiddellijk opvalt, zijn de (enorme) verschillen m.b.t. de jongste en de oudste leeftijdsklasse⁶⁷. Terwijl de 'Belgen met Belgische achtergrond' het grootste aandeel leveren in de categorie van de 65-plussers, onderscheiden de Belgen met buitenlandse achtergrond zich in de jongste leeftijdsgroep (- 18). De vreemdelingen in de strikte betekenis van het woord zijn het sterkst vertegenwoordigd in de bevolkingsgroep op beroepsactieve leeftijd (18-64 jaar).

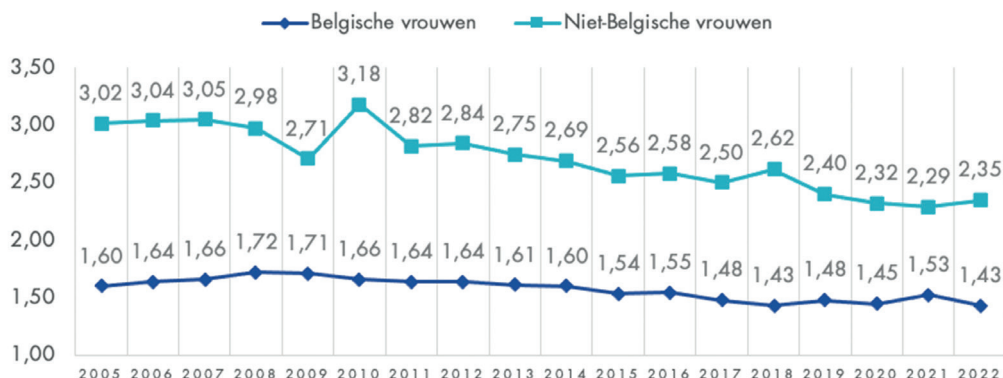
De cijfers over de vruchtbaarheid liggen in het verlengde van bovenstaande vaststellingen.

67

Statbel, *Diversiteit naar herkomst*, www.statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/herkomst#news (consultatie 3 mei 2023).

Vruchtbaarheid naar nationaliteit in het Vlaamse Gewest

(Bron: Opgroeien Vlaanderen)

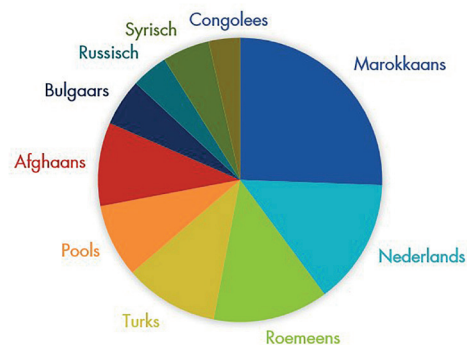
4.1.5. Vruchtbaarheid

Terwijl de gemiddelde vruchtbaarheid/gemiddeld aantal kinderen per vrouw bij niet-Belgen op 2,35 ligt, komt dat van de Belgen (met amper 1,43) zelfs niet in de buurt van dat cijfer⁶⁸.

Voor de volledigheid dient hierbij nog opgemerkt dat het gemiddelde van de vreemdelingen omlaag wordt gehaald door het feit dat de Europese vreemdelingen het op dit vlak niet veel beter doen dan Belgen.

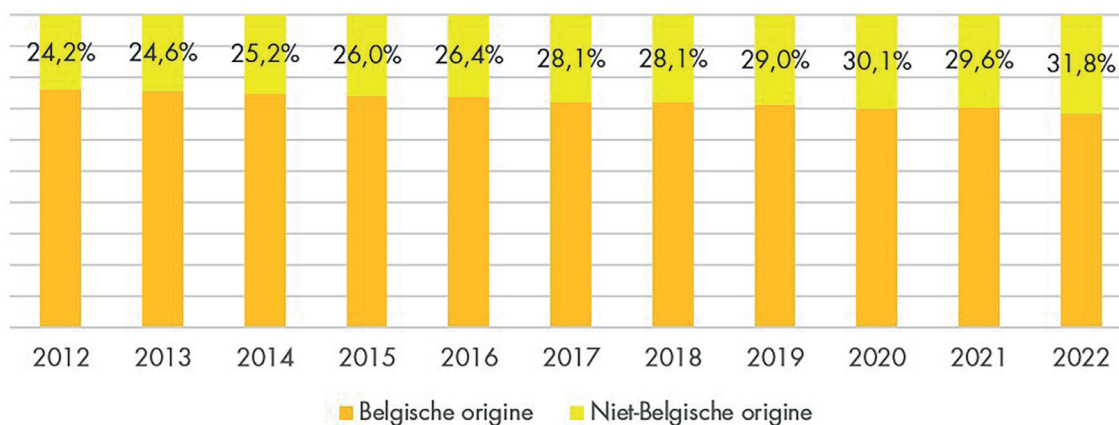
Nog interessant in dat verband is een blik op de statistieken over de borelingen naar origine van de moeder, waaruit blijkt dat het allochtone aandeel ondertussen is opgelopen tot meer dan 30 procent⁶⁹.

Top nationaliteiten borelingen met niet-Belgische origine van de moeder (2022)

Borelingen naar origine van de moeder

(Bron: Opgroeien Vlaanderen)

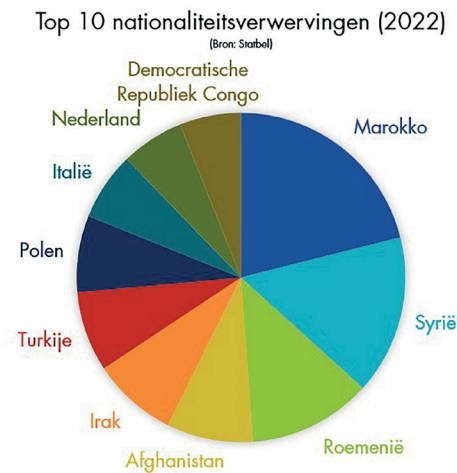
68 Opgroeien Vlaanderen, *Cijferrapport Geboorte*, www.opgroeien.be/kennis/cijfers-en-onderzoek/geboorte/cijfers-op-maat#toc-geboorten-en-vruchtbaarheid-in-vlaams-gewesten-provincies (consultatie 16 juni 2023).

69 Opgroeien Vlaanderen, *Cijferrapport Taal en nationaliteit*, www.opgroeien.be/kennis/cijfers-en-onderzoek/taal-en-nationaliteit#:~:text=herkomstgroeiprocent20perprocent20provincie,Borelingenprocent20naarprocent20geboortenationaliteitprocent20moeder,vanprocent20nietprocent20Belgischeprocent20origineprocent20af (consultatie 3 mei 2023).

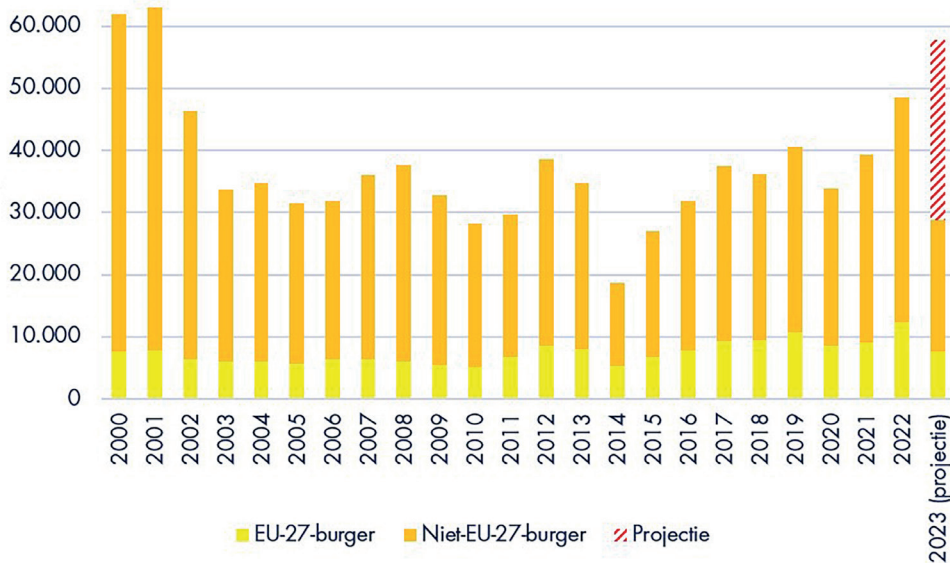
4.2. 'Nieuwe Belgen'

In ruim 20 jaar tijd (2000 tot en met juni 2023) werden in dit land in totaal 883.715 vreemdelingen tot 'Belg' gebombardeerd⁷⁰. Dat gebeurde van 2000 tot 2012 quasi zonder voorwaarden onder de beruchte 'Snel Belg-wet' - met een absolute piek tussen 2000 en 2003. Nadat deze waanzinnige wet in 2012 officieel werd afgeschaft en vervangen door een 'Soepel Belg'-wet, daalde het aantal 'Belgwordingen' aanvankelijk significant, om nadien opnieuw gestaag te stijgen en ondertussen zelfs te pieken tot nieuwe hoogten.

In 2022 verwierven welgeteld 48.482 vreemdelingen het staatsburgerschap. Voor een goed begrip: dat waren er al meer dan in 2002, toen de impact van de 'Snel Belg-wet' nog volop speelde en werd afgeklokt op het cijfer van 46.423 'Nieuwe Belgen'.

Nationaliteitswijzigingen
(Bron: Statbel)

In de eerste jaarhelft van 2023 verwierven al zowat 29.000 vreemdelingen (28.851 om precies te zijn) het Belgische staatsburgerschap. Wanneer deze trend zich doorzet, dreigen we dit jaar af te kloppen op bijna 58.000 'nieuwe Belgen'. Dat zou niet alleen fors meer zijn dan in 2022, maar meteen ook het hoogste aantal in ruim twintig jaar.

Voor het overgrote deel, met name ongeveer 75 procent, ging het om niet-Europese staatsburgers. Dat maakt meteen ook dat EU-migranten in de officiële vreemdelingenstatistieken opmerkelijker aanwezig zijn dan niet-Europese immigranten. Laatstgenoemden verdwijnen immers veel sneller uit de statistieken.

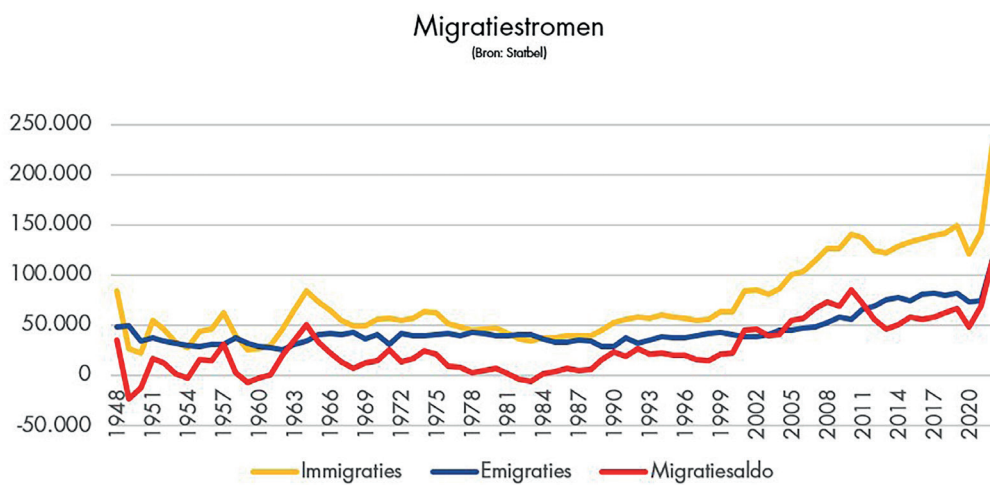
70

Statbel, Nationaliteitswijzigingen, www.statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/nationaliteitswijzigingen (consultatie 3 mei 2023).

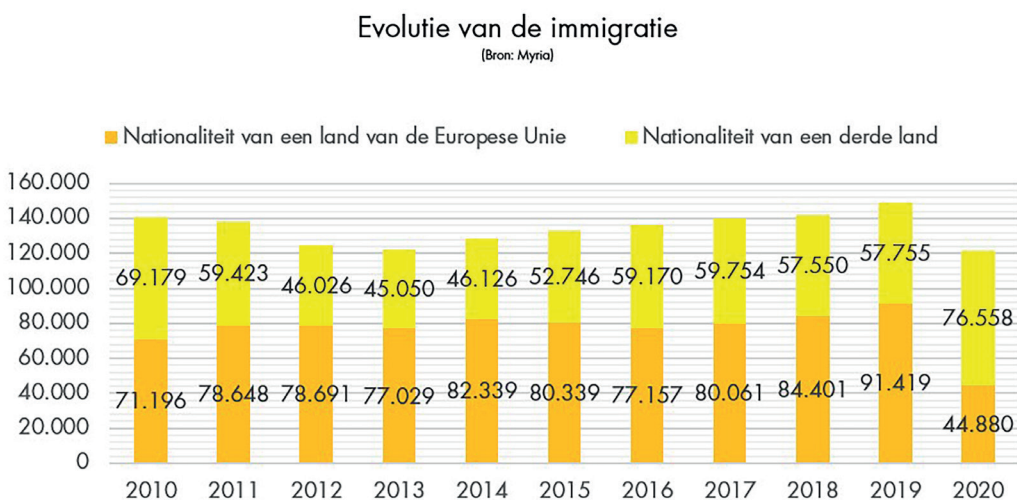
4.3. Globale immigratiedruk

In de geschiedenis van de naoorlogse migratie werd er in het verleden een onderscheid gemaakt tussen drie opeenvolgende immigratiegolven (die direct of indirect voornamelijk een economische oorsprong hadden).

Een eerste golf situeerde zich in de periode 1945-1963, waarin via een systeem van contingentering buitenlandse – voornamelijk Europese – arbeidskrachten naar dit land werden gehaald. In de periode tussen 1963 en 1967 werden ook niet-Europese gastarbeiders binnengehaald – voornamelijk uit Turkije en de Maghreb. Nadien kwam de derde immigratiegolf, die minder georganiseerd werd, maar zijn oorzaak voornamelijk vond in de demografische groei onder de migrantenpopulatie, de gezinshereniging, de illegale immigratie en het groeiend aantal asielzoekers.

Ondertussen zijn we al geruime tijd zonder twijfel aanbeland in een vierde fase, met name die van de hypermigratie. Migratie mag dan wel van 'van alle tijden' zijn; de massamigratie van de jongste jaren is dat absoluut niet. Dat blijkt zonneklaar uit de cijfers.

Sinds het begin van deze eeuw zit de immigratie van personen met een vreemde nationaliteit naar dit land in een opwaartse trend⁷¹. Na verscheidene jaren aanhoudende groei daalde het immigratiecijfer weliswaar gedurende drie opeenvolgende jaren (2011, 2012, 2013), maar vanaf 2014 ging het opnieuw ononderbroken in stijgende lijn.

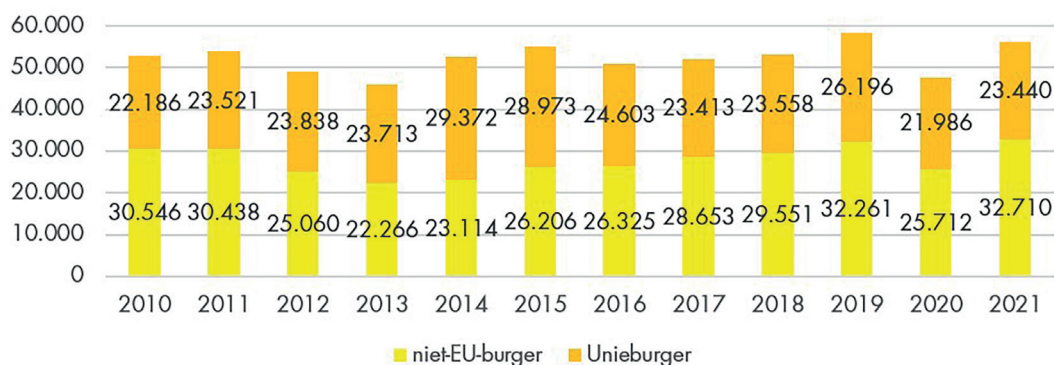
In 2019, het laatste pre-coronajaar, steeg het immigratiecijfer zelfs tot 149.174. Dat is meer dan twee keer de bevolkingsomvang van een stad zoals Hasselt en meteen een absoluut record sinds het begin van de tellingen in 1948. Nooit eerder kwamen zoveel immigranten naar dit land. In het 'coronajaar' daalde het cijfer tot 121.438 om het jaar nadien opnieuw fors te stijgen tot 142.738.

In 2018 stelde het Federaal Migratiecentrum Myria in haar rapport 'Migratie in cijfers en rechten 2017' dat België "vandaag de dag vooral een immigratieland" is⁷². Een analyse die anno 2023 niets aan actualiteitswaarde heeft ingeboet.

4.4. Gezinshereniging

Het kanaal van de 'gezinshereniging' is en blijft zowat het belangrijkste immigratiekanaal - zeker wat niet-Europese vreemdelingen betreft. Voor een goed begrip: van de welgeteld 142.738 immigranten die in 2021 werden geregistreerd⁷³, kwamen er 40 procent op het conto van de gezinshereniging⁷⁴. In totaal kwamen in een periode van nauwelijks tien jaar tijd 521.040 immigranten (waarvan 271.858 uit een niet-EU-land) via het kanaal van de gezinshereniging het land binnen. Dat is goed voor een totale instroom ter grootte van een stad als Antwerpen. Specifiek voor wat de niet-EU-burgers betreft, gaat het om een instroom groter dan een stad als Gent.

Gezinshereniging
Opgesplitst naar nationaliteit van de begunstigde
(Bron: Statbel/schriftelijke vraag)

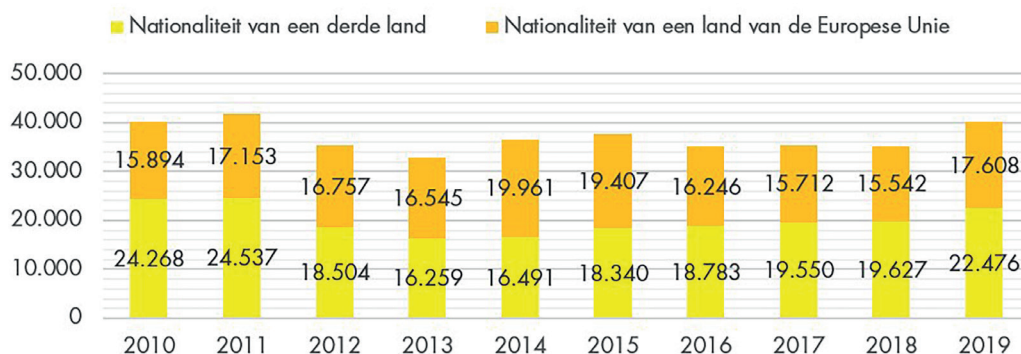
In bijna zes op tien gevallen (58 procent) van gezinshereniging ging het om niet-EU-ondernemers. Al even opmerkelijk is dat de gezinshereniging met erkende asielzoekers op een hoog niveau aanhoudt. In 2021 lag dat aantal op 5.589, goed voor 10 procent van het totale aantal gezinsherenigingen⁷⁵.

71 Statbel, *Migratiesaldo*, <https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/loop-van-de-bevolking/migraties> (consultatie 20 juni 2023).
 72 Myria, *Migratie in cijfers en in rechten, Hoofdstuk 2: Migratie in België*, www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2017#:~:text=In%20dit%20jaarslag%20maakt%20Myria,ook%20aanbevelingen%20aan%20de%20overheden (consultatie 16 juni 2023).
 73 Statbel, *Migratiesaldo*, www.statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/migraties (consultatie 3 mei 2023).
 74 Schriftelijke vraag nr. 912 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B108-1242-0912-2022202319424.xml (consultatie 1 juni 2023).
 75 Schriftelijke vraag nr. 913 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B108-1242-0912-2022202319424.xml (consultatie 1 juni 2023).

Alhoewel bovenstaande statistiek conform is aan de definitie die nu eenmaal door Eurostat wordt gehanteerd, wordt ze (onder meer door Myria) in vraag gesteld omdat in deze cijfers ook de in België geboren kinderen van buitenlanders worden meegerekend. Dat terwijl ze in feite niet 'geïmmigreerd' zijn en ook nooit gescheiden waren van hun ouders. Sinds enkele jaren hanteert Myria dan ook andere cijfers als het gaat over gezinsherenigingen (= eerste verblijfstitels afgegeven om familiale redenen zonder rekening te houden met de in België geboren kinderen).

Gezinshereniging opgesplitst naar nationaliteit van de begunstigde

(Bron: Myria)

4.5. Asiel

4.5.1. Aantal verzoekers om internationale bescherming

Een ander bekend – doch oneigenlijk – immigratiekanaal wordt gevormd door het (poli-
tiek) asiel.

Het haalt regelmatig(er) het nieuws naar aanleiding van bepaalde crisissituaties. Eén van de meest recente daarvan manifesteerde zich in 2015 toen als gevolg van de grootste immigratiecrisis uit het naoorlogse Europa het aantal asielaanvragen in België piekte tot 44.760 aanvragen⁷⁶.

Nadat in 2016 op initiatief van enkele Midden- en Oost-Europese landen de massale illegale immigratie een halt werd toegeroepen, daalde het aantal significant. Sinds enkele jaren bevindt het aantal asielaanvragen zich evenwel opnieuw en onverminderd in stijgende lijn. Dit met uitzondering van het jaar 2020⁷⁷, toen door de coronacrisis het internationale reisverkeer drastisch was ingeperkt. Een jaar later steeg dat aantal opnieuw fors (tot 25.971 aanvragen)⁷⁸. Dat was opmerkelijk aangezien ook 2021 een 'coronajaar' was en er in de eerste maanden van dat jaar nog heel wat corona-reisrestricties van kracht waren.

76 [cfm?section=qrva&language=nl&cfm=qrvaXml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B108-1242-0913-2022202319425.xml](https://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-overzicht-2015) (consultatie 1 juni 2023). Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Asielstatistieken – Overzicht 2015*, www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-overzicht-2015 (consultatie 3 mei 2023).

77 Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Asielstatistieken – Bilan 2020*, www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-bilan-2020 (consultatie 3 mei 2023).

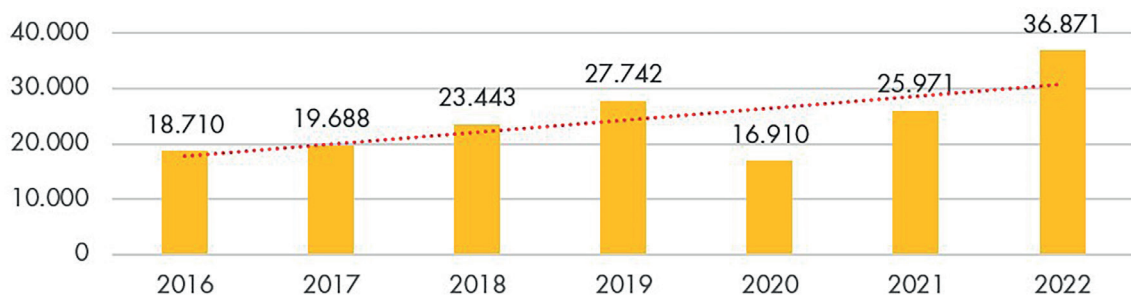
78 Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Asielstatistieken: Overzicht 2021*, www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-overzicht-2021 (consultatie 3 mei 2023).

Een jaar later was het zover en gingen de asielcijfers compleet door het dak. In totaal werden in 2022 liefst 36.871 asielaanvragen geregistreerd⁷⁹. Dat was niet alleen een stijging met het voorgaande jaar, maar meteen ook het hoogste cijfer sinds de historische dijkbreuk van 2015.

Deze tendens zette zich onverminderd voort. In de eerste acht maanden van 2023 piekte het aantal asielaanvragen al tot zo'n 22.000, waarmee dit land afstevent op een nieuw 'topjaar'⁸⁰.

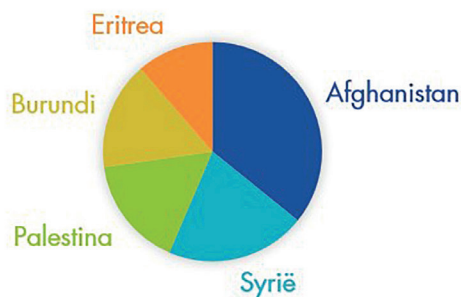
Asielaanvragen

(Bron: Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen)

Top herkomstlanden volgens het aantal personen dat een verzoek om internationale bescherming indiende (2022)

(Bron: Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen)

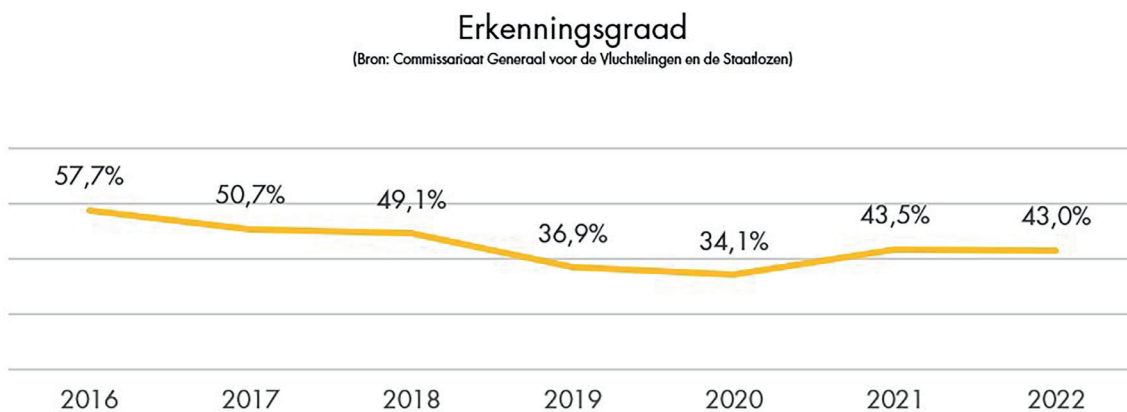
79 Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Asielstatistieken: Overzicht 2022*, www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-overzicht2022 (consultatie 3 mei 2023).

80 Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Alle cijfers*, www.cgvs.be/nl/cijfers (consultatie 3 mei 2023).

4.5.2. Erkenningsgraad

In totaal werden sinds 2016 (tot en met eind 2022) welgeteld 181.146 asielaanvragen ingediend⁸¹. In dezelfde periode kregen 73.503 personen een statuut van internationale bescherming (hetzij als vluchteling, hetzij als subsidiair beschermde) toegekend.

Zoals blijkt uit onderstaande grafiek komt de afgelopen jaren slechts een minderheid in aanmerking voor zo'n statuut. In 2022 volgde in slechts 43 procent van de asielaanvragen een positieve beslissing. Dat toont andermaal zonneklaar aan dat het asielmisbruik welig tiert en onze opvangcentra in grote mate bevolkt worden door mensen die hier niets te zoeken hebben.

4.5.3. Opvangcapaciteit

Samen met het aantal asielaanvragen, ging de afgelopen jaren ook het aantal opvangplaatsen, het personeelsbestand van de asiel- en migratiediensten, en uiteraard ook de totale asielfactuur de hoogte in.

Nadat begin 2020 de capaciteit van het opvangnetwerk al was opgetrokken tot 26.751 plaatsen, zette deze evolutie zich na het aantreden van de 'Vivaldi-coalitie' almaar verder door. Begin september 2023 stond de teller reeds op 34.271 opvangplaatsen⁸².

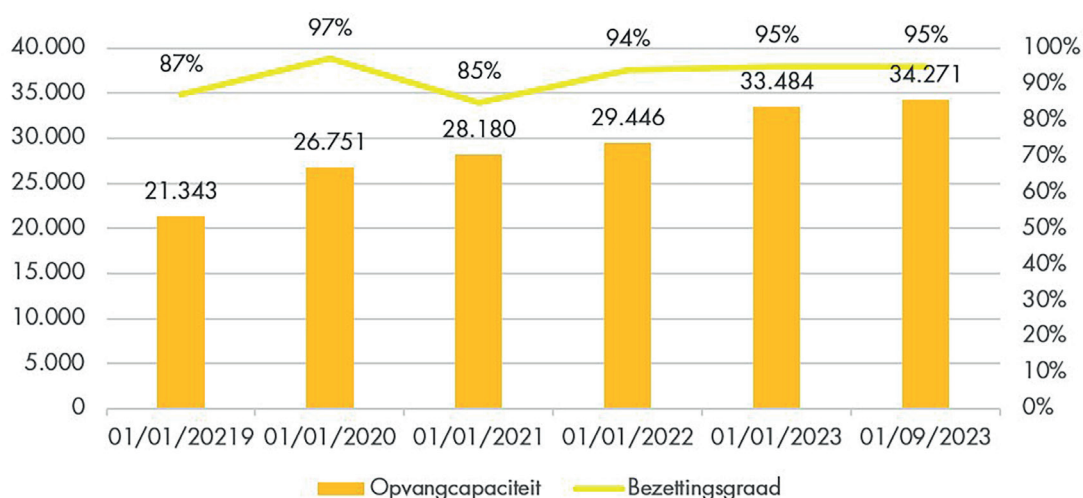
Daar zal het overigens niet bij blijven, want zelfs de historisch hoge opvangcapaciteit blijkt onvoldoende om de onverminderd hoge instroom te herbergen, waardoor de regering zich van de ene 'opvangcrisis' naar de andere sleept - en continu op zoek is naar nog méér opvangplaatsen.

81 Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Alle cijfers*, www.cgvs.be/nl/cijfers (consultatie 3 mei 2023).

82 Fedasil, *Cijfers*, www.fedasil.be/nl/statistics#:~:text=Opvangnetwerk,me%20een%20bezettingsgraad%20van%2095%25 (consultatie 20 september 2023).

Opvangcapaciteit Fedasil

(Bron: Fedasil)

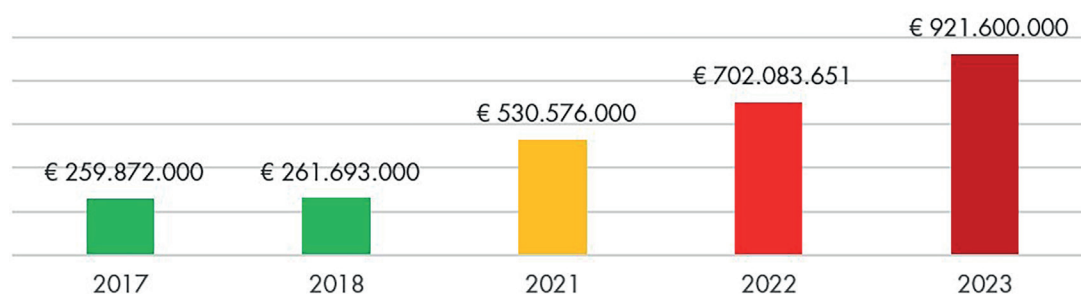
4.5.4. Asielfactuur

Samen met het aantal asielzoekers is ook de asielfactuur steevast de hoogte in gegaan. Nadat het budget voor de opvang van asielzoekers door Fedasil eerder al was opgelopen tot de astronomische hoogte van meer dan 700 miljoen euro (703.396.000 euro om precies te zijn) besliste de regering in het voorjaar van 2023 om het bedrag nog eens op te trekken tot 921.600.000 euro⁸³.

In werkelijkheid blijkt de totale asielfactuur echter nog een pak hoger te liggen. Heel wat uitgaven die betrekking hebben op de asielprocedure hebben immers niet alleen betrekking op de opvang als dusdanig, en zijn over verschillende begrotingsartikelen verspreid. Denk in dat verband bijvoorbeeld maar aan de kosten voor de werking van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat instaat voor de beoordeling van de asielaanvragen (goed voor 45.143.000 euro) en aan de advocatenkosten die aan de asielprocedure verbonden zijn (pro deo-bijstand in asioldossiers en advocatenkosten ten laste van de staat; goed voor 8.045.587 euro).

Budget voor de opvang asielzoekers (Fedasil)

(Bron: Begroting/Rekenhof)

83

Wetsontwerp houdende de eerste aanpassing van de Middelenbegroting voor het begrotingsjaar 2023: commentaar en opmerkingen bij de ontwerpen van aanpassing van staatsbegroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-3272/002*, p. 155.

Op basis van de begrotingstabellen en een hele batterij parlementaire vragen kwam het Vlaams Belang tot de conclusie dat de totale asielfactuur ondertussen ruim de som van één miljard euro overschrijdt en piekt tot 1.036.574.507 euro. Het betreft hier voor alle duidelijkheid de kostprijs van asiel in de strikte betekenis van het woord. De uitgaven die volgen eens een asielaanvraag wordt ingewilligd (leefloon en dergelijke meer) of afgewezen (verwijdering van de vreemdeling) vallen hier immers buiten beschouwing.

€ 921.600.000	Budget van Fedasil voor de opvang van asielzoekers ⁸⁴
€ 1.811.250	Schatting van het asiel gerelateerd werk van Myria ⁸⁵
€ 1.406.340	Schatting van aan de asielgerelateerde werkzaamheden die de beleidsorganen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitvoeren ⁸⁶
€ 7.896.610	De maatschappelijke hulp en het equivalent leefloon dat in 2022 aan asielzoekers werd betaald (vermoedelijk is dit bedrag in 2023 nog veel hoger) ⁸⁷
€ 8.045.587	Schatting van de kostprijs van pro-deo advocaten in asioldossiers en advocatenkosten ten laste van de staat (cijfers gerechtelijk jaar 2017-2018, er worden tot op heden geen cijfers meer bijgehouden) ⁸⁸
€ 9.240.000	Budget dienst voogdij voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen ⁸⁹
€ 11.975.600	Schatting van de asielgerelateerde werkzaamheden die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitvoeren ⁹⁰
€ 23.733.120	Schatting van de asielgerelateerde werkzaamheden die de Dienst Vreemdelingenzaken uitvoeren ⁹¹
€ 50.876.000	Budget van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ⁹²
€ 1.036.574.507	TOTALE ASIELFACTUUR

- 84 Wetsontwerp houdende de eerste aanpassing van de Middelenbegroting voor het begrotingsjaar 2023: commentaar en opmerkingen bij de ontwerpen van aanpassing van staatsbegroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-3272/002*, p. 155.
- 85 Wetsontwerp houdende de eerste aanpassing van de Middelenbegroting voor het begrotingsjaar 2023: commentaar en opmerkingen bij de ontwerpen van aanpassing van staatsbegroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-3272/002*, p. 56 en 865, schriftelijke vraag nr. 911 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&ml.cfm?legislat=55&dossierID=55Bxxx12420911-2022202319390.xml (consultatie 13 juni 2023).
- 86 Wetsontwerp houdende de eerste aanpassing van de Middelenbegroting voor het begrotingsjaar 2023: commentaar en opmerkingen bij de ontwerpen van aanpassing van staatsbegroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-3272/002*, p. 123 en 990. Op basis van de totale directe kosten in de begroting die gelinkt zijn aan Asiel en Migratie van de FOD Binnenlandse Zaken, is het redelijk aan te nemen dat ongeveer 75 procent van de kostprijs gelinkt is aan asiel. Bijgevolg heeft ongeveer 75 procent van de begrotingspost 'Beleidsorganen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie' betrekking op asiel, en dient ze als 'asielkost' te worden beschouwd.
- 87 Schriftelijke vraag nr. 520 van de heer Wouter Vermeersch aan de minister van Pensioenen en Maatschappelijke Integratie, belast met personen met een beperking, armoedebestrijding en Beliris, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&ml.cfm?legislat=55&dossierID=55B101-11900520-2022202318029.xml (consultatie 13 juni 2023) en schriftelijke vraag nr. 537 van mevrouw Barbara Pas aan de minister van Pensioenen en Maatschappelijke Integratie, belast met personen met een beperking, armoedebestrijding en Beliris, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&ml.cfm?legislat=55&dossierID=55B106-11900537-2022202318853.xml (consultatie 13 juni 2023).
- 88 Schriftelijke vraag nr. 69 van de heer Dries Van Langenhove aan de vice-eersteminister en minister van Justitie, belast met de regie der gebouwen Koen Geens, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&ml.cfm?legislat=55&dossierID=55B005-1081-00690000201900540.xml (consultatie 14 juni 2023).
- 89 Wetsontwerp houdende de eerste aanpassing van de Middelenbegroting voor het begrotingsjaar 2023: commentaar en opmerkingen bij de ontwerpen van aanpassing van staatsbegroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-3272/002*, p. 64 en 886.
- 90 Wetsontwerp houdende de eerste aanpassing van de Middelenbegroting voor het begrotingsjaar 2023: commentaar en opmerkingen bij de ontwerpen van aanpassing van staatsbegroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-3272/002*, p. 84 en 926. Op basis van de opdeling van de taken (arresten bij volle rechtsmacht hebben alleen betrekking op beslissingen van het CGVS, en betreffen (minstens) 31 procent van hun arresten.
- 91 Wetsontwerp houdende de eerste aanpassing van de Middelenbegroting voor het begrotingsjaar 2023: commentaar en opmerkingen bij de ontwerpen van aanpassing van staatsbegroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-3272/002*, schriftelijke vraag nr. 910 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&ml.cfm?legislat=55&dossierID=55Bxxx12420910-2022202319368.xml (consultatie 14 juni 2023).
- 92 Wetsontwerp houdende de eerste aanpassing van de Middelenbegroting voor het begrotingsjaar 2023: commentaar en opmerkingen bij de ontwerpen van aanpassing van staatsbegroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-3272/002*, p. 81 en 923.

Rekening houdend met een asielinstroom van 32.966 personen in 2023 (prognose op basis van het aantal asielaanvragen in de eerste acht maanden van dit jaar) betekent dit dat één asielzoeker in 2023 de belastingbetaler gemiddeld 31.443,76 euro netto kost.

Dit is een gigantisch bedrag, zeker wanneer men weet dat het gemiddelde nettopensioen (als werknemer in 2021) 15.060 euro per jaar bedroeg⁹³.

Wat het zo mogelijk naar frappanter maakt, is uiteraard het feit dat het overgrote deel van de asielzoekers (voor de eerste acht maanden van 2023, 57 procent⁹⁴) uiteindelijk niet eens recht op asiel blijkt te hebben. Dat betekent omgerekend en heel concreet dat zo'n 600 miljoen euro (588.774.320 euro om precies te zijn) gewoon weggesmeten geld is.

Er is dan ook maar één conclusie mogelijk: het Belgische asielbeleid is failliet: in alle mogelijke betekenissen van het woord. Gelet op de historisch en astronomisch hoge asiel-factuur, failliet in de financiële betekenis van het woord. Gelet op het feit dat het voor het grootste deel om weggesmeten geld gaat, failliet in de morele betekenis van het woord. En gelet op de verder aanslepende asielchaos ook in de politieke betekenis van het woord.

Het gelag wordt betaald door degenen die er niet voor gekozen hebben: het zijn de hardwerkende Vlamingen die vandaag geconfronteerd worden met de almaar stijgende levensduurte en het steeds moeilijker krijgen elke maand de eindjes aan mekaar te knopen, die daarboven ook nog de almaar stijgende immigratier rekening krijgen opgelepeld.

Voor een goed begrip: het gaat hierbij alleen over de kostprijs voor de opvang van asielzoekers, maar daar blijft het uiteraard niet bij. Eens een asielaanvraag erkend, begint het pas goed (onthaaltrajecten, inburgeringstrajecten, taallessen, scholing en bijkomende opleiding, begeleiding op het vlak van huisvesting en naar de arbeidsmarkt ...)

Het onderwijs, dat nu al kampt met een leerkrachtentekort en toenemende taal- en leerachterstand, wordt geconfronteerd met extra problemen en bijkomende kosten.

Helemaal problematisch wordt het op het vlak van huisvesting. Vast staat in ieder geval dat de asielzoekers in concurrentie treden met de autochtone bevolking, zowel in de sector van de sociale woningen (met zijn ellenlange wachtlijsten) als op de private woningmarkt, waar het segment betaalbare woningen in redelijke staat bijzonder krap geworden is. Daarnaast zijn er natuurlijk ook nog de leeflonen, om de extra uitgaven op het vlak van kinderbijslag en in de gezondheidszorg maar even buiten beschouwing te laten.

En dan hebben we het nog niet gehad over het feit dat op de aanhoudende asielinstroom – via het kanaal van de gezinshereniging – een tweede instroom volgt.

Dat alles om erop te wijzen dat de uiteindelijke kostprijs van de immigratie van het asielkanaal – zowel op financieel als maatschappelijk vlak – veel hoger ligt dan het astronomisch en historisch hoge opvangbudget zou kunnen doen vermoeden.

93

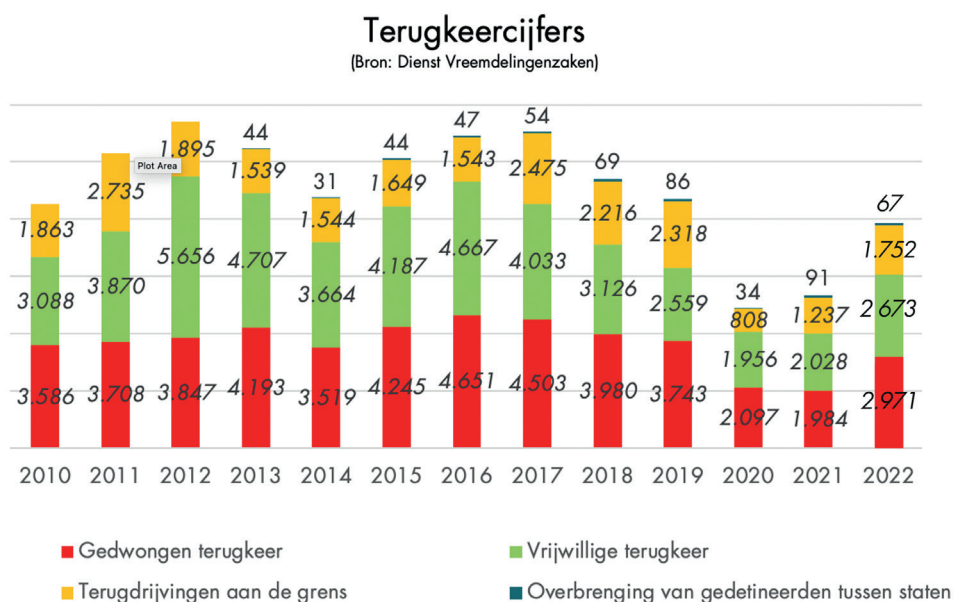
K. Rybouchkina, "Werknemer, zelfstandige of ambtenaar: dit is hun gemiddeld pensioen", *Het Laatste Nieuws* 19 november 2021.

94

Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *Asielstatistieken: Overzicht 2021*, www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-overzicht2021 (consultatie 3 mei 2023).

4.6. Terugkeer

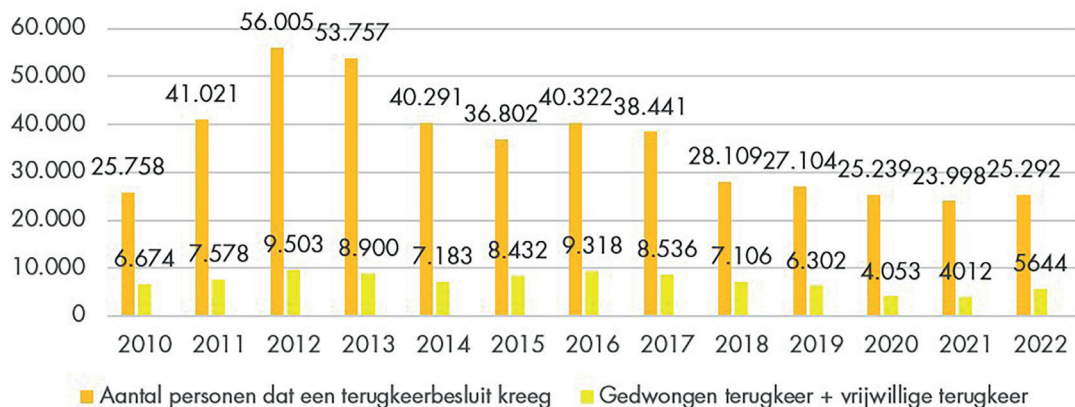
Sinds enkele jaren is het CGVS in minder dan de helft van de eindbeslissingen van oordeel dat de verzoeker daadwerkelijk bescherming nodig had en bijgevolg het land diende te verlaten. Het is geen geheim dat betrokkenen daar – om het zacht uit te drukken – niet altijd spontaan gevolg aan geven en niet zelden kiezen voor een leven in illegaal verblijf.

In ieder geval is slechts van een minderheid van degenen die een uitwijzingsbevel gekregen hebben met zekerheid geweten dat ze effectief het land verlaten hebben. In totaal keerden er sinds 2016 welgeteld 60.577 gecontroleerd terug: 19.682 deden dat vrijwillig, 26.214 gedwongen⁹⁵. Daarbij dient voor de volledigheid nog opgemerkt dat in de totale terugkeercijfers – zoals hieronder weergegeven – ook de zogenaamde ‘terugdrijvingen aan de grens’ zijn meegerekend (13.567). Concreet gaat het hier om personen

Aantal personen dat een terugkeerbesluit kreeg ten opzichte van aantal terugkeerders

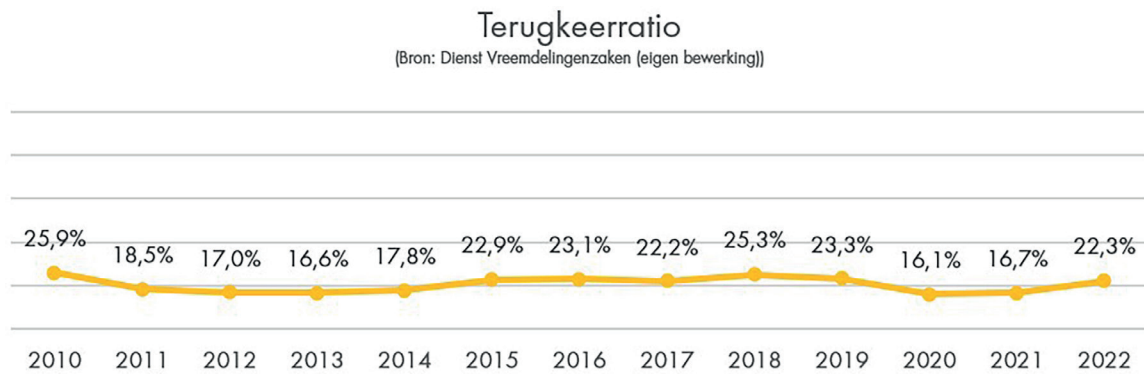
(Bron: Dienst Vreemdelingenzaken)

⁹⁵ Dienst Vreemdelingenzaken, *Cijfers effectieve verwijderingen*, www.dofl.ibz.be/nl/themes/figures/removals/effective-removals/nationale-statistieken (consultatie 3 mei 2023).

die aan de grens tegengehouden worden door de lucht- en zeevaartpolitie en dus nooit een voet op Belgisch grondgebied hebben gezet. Op die manier worden in de officiële statistieken eigenlijk mensen uit het land gezet die nooit in het land zijn geweest...

Hoe onvolledig of relatief ook, biedt de zogenaamde terugkeerratio (het aantal personen dat tijdens een gegeven jaar een terugkeerbesluit kreeg ten opzichte van het aantal teruggekeerden in dat jaar) een zicht op de mate waarin er effectief gevolg gegeven wordt aan een uitwijzingsbevel⁹⁶.

4.7. Illegaal verblijf

Officiële statistieken over het aantal illegalen zijn niet voorhanden. Begin 2016 werd hun aantal op het kabinet van toenmalig staatssecretaris Theo Francken geschat op 40.000 tot 140.000. Op het kabinet van minister van Binnenlandse Zaken Jan Jambon ging men er dan weer vanuit dat er zich op dit moment "tussen 50.000 en 150.000 en misschien zelfs 200.000 illegalen" in dit land bevinden⁹⁷.

Een jaar later, stelde Bert Anciaux: "In deze stad (Brussel) verblijven - ik ga voorzichtig zijn - 100.000 illegalen. Volgens mij zijn er dat zelfs 200.000"⁹⁸.

96 Dienst Vreemdelingenzaken, *Cijfers terugkeerbesluiten*, www.dofi.ibz.be/nl/figures/removals/return-decisions/nationale-statistieken (consultatie 20 juni 2023).

97 R. Sauviller, "200.000 mensen leven onder de radar: 'Bijna 25% van de Belgische economie is zwart en illegaal'", *Humo* 12 januari 2016.

98 J. Segers, "'Man, man, wat een smeelapperij' Bert Anciaux over 'zijn' Brussel en zijn rode hart dat bloedt", *Het Laatste Nieuws* 17 juni 2017.

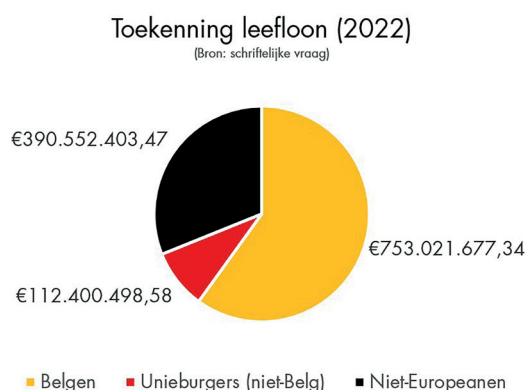
Op 26.03.2021 werd in de commissie Binnenlandse Zaken gesteld dat hun aantal – alleen in Brussel – geschat wordt op 100.000 personen⁹⁹, goed voor 7 procent van de Brusselse bevolking. Sinds de hongerstaking in 2021 wordt in verschillende media gewag gemaakt over “naar schatting 150.000”¹⁰⁰.

Gezien het feit dat het aantal asielaanvragen – en daarmee ook het aantal afwijzingen – er sinds die tijd alleen maar verder op vooruit is gegaan, is er maar weinig reden om te veronderstellen dat deze groep er ondertussen kleiner op geworden is, wel integendeel. Alles wijst erop dat – bij ongewijzigd (terugkeer)beleid – het aantal illegalen alleen nog maar verder zal toenemen.

4.8. Socio-economische indicatoren

4.8.1. Leefloon

Vorig jaar keerde de federale overheid meer dan 1,25 miljard euro uit aan leeflonen (1.255.974.579,39 euro om precies te zijn)¹⁰¹. Van dat bedrag gaat liefst 40 procent naar vreemdelingen; goed voor een bedrag van afgerond 503 miljoen euro (502.952.901). Het gros van die som gaat naar niet-EU-burgers, die immers goed zijn voor 31 procent van het totale bedrag dat aan leeflonen wordt uitgekeerd. Kostprijs voor de belastingbetaler: 390.552.403 euro. Onderdanen van EU-lidstaten die hier wonen, tekenen voor 9 procent (112.490.498 euro). Brussel en Wallonië spannen bovendien andermaal de kroon. In 2022 woonde ongeveer 28 procent van de leefloontrekkers in Vlaanderen. Bijna driekwart (72 procent) van het aantal steuntrekkers woonde daarentegen in Wallonië en Brussel, terwijl beide gewesten samen goed zijn voor hooguit 42 procent van het totale Belgische bevolkingsaantal.

Aangezien vreemdelingen (in de strikte betekenis van het woord) ‘slechts’ 13 procent van de bevolking vertegenwoordigen, zijn ze met een aandeel van 40 procent in de uitgekeerde bedragen zwaar oververtegenwoordigd in de statistieken.

Aangezien ‘nieuwe Belgen’ en/of staatsburgers met een dubbele nationaliteit niet in deze cijfers zijn inbegrepen, ligt het aandeel van personen met een migratieachtergrond in de realiteit nog hoger.

99 Mondelinge vraag nr. 55015830C van de heer Simon Moutquin aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met de Nationale Loterij Sammy Mahdi, www.dekamer.be/doc/CCRI/pdf/55/ic425.pdf (consultatie 21 juni 2023).

100 R. Liekens, “150.000 illegalen in ons land, hoelang is dat nog houdbaar?”, *De Morgen* 26 augustus 2021 en D. De Smet, “Alle sans-papiers in België samen vormen een stad zo groot als Brugge”, *Het Nieuwsblad* 12 april 2023.

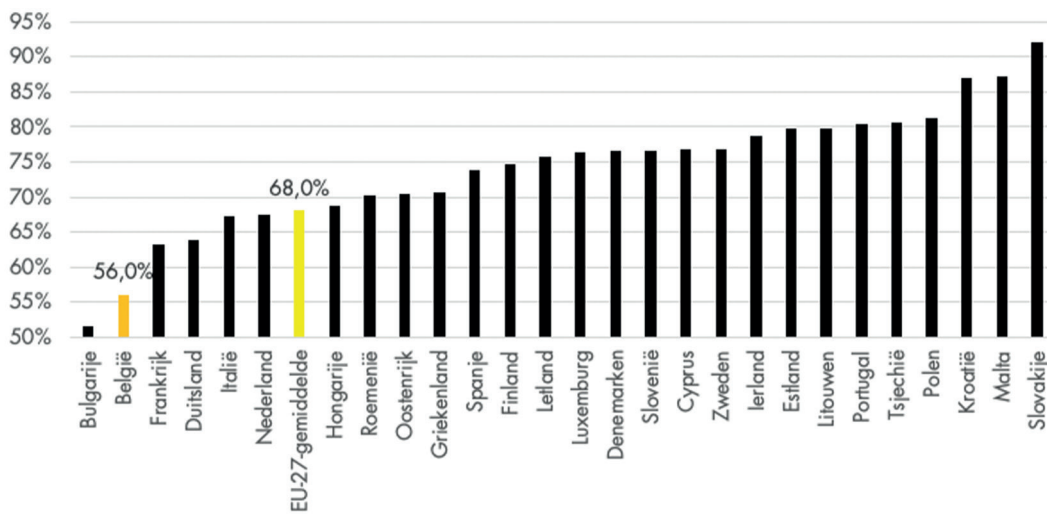
101 Schriftelijke vraag nr. 550 van mevrouw Ellen Samyn aan de minister van Pensioenen en Maatschappelijke Integratie, belast met personen met een beperking, armoedebestrijding en beliris Karine Lalieux, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B107-1190-0550-2022202319237.xml (consultatie 8 mei 2023).

4.8.2. Werkzaamheidsgraad

België is de op één na slechtste leerling van de Europese klas wanneer het aankomt op de werkzaamheid van migranten met een niet-EU-nationaliteit¹⁰². Volgens Eurostat is slechts 56,0 procent van hen aan het werk. Daarmee blijven we substantieel onder het gemiddelde van de Europese Unie van 68,0 procent.

Werkzaamheidsgraad burgers met niet-EU-27-nationaliteit (2022)

(Bron: Eurostat)

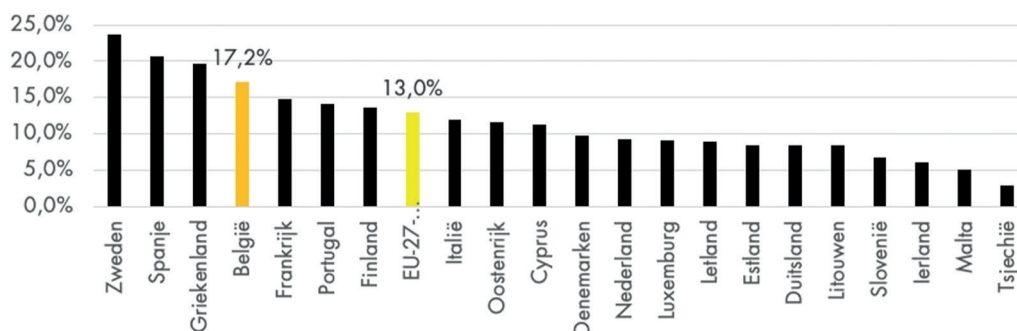

4.8.3. Werkloosheidsgraad

Volgens Eurostat is België de vierde slechtste leerling van de klas wat betreft de werkloosheidsgraad van mensen met een niet-EU-nationaliteit¹⁰³.

Werkloosheidsgraad burgers met niet-EU-27-nationaliteit (2022)

(Bron: Eurostat)

102 Eurostat, *Activity rates by sex, age and citizenship (%)*, www.ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/LFSA_ARGAN__custom_6570623/default/table?lang=en (consultatie 16 juni 2023).

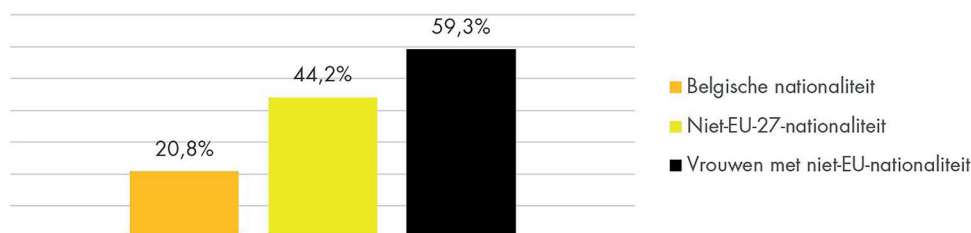
103 Eurostat, *Unemployment rates by sex, age and citizenship (%)*, www.ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/LFSA_ARGAN__custom_6574908/default/table?lang=en (consultatie 16 juni 2023). Let wel: Bulgarije, Kroatië, Hongarije, Polen, Roemenië en Slovakije houden hier klaarblijkelijk geen cijfers over bij.

4.8.4. Inactiviteitsgraad

In totaal is 44,2 procent van de niet-Europese beroepsbevolking (25-64 jaar) niet actief op de arbeidsmarkt¹⁰⁴. Daarmee is deze groep disproportioneel sterk in de statistieken vertegenwoordigd. Een andere opmerkelijke vaststelling is het feit dat 42,6 procent van de 25- tot 64-jarige niet-EU-migranten niet beschikt over een diploma secundair onderwijs. Bovendien is meer dan 20 procent van alle 18- tot 24-jarigen met een niet-EU-27-nationaliteit noch aan het werk, noch in opleiding of training.

Inactiviteitsgraad van 25 tot 64 jaar naar nationaliteit (2021)

(Bron: UGent@Work)

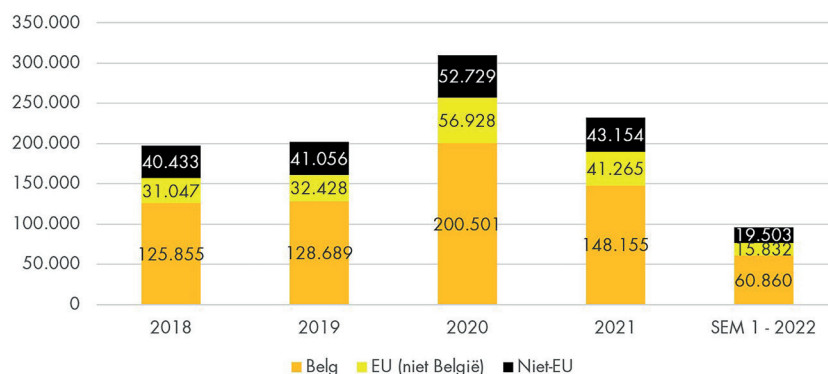
4.9. Criminaliteit

4.9.1. Verdachten van criminele feiten

Onder het begrip 'verdachten' vallen diegenen die na het afsluiten van een politieonderzoek op basis van het voorliggende bewijsmateriaal ervan worden verdacht een strafbaar feit te hebben gepleegd. In 2021 (het laatste jaar waarvoor volledige cijfers beschikbaar zijn) waren de 'niet-Belgen' gemiddeld genomen goed voor 36 procent¹⁰⁵. Met dit cijfer is deze groep sterk oververtegenwoordigd in de statistieken aangezien ze 'slechts' 13,4 procent van de bevolking uitmaken.

Verdachten van criminele feiten per nationaliteit

(Bron: Schriftelijke vraag)

104 UGent, "Inactiviteit in Europa en de Belgische gewesten", *Stories @ UGent @ Work*, 2022, nummer 4, www.ugent.be/ugentatwork/nl/acties/sugaw4.pdf (consultatie 8 mei 2023).

105 Schriftelijke vraag nr. 1724 van mevrouw Barbara Pas aan de vice-eersteminister en minister van Justitie, belast met de Noordzee Vincent Van Quickenborne, www.dekamer.be/kvwcr/showpage.cfm?section=qvva&language=nl&cfm=qvva.xml.cfm?legislat=55&dossierID=55B108-1188-1724-2022202319317.xml (consultatie 28 juni 2023).

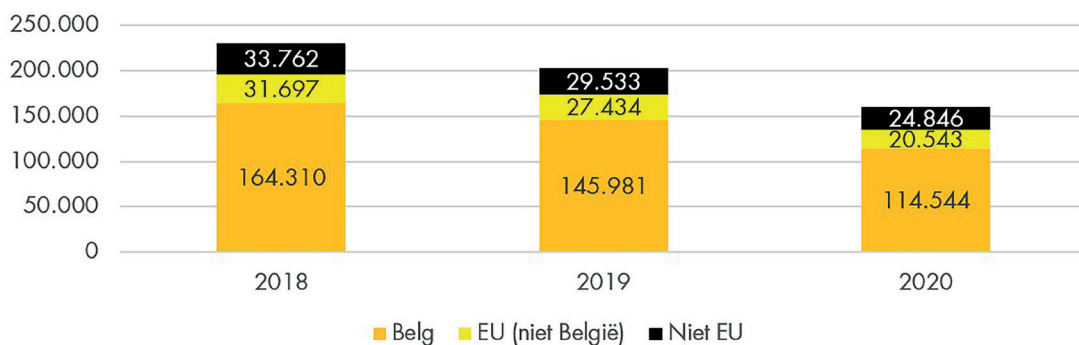
Voor de volledigheid voegen we er nog aan toe dat in deze statistiek geen rekening wordt gehouden met de dubbele nationaliteit (die worden als 'Belg' geteld) en er 'uiteraard' evenmin rekening wordt gehouden met de herkomst van de verdachten (daarover worden geen cijfers bijgehouden).

4.9.2. Veroordelingen voor criminele feiten

Van de 159.933 personen die in 2020 (recentere cijfers zijn niet voorhanden) veroordeeld werden voor criminele feiten, beschikten er welgeteld 45.389 niet over de Belgische nationaliteit¹⁰⁶; goed voor 28 procent van het aantal veroordeelden. Dat maakt dat vreemdelingen fors oververtegenwoordigd zijn. De 'top' van veroordeelden uit niet-EU-landen wordt gevormd door Marokko, Turkije, Congo, Algerije en Albanië, op de voet gevolgd door Afghanistan.

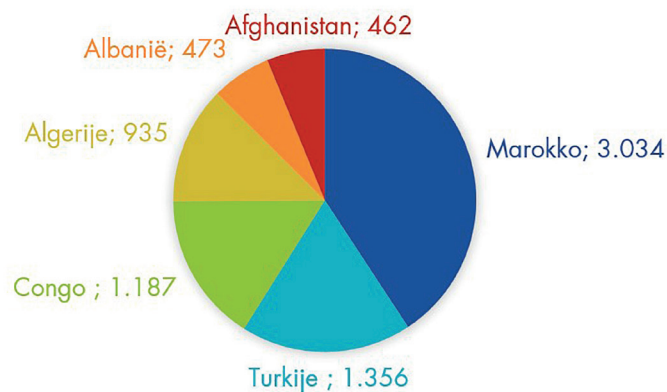
Veroordelingen voor criminele feiten per nationaliteit

(Bron: Schriftelijke vraag)

Top veroordelingen voor criminele feiten (niet-EU)

(Bron: Schriftelijke vraag)

106

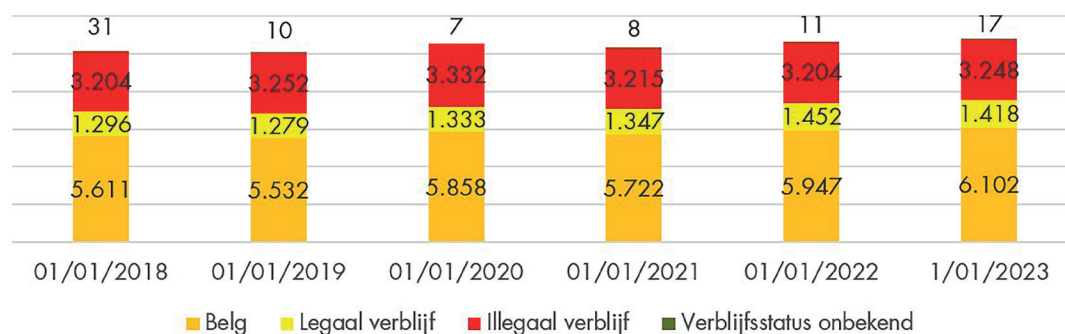
Schriftelijke vraag nr. 1749 van mevrouw Barbara Pas aan vice-eersteminister en minister van Justitie en Noordzee Vincent Van Quickenborne, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-Bxxx1188-1749-2022202319465.xml (consultatie 17 mei 2023).

4.9.3. Vreemdelingen in de gevangenis

Van de 10.785 personen die op 1 januari 2023 in de gevangenis zaten, beschikten er welgeteld 4.683 niet over de Belgische nationaliteit¹⁰⁷. Dat is meer dan 43 procent van de totale gevangenispopulatie. Daarmee zijn vreemdelingen (in de meest strikte zin van het woord) fors oververtegenwoordigd in de Belgische gevangenissen. Terwijl zij 'slechts' 13 procent van de bevolking uitmaken, ligt hun aandeel in de gevangenisbevolking meer dan drie keer zo hoog. In de cijfers zijn degenen die beschikken over de dubbele nationaliteit niet eens inbegrepen, net zomin als Belgen van vreemde origine.

Gevangenisbevolking

(Bron: Schriftelijke vraag)

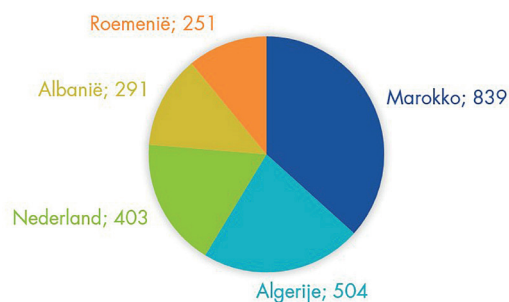
Al even opmerkelijk is dat een aanzienlijk deel van de gevangenen zonder Belgische nationaliteit illegaal in het land verblijft. Op 1 januari van dit jaar ging het om 3.248 personen. Goed voor zo'n driekwart van alle gedetineerde vreemdelingen en 30 procent van de totale gevangenisbevolking.

De 'top' van vreemde nationaliteiten in de Belgische gevangenissen wordt gevormd door Marokkanen (839), Algerijnen (504), Nederlanders (403), Albanezen (291) en Roemenen (251).

De kostprijs van het gevangeniswezen dit jaar wordt in 2023 begroot op (minstens) 737.530.000 euro¹⁰⁸. Omgerekend kan *grosso modo* 300.000.000 euro (317.137.900 miljoen om precies te zijn) daarvan toegeschreven worden aan gevangenen zonder de Belgische nationaliteit.

Top nationaliteiten in de gevangenis

(Bron: Schriftelijke vraag)

107

Schriftelijke vraag nr. 1725 van mevrouw Barbara Pas aan de vice-eersteminister en minister van Justitie en Noordzee Vincent Van Quickenborne, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qvvaXml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B106-1188-1725-2022202319318.xml (consultatie 8 mei 2023).

108

Wet van 26 december 2022 houdende de algemene uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 2023, B.S. 30 december 2022.

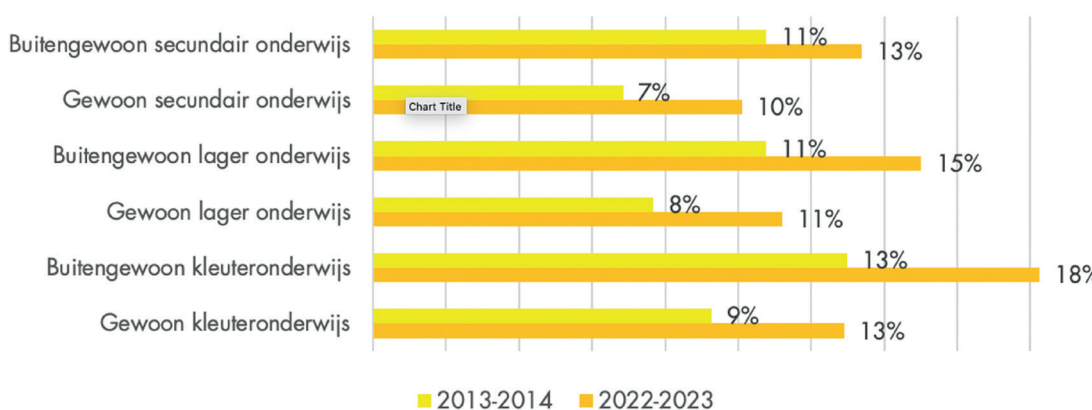
4.10. Onderwijs en thuistaal

4.10.1. Onderwijs op basis van nationaliteit

Steeds meer leerlingen beschikken niet over de Belgische nationaliteit¹⁰⁹: hun aandeel is in 10 jaar tijd significant gestegen. 'Niet-Belgen' zijn oververtegenwoordigd in het buitengewoon onderwijs.

Aandeel leerlingen met vreemde nationaliteit in het onderwijs

(Bron: Onderwijs Vlaanderen)

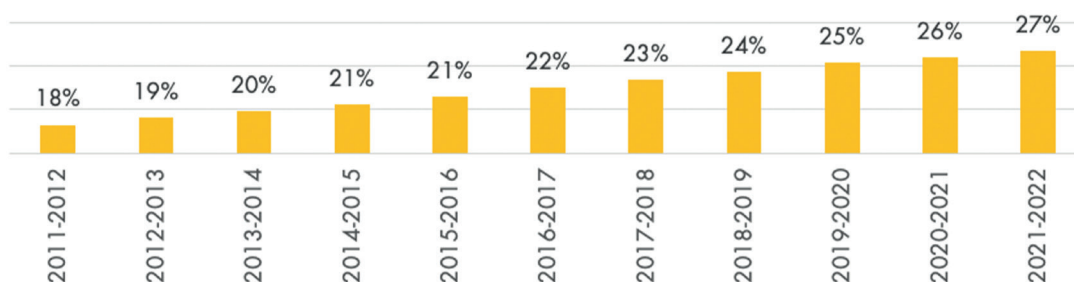

4.10.2. Onderwijs op basis van thuistaal

Een stijgend aantal leerlingen geeft aan thuis geen of weinig Nederlands te spreken. Terwijl in het schooljaar 2011-2012 'slechts' 18 procent van de leerlingen in het basisonderwijs aangaf geen of weinig Nederlands te spreken, bedroeg dit in het schooljaar 2021-2022 intussen 27 procent¹¹⁰.

Thuistaal niet-Nederlands (basisonderwijs)

(Bron: Onderwijs Vlaanderen (leerlingenkenmerken))

109 Onderwijs Vlaanderen, *Statistisch jaarboek van het Vlaams onderwijs 2013-2014: vreemde nationaliteiten*, <https://onderwijs.vlaanderen.be/statistisch-jaarboek-van-het-vlaams-onderwijs-2013-2014> [consultatie 26 september 2023] en Onderwijs Vlaanderen, *Statistisch jaarboek van het Vlaams onderwijs 2022-2023: vreemde nationaliteiten*, <https://onderwijs.vlaanderen.be/nl/onderwijsstatistieken/statistisch-jaarboek/statistisch-jaarboek-van-het-vlaams-onderwijs-2022-2023> [consultatie 26 september 2023].

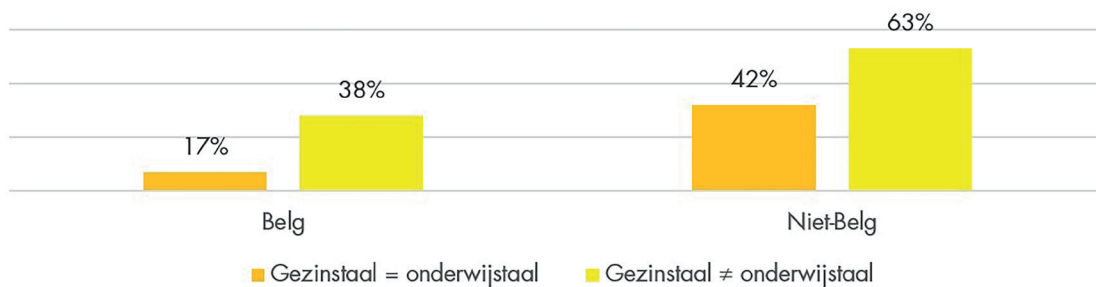
110 Onderwijs Vlaanderen, *Statistisch jaarboek van het Vlaams onderwijs 2021-2022: leerlingenkenmerken basisonderwijs*, www.onderwijs.vlaanderen.be/nl/onderwijsstatistieken/statistisch-jaarboek/statistisch-jaarboek-van-het-vlaams-onderwijs-2021-2022 [consultatie 3 juli 2023] en Onderwijs Vlaanderen, *Statistisch jaarboek van het Vlaams onderwijs 2021-2022: leerlingenkenmerken secundair onderwijs*, www.onderwijs.vlaanderen.be/nl/onderwijsstatistieken/statistisch-jaarboek/statistisch-jaarboek-van-het-vlaams-onderwijs-2021-2022 [consultatie 3 juli 2023].

4.10.3. Onderwijsachterstand

Er bestaan in België geen (toegankelijke) cijfers over groepsverschillen in het onderwijs op basis van herkomst. Daardoor is het niet mogelijk om te bepalen hoe autochtone Belgen verschillen van eerste en tweede generatie migranten. Ingevolge een recente studie¹¹¹ kunnen – door als benadering voor de herkomst, de gezinstaal te nemen – hier voorzichtig toch enkele conclusies uit getrokken worden.

Percentage leerlingen met minstens één jaar leerachterstand (2022)

(Bron: Studie J.H. van de Beek)

Voor de groep Belgen met gezinstaal ongelijk aan de onderwijstaal, heeft 38 procent minstens één jaar onderwijsachterstand; tegenover 17% bij Belgen met een gezinstaal gelijk aan de onderwijstaal. Bij de niet-Belgen die thuis niet de taal van het onderwijs spreken, is dat zelfs 63 procent. Aan deze groep zijn vanzelfsprekend grote kosten verbonden: een jaar extra onderwijs kost geld én zorgt ervoor dat deze personen de arbeidsmarkt één jaar later betreden.

4.11. Vijf voor twaalf

In wat voorafging, hebben we geprobeerd – aan de hand van het beschikbare cijfermateriaal – omvang en impact van de piekende immigratie in onze contreien te schetsen. Deze cijfers spreken een duidelijke taal: België is meer dan ooit een immigratieland. Zij het een immigratieland tegen wil en dank.

Het kan immers niet genoeg herhaald worden dat geen enkele regering – en al zeker niet de Europese Commissie – over een democratisch mandaat beschikt(e) om de poorten voor massale immigratie open te zetten. Het gevoerde beleid gaat dan ook lijnrecht in tegen de wil van de publieke opinie.

Uit zowat elk opinieonderzoek – en niet in het minst uit de verkiezingsuitslagen – blijkt dat er inzake immigratie tussen de politieke klasse en de publieke opinie ondertussen een kloof gaapt die breder is dan de Middellandse Zee. Voor de gewone man en vrouw in de straat is het dan ook onmogelijk geworden om over de feiten heen te kijken – dat kan alleen nog vanuit een ivoren toren in Brussel, Straatsburg of Luxemburg. Diezelfde man en vrouw in de straat weten heus wel dat ‘migratie van alle tijden is’, maar beseffen even goed dat volksverhuizingen dat niet zijn.

Er leeft onder de Vlamingen – en dat geldt bij uitbreiding voor alle Europeanen – een uitgesproken vrees dat de massa-immigratie onze manier van samenleven zal aantasten.

111 J.H. van de Beek, *Fiscale kosten en baten van immigratie voor Belgen*, 2023.

Dat ze er door de massa-immigratie niet alleen sociaaleconomisch, maar ook in cultureel opzicht op achteruit zullen gaan. Dat bepaalde verworvenheden en vrijheden die wij vandaag als evident beschouwen, op de helling zullen komen te staan. Kortom, dat de veelgeroemde 'verrijking' in de praktijk een verarming zal zijn – en dat op elk vlak en in alle betekenissen van het woord.

Men hoeft bovendien geen helderziende te zijn om te weten dat de immigratiegolven nog verder zullen aanzwellen wanneer niet dringend werk wordt gemaakt van een strikt en kordaat beleid. In Azië en Afrika wachten immers geen tienduizenden of zelfs honderdduizenden, maar miljoenen mensen op een gunstige gelegenheid om hier hun geluk te komen beproeven. Europa kan deze mensenmassa onmogelijk opvangen zonder zijn eigen fundamentele, stabiliteit, welvaart en veiligheid in het gedrang te brengen.

Hoe men het ook draait of keert: dit land – en bij uitbreiding: dit continent – kan zich niet langer een politiek veroorloven die in de halve wereld wordt geïnterpreteerd als een collectieve uitnodiging om in onze contreien af te zakken. Een land heeft niet alleen het recht zijn grenzen te beschermen. Het heeft tegenover zijn eigen burgers ook de plicht dat te doen. Hoog tijd dat er – ook in de letterlijke zin van het woord – grenzen worden gesteld.

5. Resoluties

Het Vlaams Belang wil zich niet beperken tot een opsomming en analyse, maar stelt ook alternatieven voor. Hoe men het ook draait of keert: de massamigratie naar Vlaanderen en Europa is geen fataliteit die we, als een soort natuurramp/natuurwet, noodgedwongen dienen te ondergaan.

In wat volgt, stelt het Vlaams Belang een reeks uitgangspunten en concrete oplossingen voor.

I. Paradigmashift: Fort Europa

1. Europese regelgeving: perspectief en optiek omkeren

Het is onmiskenbaar zo dat de Europese regelgeving de ruimte om een eigen migratiebeleid te voeren, danig inperkt en niet zelden een obstakel vormt om de grootschalige immigratie daadkrachtig een halt toe te roepen. Heel wat EU-regelgeving¹¹² – opgesteld in ivoren torens vanuit een links-liberale visie – dateren van lang voor de immigratiecrisis van 2015, hebben ondertussen hun onwerkbaarheid aangetoond, en moeten dan ook aangepast of gewoon afgeschaft worden.

De harmonisering van de asiel- en immigratiewetgeving kwam in de praktijk al te vaak neer op een collectieve versoepeling van het beleid in de gehele Europese Unie. Voor zover harmonisering gewenst/noodzakelijk is, dienen minimumnormen te worden vastgelegd waarbij de lidstaten niet het recht ontnomen wordt om strengere regels uit te vaardigen. Het perspectief moet met andere woorden omgekeerd worden: de vraag is niet hoe streng de lidstaten mogen zijn, maar hoe soepel ze mogen zijn.

Voor de volledigheid voegen we er nog aan toe dat ook de Vluchtelingenconventie van Genève al lang niet meer beantwoordt aan de tijd en context waarin ze tot stand kwam. De oorspronkelijke Conventie dateert van 1951 en was enkel van toepassing op Europese politieke vluchtelingen. In 1967 werd (met het Protocol van New York) het systeem uitgebreid over de gehele wereld, die er toen heel anders uitzag dan de huidige. Het Vlaams Belang pleit er voor de Conventie te amenderen in die zin dat het territorialiteitsprincipe voor regionale opvang erin wordt opgenomen.

2. Deense uitzondering moet Europese regel worden

Denemarken heeft het beste immigratiebeleid van Europa omdat het (ten gevolge van de 'opt-out' bij de toetreding tot het Verdrag van Maastricht in 1992) niet in een onwerkbaar EU-migratiekeurslijf gewrongen zit. Voor het Vlaams Belang moet de Deense 'opt-out' veralgemeend en de norm worden.

De bevoegdheid van de EU moet beperkt blijven tot die domeinen waar ze een meerwaarde kan betekenen, zoals het sluiten van terugnameakkoorden met de landen van herkomst en migratieakkoorden naar Australisch model. Voor andere aspecten van het migratiebeleid, waaronder gezinshereniging met niet-EU-onderdanen, moet de beslissingsmacht opnieuw liggen waar ze hoort, met name in de democratisch verkozen parlementen van de lidstaten.

¹¹² Zoals bijvoorbeeld richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en richtlijn nr. 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

3. EU-focus moet bijgesteld worden

Net zoals alle eerdere pogingen om tot een gemeenschappelijk Europees asiel- en migratiebeleid te komen, is ook het fameuze en met veel trompetgeschal aangekondigde 'EU-migratiepact' tot mislukken gedoemd.

Het concept van de Europese Commissie blijft onveranderd uitgaan van open Europese asielloketten voor illegale immigratie van waar ook ter wereld, gekoppeld aan een bureaucratisch systeem van spreiding over heel Europa.

De Europese beleidsfocus moet dringend bijgesteld worden. In plaats van nog meer tijd te verspillen aan onrealistische en onwerkbare plannen die de Europese lidstaten enkel maar verdelen, moet de aandacht en de prioriteit uitgaan naar zaken waarover de meeste lidstaten het wél eens zijn. Dat zijn met name de terugkeer van degenen die geen recht op asiel hebben en het indammen en stopzetten van de verdere instroom van illegale immigranten.

4. Duidelijke en zelfbewuste politiek tegenover derde landen

Hoewel elk land volgens de geldende verdragen de plicht heeft om zijn onderdanen die zich illegaal in het buitenland bevinden, terug op te nemen, laat dat in de praktijk al te vaak te wensen over. Dat hoeft niet te verbazen aangezien er aan de niet-naleving van internationale verplichtingen en aangegane engagementen nooit sancties verbonden zijn.

Het Vlaams Belang is van oordeel dat meer druk moet uitgeoefend worden op landen die niet meewerken aan het tegengaan van de illegale immigratie en de mensensmokkel. Ontwikkelingshulp, investeringen van bedrijven, handelsvoordelen en samenwerkingsverbanden moeten gekoppeld worden aan de bereidheid van derde landen om de illegale migratie naar Europa tegen te gaan en uitgewezen onderdanen terug te nemen.

Europa moet eindelijk van zijn (economische) macht gebruik durven maken om onwillige derde landen tot (meer) medewerking te bewegen. Landen die goed meewerken, kunnen daarvoor beloond worden, landen die niet of onvoldoende meewerken (of zelfs ronduit tegenwerken) moeten rekening houden met sancties, waaronder het einde van voordelige exporttarieven, ontwikkelingssamenwerking en belastingvrije geldoverdrachten vanuit de diaspora naar het herkomstland.

5. Streng(er) visumbeleid

Het Europees visumbeleid is een belangrijke dam tegen illegale immigratie (via de luchtweg). De voorwaarden voor het bekomen van een visum zijn weliswaar strak, maar tegelijk werden almaar meer landen van de visumplicht vrijgesteld. Dat heeft de illegale immigratie uiteraard eerder gefaciliteerd dan tegengegaan.

De visumverstrekking moet strikt worden toegepast. De bestaande visumvrijstelling voor landen met een groot aantal asielaanvragen in Europa moet worden afgeschaft. Voor landen die onvoldoende meewerken in de strijd tegen de illegale immigratie en de terugname van illegaal in Europa verblijvende staatsburgers moet de visumverstrekking gevoelig worden bemoeilijkt.

6. Geen relocations, geen herverdeling, geen spreiding

De stijging van het aantal asielaanvragen de afgelopen jaren (en dan in het bijzonder het hoge aandeel secundaire migratie) toont aan dat België behoort tot de kleine groep EU-lidstaten die de meeste migranten opvangen. De pleidooien voor 'Europese solidariteit' met de landen van aankomst zijn dan ook zonder voorwerp en zelfs ronduit misplaatst.

Zoals de cijfers aantonen, blijkt dat heel wat illegale immigranten zichzelf 'reloceren' via de illegale weg. De afgelopen jaren reisden tienduizenden illegale immigranten/asielzoekers vanuit Griekenland, Spanje en Italië verder noordwaarts.

'Spreiding' of 'herverdeling' om de landen van aankomst te 'ontlasten' is bovendien geen duurzame oplossing. Wel integendeel: zodra duidelijk is dat een aankomst in een Zuid-Europese frontlijnstaat gelijkstaat met een ticket naar Noordwest-Europa, zal de illegale immigratie nog toenemen.

Uiteraard is solidariteit met de Zuid-Europese frontlijnstaten nodig. Doch werkbare en duurzame solidariteit dient in de eerste plaats te bestaan in de gezamenlijke strijd tegen de illegale immigratie naar Europa.

7. Effectieve en efficiënte verdediging van de Europese buitengrenzen

De afgelopen jaren werd illegale immigratie meermaals als politiek wapen tegen Europa ingezet. Een sluitende regeling moet ervoor zorgen dat de gangbare asielpcedures onder deze omstandigheden opgeschort kunnen worden/buiten werking gesteld kunnen worden en zogenaamde pushbacks mogelijk zijn.

De rol van Frontex – voor zover gewenst door de betrokken lidstaten – mag in dergelijke gevallen niet beperkt blijven tot die van veredeld ontvangstcomité (m.a.w. tot het registreren van wie illegaal het land binnenkomt).

De definitie van 'instrumentalisering' van illegale migranten mag bovendien niet verengd worden tot handelingen die uitgaan van buitenlandse regeringen, maar moet rekening houden met het feit dat die ook de verantwoordelijkheid kan zijn van private actoren (waaronder bijvoorbeeld sommige NGO's).

De Europese Unie moet de 'frontlijnstaten' die – onder meer door de uitbouw van fysieke barrières – de Europese buitengrenzen beschermen, politiek, logistiek en financieel ondersteunen. Alleen op die manier wordt het duidelijke en dubbele signaal uitgestuurd dat illegale immigratie niet lonend is én dat Europa zich niet laat chanteren.

8. Opvang in eigen regio

Het uitgangspunt moet zijn dat Europa – maar niet Europa alleen – helpt waar mogelijk en dat op de meest efficiënte manier. Met name in de regio van herkomst – en niet langer in de vorm van intercontinentale migratie naar Europa.

Het vele geld dat momenteel in Europa besteed wordt aan de asielopvang – en vervolgens aan integratieprojecten en uitkeringen – kan veel beter aangewend worden voor de opvang in veilige havens in de regio van herkomst.

Opvang in eigen regio leidt tot een efficiëntere besteding van de beschikbare middelen, waardoor veel meer vluchtelingen geholpen kunnen worden; niet enkel degenen die sterk en kapitaalkrchtig genoeg zijn om de illegale reis naar Europa te wagen.

9. Europese variant van het Australische model

In het kader van een duurzame oplossing van de massale illegale migratie naar Europa pleit het Vlaams Belang voor een Europese variant van de Australische aanpak van de illegale immigratie. Dat model berust op drie pijlers. In de eerste plaats geldt er een absolute nultolerantie tegenover illegale immigratie. Wie illegaal tracht binnen te komen, krijgt nooit toegang tot de asielpcedure in Australië zelf, maar wordt overgebracht naar een veilig derde land waar betrokkene de asielpcedure moet doorlopen en met Australische

financiële steun werk gemaakt wordt van asielopvang of terugkeer naar het land van herkomst. De tweede pijler omvat een engagement voor de opvang van vluchtelingen in hun regio van herkomst. De derde pijler voorziet in een jaarlijks, door het parlement beslist quotum voor de hervestiging van kwetsbare profielen voor wie in de herkomstregio geen duurzame bescherming mogelijk is.

In tegenstelling tot het gangbare EU-model, heeft dit concept zijn werkbaarheid bewezen: sinds dat beleid van kracht werd, werd in een mum van tijd de illegale immigratie een halt toegeroepen, het businessmodel van de mensensmokkelmafia gekraakt en het aantal verdrinkingsdoden tot nul herleid.

Wat specifiek de Europese situatie betreft, zou dergelijk model het aangrenzende derde landen moeilijker maken illegale immigratie als politiek wapen en chantagemiddel te hanteren.

10. Vorming van een 'Coalition of the Willing'

Sinds de grote migratiecrisis van 2015 zetten verschillende Europese lidstaten – het eindeloze getalm en gepalaver op EU-niveau beu – belangrijke stappen met betrekking tot het indammen van de illegale immigratie. Sprekend in dat verband is het afsluiten van de grens voor illegale immigratie door Hongarije (nadien gevolgd door andere landen). Recenter nog was er het initiatief van de Deense regering dat de facto uitgaat van de Australische aanpak van de illegale immigratie – en waarvoor ondertussen ook landen zoals Oostenrijk en Groot-Brittannië (weliswaar geen EU-lidstaat meer, maar nog altijd een Europees land) interesse tonen.

Een en ander toont aan dat de geesten in verschillende Europese landen aan het rijpen zijn. Het Vlaams Belang pleit voor doorgedreven bilaterale samenwerking tussen Europese landen die de illegale immigratie naar Europa daadwerkelijk aan banden willen leggen. België, één van de favoriete bestemmingslanden van illegale immigratie, moet op dat vlak een voortrekkersrol spelen.

II. Immigratiebeleid op nationaal niveau maximaal verstrakken

Het is ontegensprekelijk zo dat 'Europa' de ruimte voor de lidstaten om een kordaat asiel- en migratiebeleid te voeren, sterk beknot. Dat belet evenwel niet dat er, zelfs binnen het wereldvreemde en knellende EU-carcan, nog heel wat marge tot verstrakking van het asiel- en migratiebeleid bestaat. Deze marge moet maximaal benut worden. De minimumnormen die de EU oplegt, zijn het maximale wat dit land nog moet doen.

In die zin pleit het Vlaams Belang (ook) op nationaal vlak voor een paradigmashift. De focus van het regeringsbeleid in dit land mag niet langer liggen op het 'managen' van de instroom, maar in eerste instantie op het indammen van de instroom.

II.1. Gezinshereniging aan banden leggen

Het Vlaams Belang waarschuwt al lang voor de gevolgen van de ongebreidelde immigratie via zogenaamde gezinshereniging (inclusief huwelijksmigratie). Dat systeem genereert immers niet alleen een permanente en immense instroom (het is in België veruit het grootste immigratiekanaal), maar zorgt er ook voor dat het integratieproces telkens van nul moet herbeginnen. Wij pleiten dan ook voor een gevoelige verstrakking van het systeem. De bestaande EU-richtlijn voor gezinshereniging met derdelanders¹¹³ (verouderd en zelfs onwezenlijk) moet afgeschaft worden. In afwachting daarvan stelt het Vlaams Belang volgende maatregelen voor.

113

Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, hierna 'Gezinsherenigingsrichtlijn'.

11. Gezinshereniging moet voorafgaandelijk van integratievoorwaarden afhankelijk gemaakt worden

De vreemdeling die via gezinshereniging met een derdelander naar België komt, wordt slechts ná zijn aankomst verondersteld inspanningen tot integratie te leveren¹¹⁴. Het Europees recht biedt nochtans de mogelijkheid om integratievoorwaarden op te leggen vóór het vertrek¹¹⁵. In navolging van wat in een land zoals Nederland vereist is, moeten degenen die in het kader van gezinshereniging naar dit land willen komen, vóór hun vertrek een (eerste) bindend inburgerings-examen afleggen¹¹⁶. Dat omvat onder meer een participatieverklaringstraject (dat kennis van de kernwaarden vrijheid, gelijkwaardigheid, solidariteit en participatie veronderstelt), een examen taalvaardigheid (niveau A2) en een toets over de kennis van onze samenleving.

12. De inkomensvereisten voor gezinshereniging moeten opgetrokken worden

Kandidaat-gezinsherenigers moeten kunnen aantonen over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken vooraleer ze derdelanders naar België kunnen laten overkomen in het kader van gezinshereniging¹¹⁷. Dat bedrag werd vastgelegd op minstens 120 procent van het leefloon, waarbij inkomsten uit de (aanvullende) sociale bijstand (leefloon, aanvullende kinderbijslag, ...) niet in aanmerking komen. Om de zelfredzaamheid van betrokkenen te verhogen en de kans dat ze ten laste vallen van de samenleving te verkleinen, moet dat bedrag opgetrokken worden tot 140 procent van het leefloon (plus 10 procent per gezinslid dat mee migreert). Bijkomende voorwaarde is dat de kandidaat-gezinshereniger op het ogenblik van de aanvraag aan het werk is.

13. Gezinshereniging enkel op voorwaarde van goed aantoonbaar gedrag

Wie voor gezinshereniging in aanmerking wil komen, mag geen gevaar vormen voor de openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid¹¹⁸. Concreet moet gezinshereniging principieel geweigerd of ingetrokken worden indien de betrokkene is veroordeeld tot een vrijheidsstraf (al dan niet met uitstel) van zes maanden of meer wegens een misdrijf dat in België kan worden bestraft met een vrijheidsstraf van één jaar of meer, indien onweerlegbaar aangetoond is dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een terroristisch misdrijf of misdrijven tegen de veiligheid van de Staat, of indien hij/zij een gevaar vormt voor de volksgezondheid.

14. De minimumleeftijd van 21 jaar moet veralgemeend worden

De minimumleeftijd voor gezinshereniging van echtgenoten (en geregistreerd partnerschap gelijkgesteld met het huwelijk) werd weliswaar voor beide partners verhoogd tot 21 jaar, maar deze leeftijdsvoorwaarde werd in België teruggebracht tot 18 jaar indien de huwelijksband (of ermee gelijkgesteld partnerschap) reeds bestond voordat de vreemdeling die vervoegd wordt/bij wie men zich komt voegen, in België aankwam¹¹⁹. Deze uitzondering moet uit de wet geschrapt worden.

114 Artikel 1/2, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980, hierna 'Vreemdelingenwet'.

115 Artikel 7, (2) van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

116 Wetsvoorstel (Barbara Pas e.a.) tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de invoering van bindende integratietesten bij gezinshereniging voor het vertrek naar België, *Parl.St. Kamer 2022-23*, 55-3143/001.

117 Artikel 7, (1), (c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn *juncto* 10, § 5, 40*bis* en 40*ter*, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

118 Artikel 6 van de Gezinsherenigingsrichtlijn *juncto* artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

119 Artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

15. Gezinshereniging van niet-EU burgers moet voorbehouden blijven aan gehuwde partners

De Europese regelgeving voorziet weliswaar dat lidstaten toestemming tot verblijf kunnen verlenen aan de ongehuwde partner die onderdaan is van een derde land, maar er bestaat ter zake geen verplichting¹²⁰. De Belgische regelgeving¹²¹, die ruimer is dan die van heel wat andere lidstaten, moet op dat vlak strikter worden: gezinshereniging moet voorbehouden blijven aan partners die reeds gehuwd waren toen een van hen hier legaal immigreerde¹²².

16. De definitie van het begrip 'gezin' moet ook voor Unieburgers strikter

De definitie van het begrip 'gezin' moet ook voor Unieburgers strikter. Tot op heden kunnen EU-onderdanen niet alleen ongehuwde partners, maar ook kleinkinderen en grootouders naar dit land laten overkomen¹²³. Deze uiterst soepele regeling waartoe geen enkele EU-verplichting¹²⁴ bestaat, moet afgeschaft worden.

17. Kosten DNA-onderzoek moet door kandidaat-gezinmigranten zelf betaald worden

Als er geen geloofwaardig bewijs van verwantschapsband voorgelegd kan worden, kan op vrijblijvend verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken of op vraag van de kandidaat-gezinsherenigers zelf overgegaan worden tot DNA-onderzoek om de verwantschap aan te tonen.

Sinds 2003 werden 23.274 DNA-testen afgenomen in 11.850 dossiers. Het merendeel van de testen wordt afgenomen in het buitenland. De kosten¹²⁵ en het transport¹²⁶ van de in het buitenland afgenomen testen worden betaald door de FOD Buitenlandse Zaken of de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze regeling moet afgeschaft worden.

18. De automatische toekenning van het recht op gezinshereniging moet afgeschaft worden

De Dienst Vreemdelingenzaken dient binnen een bepaalde wettelijke termijn (6 of 9 maanden) een beslissing te nemen over de aanvraag tot gezinshereniging¹²⁷. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat (of er niet in slaagt) binnen deze wettelijke termijn een beslissing te nemen – wat in de praktijk vaak voorkomt¹²⁸ – wordt de toelating tot gezinshereniging automatisch toegekend. Deze praktijk – die zelfs in strijd is met de lakse EU-regelgeving¹²⁹ – moet afgeschaft worden.

120 Artikel 4, (1) van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

121 Artikel 10, § 1, 4° tot en met 6° van de Vreemdelingenwet.

122 Wetsvoorstel (Barbara Pas e.a.) tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de definiëring van gezinsleden bij gezinshereniging, *Parl.St. Kamer 2022-23*, 55-3451/001.

123 Artikelen 47/1 tot en met 47/4 van de Vreemdelingenwet.

124 Artikel 3, (2) van de richtlijn nr. 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (voor de EER relevante tekst), hierna Burgerschapsrichtlijn.

125 Schriftelijke vraag nr. 861 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B106-1242-0861-2022202318919.xml (consultatie 3 mei 2023).

126 Schriftelijke vraag nr. 862 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor asiel en migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B106-1242-0862-2022202318922.xml (consultatie 3 mei 2023).

127 Artikelen 10ter, § 2, vierde lid en 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

128 Schriftelijke vraag nr. 882 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-Bxxx-1242-0882-2022202319178.xml (consultatie 3 mei 2023).

129 Hvj dd. 20 november 2019, nr. C-706/18, X t. Belgische Staat en nr. C-246/17, Diallo t. Belgische Staat.

19. De termijn waarin erkende asielzoekers zonder voorwaarden gezinsleden mogen laten overkomen, moet drastisch ingekort worden

Zelfs na de grote asielcrisis van 2015 en 2022 liet de Belgische regering – in tegenstelling tot andere landen – na om de soepele regels voor gezinshereniging voor asielzoekers aan te passen en bleef de soepele regeling onverminderd van kracht. Binnen de termijn van één jaar na hun erkenning hoeven zij niet aan te tonen over voldoende huisvesting te beschikken, geen ziekteverzekering voor te leggen, noch aantonen dat ze beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen¹³⁰. Deze periode, waarin asielzoekers gezinsleden quasi onvoorwaardelijk kunnen laten overkomen, moet ingeperkt worden tot de minimumtermijn van drie maanden¹³¹.

20. Gezinshereniging voor erkende asielzoekers moet beperkt worden tot de banden die bestonden voor aankomst

Nergens in de Belgische wetgeving wordt bepaald dat gezinshereniging met vluchtelingen beperkt moet worden tot gezinsbanden die bestonden vóór de binnenkomst. Deze beperking, die perfect mogelijk is volgens de geldende Europese regelgeving¹³², moet in de Belgische wetgeving worden opgenomen.

21. Gezinshereniging voor subsidiair beschermden moet opgeschort worden

België maakt – in tegenstelling tot sommige andere landen – geen fundamenteel onderscheid tussen de regels voor gezinshereniging met enerzijds een erkende vluchteling en anderzijds een subsidiair beschermd. De Europese regelgeving laat echter toe subsidiair beschermden van het recht op gezinshereniging uit te sluiten¹³³. Voor het Vlaams Belang moet het recht op gezinshereniging voor subsidiair beschermden alvast opgeschort worden.

22. Gezinshereniging moet in het buitenland aangevraagd worden

De vreemdeling die een aanvraag tot gezinshereniging wenst in te dienen, dient dit in principe in het land van herkomst te doen¹³⁴. Op deze regel bestaan echter heel wat uitzonderingen waardoor de aanvraag tot gezinshereniging in heel wat gevallen in België kan worden ingediend¹³⁵. De uitzonderingen waarbij een verzoek tot gezinshereniging in dit land kan worden ingediend, moeten beperkt blijven tot de in de Europese regelgeving voorziene gevallen¹³⁶. Over hoeveel aanvragen het exact gaat, is overigens niet bekend, aangezien hier geen cijfers over worden bijgehouden¹³⁷ (onbegrijpelijk aangezien het over relevante informatie met betrekking tot het grootste immigratiekanaal gaat).

23. Striktere toepassing gezinshereniging van Unieburger met andere familieleden

De persoon die ten laste is van een onderdaan van een andere EU-lidstaat (Unieburger) die in België woont, maar niet voldoet aan de zogenaamde standaardvoorwaarden voor gezinshereniging (zie hierboven), heeft in bepaalde gevallen alsnog automatisch recht op gezinshereniging¹³⁸. Het gaat om de (feitelijke) partner van de Unieburger, de fami-

130

Artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

131

Artikelen 12, (1), derde lid *juncto* 7, (1) van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

132

Artikel 9, (2) van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

133

Artikel 3, (2), c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

134

Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

135

Artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

136

Artikel 5, (3), tweede lid van de Gezinshereniging.

137

Schriftelijke vraag nr. 853 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/klwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55B106-1242-0853-2022202318897.xml (consultatie 5 mei 2023).

138

Artikelen 47/1 tot en met 47/4 van de Vreemdelingenwet.

lieleden die financieel ten laste zijn en de familieleden die medische verzorging van de Unieburger behoeven. De Europese regelgeving stelt nochtans enkel dat gezinshereniging voor betrokkenen moet vergemakkelijkt worden; niet automatisch toegekend¹³⁹.

Bovendien bleek deze praktijk fraudegevoelig. Zo werd door de Dienst Vreemdelingen-zaken vastgesteld dat onder meer broers, zussen, neven, tantes e.d. misbruik maken van dit recht door zich voor te doen als 'partners'. Op een vraag van het Vlaams Belang antwoordde de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Nicole de Moor, niet te beschikken "over *betrouwbare cijfers met betrekking tot het aantal verblijfstitels over [deze] specifieke categorie*".¹⁴⁰ Het feit dat de bevoegde staatssecretaris niet eens weet hoeveel personen er via dit kanaal naar dit land komen, zegt bijzonder veel over de desolate toestand waarin het Belgische immigratiebeleid zich bevindt.

II.2. Asielsysteem afslanken en efficiënter maken

24. De lijst van 'veilige landen' moet uitgebreid worden

In 2012 werd in België de zogenaamde 'lijst van veilige landen' ingevoerd, die sindsdien elk jaar door de regering wordt herbekeken. Asielaanvragen van burgers uit zo'n veilig land worden via een versnelde procedure afgehandeld, wat tijd en geld spaart. Bovendien ligt de bewijslast meer bij de asielzoeker: betrokkenen moeten zelf aantonen dat ze een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen. Dat een dergelijke lijst wel degelijk werkt en een ontradend effect heeft, bleek al snel uit de cijfers. Het enige minpunt was – en blijft – dat verschillende landen die in andere Europese lidstaten als veilig beschouwd worden, niet voorkwamen op de Belgische 'lijst van veilige landen'¹⁴¹.

25. De lijst van veilige landen moet aangevuld worden met een lijst van veilige regio's

Tot op heden bevat de Vreemdelingenwet¹⁴² alleen de mogelijkheid om volledige landen als al dan niet veilig te beschouwen, en niet regio's binnen een land. Het moet mogelijk worden om eveneens veilige regio's in de landen van herkomst aan de lijst van veilige landen toe te voegen.

26. Het algemene beschermingsbeleid moet gedemocratiseerd worden

In België beslist het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet alleen over individuele dossiers, maar ook over het algemene beschermingsbeleid op zich. Dat gebeurt door middel van interne richtlijnen, zonder enige inspraak of bijsturingmogelijkheid voor de regering of het parlement. Op die manier kan het CGVS op eigen houtje beslissen om voor een bepaalde nationaliteit ruimhartiger te oordelen. Het algemene beschermingsbeleid mag niet uitbesteed worden aan een onafhankelijke instantie, maar dient een bevoegdheid te zijn van de voogdijminister zelf, die dat beleid desgevallend ook moet verantwoorden voor het parlement.

139

Artikel 3, (2) van de Burgerschapsrichtlijn.

140

Schriftelijke vraag nr. 979 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55B113-1242-0979-2022202320355.xml (consultatie 14 september 2023).

141

Koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, BS 10 juli 2023.

142

Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

27. Elektronische gegevensdragers (zoals gsm's, laptops, ...) moeten efficiënt doorzocht kunnen worden

Sinds enkele jaren heeft het CGVS de mogelijkheid om tijdens het verloop van de asielprocedure in bepaalde gevallen elektronische informatie (gsm's, laptops, ...) van de asielzoeker te raadplegen. Alhoewel het technisch perfect mogelijk is om het inkijken en uitlezen van dergelijk materiaal conform de privacywetgeving te laten gebeuren, wordt van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt. Er moet, net zoals in sommige Europese landen het geval is, een sluitende regeling komen die het de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk maakt deze informatie te raadplegen en te beoordelen¹⁴³.

28. De maximumtermijn waarin asielzoekers kunnen vastgehouden worden, moet afgeschaft worden

Asielzoekers kunnen onder strikt bepaalde omstandigheden tijdens de asielprocedure vastgehouden worden. Dit bijvoorbeeld om de identiteit vast te stellen, in geval er een risico op onderduiken bestaat, omdat er redelijke gronden zijn om te oordelen dat een nieuw asielverzoek werd ingediend om een terugkeerbesluit te omzeilen, ... De Belgische wetgeving beperkt de termijn waarbij een asielzoeker vastgehouden mag worden tot maximaal 2 maanden¹⁴⁴. Deze termijn is meerdere malen verlengbaar tot in totaal maximaal 6 maanden. Aangezien de geldende EU-regelgeving geen maximale termijnen voorziet¹⁴⁵, maar enkel oplegt dat de bewaring een zo kort mogelijke termijn dient te bestrijken, kunnen de Belgische maximumtermijnen uit de Vreemdelingenwet geschrapt worden.

29. De beroepstermijnen moeten ingekort worden

Indien een asielzoeker niet akkoord gaat met een beslissing over de asielaanvraag, kan de asielzoeker beroep aantekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De termijn hiervoor bedraagt in principe 30 dagen¹⁴⁶. Dat is langer dan in de meeste Europese landen. Net zoals in Nederland het geval is, moet de beroepstermijn ingekort worden tot 5 dagen¹⁴⁷.

30. De grensprocedure moet verstrakt worden

Bij asielverzoeken die ingediend worden aan de grens (dat gebeurt in de praktijk meestal op de luchthaven) waarbij niet voldaan is aan de binnenkomstvoorwaarden, wordt de zogenaamde grensprocedure toegepast. Deze procedure verloopt veel sneller dan de gewone asielprocedure. De DVZ houdt de verzoeker vast in het grensgebied in afwachting van een beslissing door het CGVS, dat binnen de 4 weken een beslissing dient te nemen. Is de asielzoeker het niet eens met de beslissing, kan er beroep tegen de beslissing worden aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De termijn hiervoor bedraagt 10 dagen¹⁴⁸. Net zoals in andere EU-lidstaten zoals Frankrijk, Spanje (en Duitsland) het geval is, moet de beroepstermijn ingekort worden tot 2 dagen¹⁴⁹.

143 Wetsvoorstel (Dries Van Langenhove e.a.) tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat het raadplegen en gebruiken van publieke en private informatie van alle aard door de bevoegde overheden betreft, *Parl.St.* Kamer 2021-22, 55-2741/001.

144 Artikel 74/6, § 1, vierde en zesde lid van de Vreemdelingenwet.

145 Artikel 9, (1) van de richtlijn nr. 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), hierna Opvangrichtlijn.

146 Artikel 39/57, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

147 Artikel 46, (4) van de richtlijn nr. 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor het toegang en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), hierna Procedurerichtlijn.

148 Artikel 39/57, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

149 Artikel 46, (4) van de Procedurerichtlijn.

31. De kosteloze rechtsbijstand voor asielzoekers moet drastisch ingeperkt worden

Het systeem van kosteloze rechtsbijstand zorgt ervoor dat degenen die niet over de nodige bestaansmiddelen beschikken om de kosten van een rechtspleging te dekken, (zoals bijvoorbeeld registratie-, griffie- en uitgifterechten) van betaling vrijgesteld worden. In België geldt er een onweerlegbaar vermoeden dat asielzoekers tijdens de asielprocedure niet over toereikende bestaansmiddelen beschikken, waardoor ze automatisch van kosteloze rechtsbijstand kunnen genieten¹⁵⁰.

Op basis van het Europees recht is het mogelijk om bewijs te verlangen dat de asielzoeker ontoereikende bestaansmiddelen heeft¹⁵¹. Dat wordt momenteel niet gevraagd. Eveneens is het mogelijk om geen rechtsbijstand meer te voorzien in verdere beroepsprocedures, zoals bijvoorbeeld bij een nieuwe behandeling of herziening van een beroep. Belangrijker nog is dat het op basis van het Europees recht mogelijk is om financiële en/of tijdslimieten in te stellen ten aanzien van de rechtsbijstand. België zou eveneens de terugbetaling van de betaalde kosten kunnen verzoeken wanneer de financiële situatie van de verzoeker aanzienlijk is verbeterd of indien de beslissing om die kosten te betalen genomen is op basis van de door de verzoeker verstrekte onjuiste informatie.

32. Het ter beschikking stellen van gratis pro deo-advocaten aan asielzoekers moet tot het minimum beperkt worden

Wie over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt, kan onder bepaalde voorwaarden volledig of gedeeltelijk kosteloos bijstand krijgen van een pro deo-advocaat (juridische tweedelijnsbijstand)¹⁵². In het gerechtelijk jaar 2017-2018 kostte deze bijstand zo'n 8 miljoen euro¹⁵³. Recentere informatie is helaas niet beschikbaar aangezien om onbegrijpelijke redenen deze cijfers niet meer worden bijgehouden. Tot op heden geldt er een onweerlegbaar vermoeden dat asielzoekers tijdens de asielprocedure ontoereikende bestaansmiddelen hebben, waardoor deze personen recht hebben op een pro deo-advocaat. Het gratis ter beschikking stellen van pro deo-advocaten aan asielzoekers moet tot het minimum beperkt worden¹⁵⁴.

33. Asielzoekers moeten zoveel mogelijk bijdragen aan de kosten voor opvang

Zowel de opvang van asielzoekers als het doorlopen van de gehele asielprocedure kosten heel wat geld, terwijl heel wat asielzoekers uiteindelijk geen recht op asiel blijken te hebben. De overheid moet voor de duur van de behandeling van de asielaanvraag daarom beslag leggen op de bezittingen en middelen van asielzoekers, als waarborg. Bedragen onder de 2.000 euro en bezittingen met een persoonlijke emotionele waarde worden daarvan vrijgesteld. Bij de uiteindelijke beslissing wordt deze waarborg aan de erkende vluchteling teruggegeven. De afgewezen asielzoeker krijgt dit bedrag terug, minus de gemaakte kosten voor de opvang en enkel op voorwaarde dat betrokkene gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er worden verdere bedragen in mindering gebracht voor elke dag vertraging waarmee uitvoering wordt gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij dit bedrag per dag toeneemt naarmate de termijn van vertrek langer is verstreken.

150 Artikelen 667 en 668 *juncto* 508/13/1, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek.

151 Artikelen 21, (2) van de Procedurerichtlijn.

152 Artikel 508/13 van het Gerechtelijk Wetboek.

153 Schriftelijke vraag nr. 69 van de heer Dries Van Langenhove aan de vice-eersteminister en minister van Justitie, belast met de Regie der Gebouwen Koen Geens, www.dekamer.be/kwvcr/showpage.cfm?section=qvva&language=nl&cfm=qvvaXml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B005-1081-0069-0000201900540.xml (consultatie 4 mei 2023).

154 Artikel 21 van de Procedurerichtlijn *juncto* artikel 9 van de Opvangrichtlijn.

34. Het zakgeld voor asielzoekers in de collectieve opvang moet afgeschaft worden

Asielzoekers die in een opvangcentrum verblijven, hebben in België recht op 'zakgeld' van wekelijks zo'n 9,5 euro¹⁵⁵. In 2022 werd aan 21.578 asielzoekers 8.741.428 euro uitbetaald¹⁵⁶, goed voor gemiddeld 405 euro per persoon per jaar. Aangezien de Europese wetgeving geen verplichting oplegt om cash geld uit te keren aan asielzoekers die in een opvangstructuur verblijven, kan dit zakgeld worden afgeschaft.

35. Werkende asielzoekers moeten effectief bijdragen aan de opvang

Asielzoekers die vier maanden na het indienen van hun aanvraag nog geen beslissing hebben gekregen, krijgen toegang tot de arbeidsmarkt. In dat geval moeten ze in principe een financiële bijdrage leveren als ze in het opvangcentrum (mogen) blijven wonen. In de realiteit blijkt dat van de 10.000 asielzoekers die (deels) aan het werk zijn, slechts 279 personen dit aan Fedasil hebben gemeld¹⁵⁷. Er moet een sluitende controle komen. Van asielzoekers die hun professionele activiteiten niet hebben aangegeven – en die dus ook geen bijdrage hebben geleverd – dienen de uitgekeerde bedragen met terugwerkende kracht ingevorderd te worden.

36. Asielprocedure versnellen

Voor het overige dient de beleidsfocus niet te liggen op de activering van asielzoekers die al vier maanden in de opvang zitten, maar op een snellere asielprocedure. Een gemiddelde asielprocedure duurde in 2022 gemiddeld 455 dagen¹⁵⁸. De beslissing tot uitsluiting van de asielstatus duurde gemiddeld zelfs meer dan 2 jaar (777 dagen om precies te zijn). Idealiter duurt deze periode maximaal drie tot zes maanden.

37. Opleidingen voor asielzoekers in de opvang beperken

Asielzoekers in de opvang hebben nu naast 'Bed, Bad, Brood', sociale, juridische, medische en psychologische begeleiding, toegang tot sociaal vertaal- en tolkdiensten en onderwijs voor hun kinderen, ook het recht op het volgen van opleidingen¹⁵⁹ (en dat ook tijdens de eerste vier maanden van hun verblijf). De opleidingen zijn zowel gericht op een verblijf in België als op een mogelijke terugkeer. Daar de meerderheid van de asielzoekers uiteindelijk niet erkend wordt, zijn zeker opleidingen gericht op een verblijf in België slecht besteed geld¹⁶⁰. De toegang tot opleidingen dient beperkt te worden tot degenen van wie de aanvraag effectief werd erkend.

38. Gemeenschapsdienst voor asielzoekers verplichten

Asielzoekers in de opvangcentra kunnen verschillende taken uitvoeren in het opvangcentrum. Voor deze 'gemeenschapsdiensten' krijgen ze extra geld (2 euro per uur) als aanvulling op hun zakgeld. Gemeenschapsdienst in het asielcentrum (of in de gemeente waar het centrum gevestigd is), moet verplicht worden. Dat de bewoners van de centra worden ingeschakeld voor verschillende taken, zoals poetsen van de gemeenschappelijke

155 Schriftelijke vraag nr. 795 de heer Dries Van Langenhove aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-Bxxx-1242-0795-2022202318377.xml (consultatie 4 mei 2023).

156 Schriftelijke vraag nr. 883 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-Bxxx-1242-0883-2022202319179.xml (consultatie 4 mei 2023).

157 Schriftelijke vraag nr. 917 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-Bxxx-1242-0917-2022202319484.xml (consultatie 4 mei 2023).

158 Schriftelijke vraag nr. 884 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-Bxxx-1242-0884-2022202319205.xml (consultatie 4 mei 2023).

159 Artikel 35 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, hierna 'Opvangwet'.

160 Schriftelijke vraag nr. 854 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B106-1242-0854-2022202318898.xml (consultatie 4 mei 2023).

ruimten, maaltijden uitdelen, helpen in de vestiaire en de wasserij van het centrum en het opknappen van allerhande karweitjes – is een niet meer dan logische en eerlijke bijdrage voor de gratis opvang die ze genieten.

39. Geen leefgeld maar maaltijdcheques voor asielzoekers die verblijven in individuele opvangstructuren

In de individuele opvangstructuren, zoals een lokaal opvanginitiatief, wordt een deel van de materiële hulp in de vorm van leefgeld toegekend aan de bewoners, zodat zij zelf de nodige aankopen kunnen doen. Het Vlaams Belang stelt voor het leeuwendeel van dit leefgeld uit te betalen in de vorm van maaltijdcheques opdat de middelen die ter beschikking worden gesteld optimaal aangewend worden.

40. De opvang van asielzoekers dient in principe te gebeuren in collectieve centra

Sommige asielzoekers (waaronder asielzoekers die een kwetsbaar profiel hebben of een grote kans op erkenning hebben) krijgen in dit land individuele opvang (in een huis of appartement) toegewezen. Het spreekt voor zich dat dit soort opvang als comfortabeler wordt ervaren en er een aanzuigeffect van uit gaat. Daarnaast is dit soort opvang voor 'nieuwkomers' niet bepaald kies te noemen tegenover de vele eigen mensen die al lang op de wachtlijst voor een sociale woning staan. Daarenboven zitten de gemeenten nu al aan hun limieten en zijn er nauwelijks nog plaatsen beschikbaar, waardoor ze op de privémarkt zouden moeten huren en met andere woorden in concurrentie treden met hun eigen inwoners die het nu al moeilijk hebben om een woning te vinden. Opvang in collectieve centra moet de norm zijn; individuele opvang de absolute uitzondering.

41. Geen eindeloos hoger beroep in asielzaken

Nog steeds kunnen asielzoekers, veelal bijgestaan door een pro deo-advocaat, eindeloos beroepsprocedures opstarten. Deze procedures worden veelal ingesteld door personen die weten dat ze geen recht hebben op asiel en dienen als verdragingsmanoeuvre om aan de terugkeerprocedure te ontsnappen. Er moet effectief werk gemaakt worden van een eenmalig hoger beroep, dat leidt tot een meer efficiënte uitspraak waarbij het geschil daadwerkelijk en finaal beslecht wordt.

42. Eenheid van rechtspraak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevorderen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een onafhankelijk administratief rechtscollege, waar beroep aangetekend kan worden tegen beslissingen inzake de vreemdelingenwetgeving. Uit onderzoek blijkt dat deze rechtspraak fundamenteel verschilt naargelang de taalkamer (Franstalig of Nederlandstalig). Zo kent een Franstalige rechter maar liefst acht keer sneller de vluchtelingenstatus toe in vergelijking met zijn Nederlandstalige tegenhanger¹⁶¹. De vorige eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat dit verschil in behandeling een ernstig probleem vormt en de geloofwaardigheid van de asielprocedure ondermijnt. De oorzaken van deze verschillen dienen in kaart te worden gebracht. Vervolgens dienen er passende maatregelen – met respect voor de scheiding der machten – te worden genomen om deze oorzaken weg te werken.

II.3. Inburgering en verblijf

43. Tijdelijke beschermingsstatus permanent en consequent opvolgen

Volgens de huidige regelgeving is de tijdelijke beschermingsstatus voor erkende vluchtelingen vijf jaar¹⁶². Deze termijn kan – overeenkomstig het Europees recht¹⁶³ - worden teruggebracht naar drie jaar, telkens verlengbaar met twee jaar (totdat de persoon in aanmerking komt voor het verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning of niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de tijdelijke beschermingsstatus). Bij de verlenging dient het CGVS in principe te oordelen of de vluchteling nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor erkenning. Als dat niet het geval is dient de beschermingsstatus te worden opgeheven¹⁶⁴. Voor subsidiair beschermden¹⁶⁵ dient eenzelfde controlemechanisme te worden ingevoerd.

44. Permanente verblijfsvergunning voorwaardelijk maken

Volgens de huidige regelgeving hebben erkende vluchtelingen¹⁶⁶ en subsidiair beschermden¹⁶⁷ na vijf jaar tijdelijk verblijf recht op een permanente verblijfsvergunning, zonder dat hij of zij onderworpen wordt aan bijkomende voorwaarden.

Het verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning moet afhankelijk gemaakt worden van criteria zoals goed gedrag, geslaagde integratie en economische zelfredzaamheid.

45. Geen permanente verblijfsvergunning zonder succesvol inburgeringsexamen

Het federale niveau is bevoegd voor het immigratiebeleid en het afleveren van de verblijfsvergunningen. Het Vlaamse niveau is bevoegd voor inburgering, de organisatie van inburgeringstrajecten en het organiseren van inburgeringstesten. Ondanks het gepredikte samenwerkingsfederalisme kan iemand die zijn inburgeringsverplichtingen niet nakomt nog steeds een verblijfsvergunning en zelfs het staatsburgerschap verwerven. Voor het Vlaams Belang dient in de betreffende wetgeving te worden ingeschreven dat wie zijn inburgeringsverplichtingen niet naleeft of niet slaagt voor het inburgeringsexamen geen permanente verblijfsvergunning kan krijgen.

46. Aanscherping van het inburgeringsbeleid

Het decreet betreffende het Vlaamse integratie- en inburgeringsbeleid somt de finaliteit van het inburgeringstraject op, namelijk “de inburgeraars toelaten te komen tot grotere zelfredzaamheid”¹⁶⁸. Zelfredzaamheid als doelstelling van het inburgeringsbeleid volstaat echter geenszins. In dat geval wordt het inburgeringsbeleid te zeer gereduceerd tot louter een onthaalbeleid. Een ander belangrijk aspect van het inburgeringsbeleid is het respect voor onze Vlaamse en Europese leidcultuur in de publieke ruimte. Wie niet bereid is onze leidcultuur te respecteren, moet aangemoedigd worden tot een terugkeer naar het herkomstland.

162 Artikel 49, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.
163 Artikel 24, (1) van de Kwalificatierichtlijn.
164 Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1C van de Conventie van Genève.
165 Artikel 49/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.
166 Artikel 49, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.
167 Artikel 49/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.
168 Artikel 2, eerste lid, 8° van het decreet betreffende het Vlaamse integratie- en inburgeringsbeleid.

47. Immigranten moeten eigen inburgering betalen

Immigranten krijgen al te vaak de indruk dat alles in dit land gratis is. Deze indruk moet worden bijgesteld. In 2021 besliste de Vlaamse regering een beperkte retributie van 90 euro per vormingspakket en 90 euro per examen in te voeren voor verplichte inburgeraars¹⁶⁹. Naar aanleiding van die invoering, liet de regering echter weten dat de totale kost van één inburgeringstraject 4.500 euro bedraagt. Zelfs met de beperkte retributie die wordt aangerekend zal onze samenleving meer dan 90 procent van de kostprijs moeten financieren. Dit is onrechtvaardig. De Vlaamse bevolking krijgt zo immers niet alleen een massa-immigratie opgedrongen waar ze nooit om gevraagd heeft, maar moet bovendien – naast alle andere kosten verbonden aan de massa-immigratie – ook nog eens opdraaien voor de factuur van de inburgering van de immigranten. Het lijkt veel billijker om de factuur van de inburgeringstrajecten en -examens te laten betalen door wie er in de eerste plaats baat bij heeft, namelijk de immigrant zelf. Pas op deze manier zullen alle immigranten de werkelijke waarde van de inburgeringstrajecten kennen. Het zal allicht de beste aanmoediging zijn om te slagen. Een bijkomende verdienste van een model waarbij de immigrant zelf zijn inburgering moet betalen, is dat het een bijkomende drempel zal zijn voor bepaalde immigranten om zich in Vlaanderen te vestigen.

48. Nieuwkomers moeten zich aan onze manier van leven aanpassen; niet omgekeerd

In plaats van duidelijk te maken dat immigranten die zich in Vlaanderen vestigen zich in de publieke ruimte dienen aan te passen aan onze normen en gewoonten, heeft het politieke establishment een beleid gevoerd van 'omgekeerde aanpassing' waarbij onze samenleving zich steeds meer aanpast aan de cultuur, tradities en herkomst van de immigranten. Op deze manier geeft men het signaal dat iedereen zich hier kan komen vestigen en de bijhorende voordelen kan ontvangen zonder enige plicht tot aanpassing. Het Vlaams Belang wil aan deze omgekeerde aanpassingen een einde maken: geen veralgemeend aanbod van halal-voedsel meer, geen hoofddoeken in ons onderwijs en het openbaar ambt, geen boerkini's of gescheiden zwemuurtjes in onze zwembaden, ...

49. Neutraliteitsprincipe moet onverkort worden toegepast

Het is een verworvenheid van de Europese beschaving dat de overheid in haar dienstverlening aan de burgers neutraal dient te zijn en dat ambtenaren zich strikt aan dit principe houden. De enige logische consequentie die uit dit principe voortvloeit, is dat de hoofddoek – net zoals andere opvallende ideologische en levensbeschouwelijke symbolen – wordt verboden in de openbare dienstverlening, de magistratuur en het onderwijs.

50. Facilitering van de culturele segregatie moet stopgezet worden

Een logisch gevolg van de nagestreefde 'multiculturele samenleving' is dat verenigingen van 'etnisch-culturele gemeenschappen' kunnen rekenen op subsidies van de overheid. Terwijl de officiële uitleg steeds luidde dat hiermee de emancipatie van bedoelde 'minderheden' werd gestimuleerd, heeft dit beleid alleen maar de segregatie aangewakkerd en versterkt. De subsidiëring van dergelijke organisaties moet stopgezet worden.

169

Artikel 14 van het besluit van 7 oktober 2022 van de Vlaamse Regering tot bepaling van de inwerkingtreding van het participatie- en netwerktraject en de retributies voor het vormingspakket maatschappelijke oriëntatie in het kader van het inburgeringstraject en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 29 januari 2016 houdende de uitvoering van het decreet van 7 juni 2013 betreffende het Vlaamse integratie- en inburgeringsbeleid.

51. Intrekking erkenning islamitische eredienst

De islam blijkt op verschillende vlakken incompatibel met onze Europese manier van leven. Denk op dat vlak maar aan principes zoals de scheiding van kerk en staat en de gelijkwaardigheid van man en vrouw. De erkenning – en de daaraan gekoppelde betoelaging van de islamitische eredienst moet dan ook worden ingetrokken. Deze maatregel houdt geenszins een aantasting in van de godsdienstvrijheid en de individuele godsdienstbeleving.

II.4. Illegaal verblijf tegengaan

Hoe men het ook draait of keert: een effectief en efficiënt terugkeerbeleid blijft het sluitstuk van elk geloofwaardig asiel- en migratiebeleid. Het heeft geen zin om een procedure op te stellen om uit te maken wie wel of niet mag blijven, als zij die niet mogen blijven uiteindelijk toch blijven. Op die manier wordt het – overigens peperdure – asielsysteem ad absurdum gevoerd.

Het is een publiek geheim dat slechts een minderheid van de illegalen daadwerkelijk het land wordt uitgezet. De overgrote meerderheid krijgt gewoon een papiertje in de hand gedrukt met daarop het vriendelijke verzoek het land te verlaten. Het hoeft geen betoog dat daar in de praktijk niet altijd gevolg aan gegeven wordt, waardoor het fameuze ‘bevelschrift om het land te verlaten’ ondertussen wereldwijd bekendheid geniet als ‘het Belgisch vodje van papier’. Uit officiële cijfers blijkt dat minder dan 20 procent van de uitwijzingsbevelen effectief uitgevoerd wordt.

Dat heeft onmiskenbaar ook een aanzuigeffect en maakt dit land nog aantrekkelijker voor illegale immigratie vanuit alle windstreken.

52. Invoering van een wet op de woonstbetreding

In de praktijk beschikken de politiediensten over weinig middelen om te controleren of illegalen gevolg hebben gegeven aan hun uitwijzingsbevel. Het gebeurt meermaals dat de politie aanbelt in het kader van een terugkeerprocedure, maar van een kale reis terugkeert¹⁷⁰. Daarom is er nood aan een wet die regelt dat de politie kan overgaan tot betreding van de woning van illegalen wanneer betrokkene manifest weigert tegemoet te komen aan een bevel om het grondgebied te verlaten, waarna kan overgegaan worden tot gedwongen terugkeer.

53. ‘Humanitaire hulpverlening’ aan illegalen moet strikt ingevuld worden

De personen die wetens en willens derdelanders helpen illegaal het land binnen te komen, hier te verblijven of het land door te reizen kunnen momenteel gestraft worden met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en/of met een geldboete¹⁷¹.

Deze bepaling wordt echter niet toegepast indien deze hulp – verstrekt door individuen of caritatieve instellingen – *“voornamelijk uit humanitaire redenen wordt verleend.”* Volgens rechtspraak dient het begrip ‘humanitaire redenen’ zeer breed geïnterpreteerd te worden: elk doel dat niet economisch of strafbaar is. Deze bepaling dient minstens dermate verstrakt te worden in die zin dat de geboden hulp *uitsluitend* uit humanitaire redenen mag worden verleend zoals dit voor 2005 het geval was¹⁷². Indien (ook) andere motieven meespelen moet deze ‘hulpverlening’ bestraft worden. De veroordeelden moeten bovendien aansprakelijk gesteld kunnen worden voor directe en indirecte gevolgschade.

170 Schriftelijke vraag nr. 950 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-Bxxx:1242-0950-2022202319906.xml (consultatie 4 mei 2023).

171 Artikel 77 van de Vreemdelingenwet.

172 Schriftelijke vraag nr. 1730 van mevrouw Barbara Pas aan de vice-eersteminister en minister van Justitie en Noordzee Vincent Van Quickenborne, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-Bxxx:1188-1730-2022202319357.xml (consultatie 4 mei 2023).

54. Hulp aan illegalen kan enkel vanuit terugkeerperspectief

Een ruim netwerk van door diverse overheden gefinancierde organisaties verleent hulp aan mensen zonder wettig verblijf. Meestal betreft het organisaties van links-activistische inslag die voorstander zijn van een open grenzenbeleid en bewust elk uitwijzingsbeleid stokken in de wielen steken. Op die manier worden illegale immigratie en illegaal verblijf gefinancierd met het geld van de belastingbetaler. Hulp aan illegalen mag enkel nog maar gebeuren vanuit terugkeerperspectief. Omgekeerd mag er dus door overheidsdiensten of instanties die gefinancierde opdrachten voor de overheid uitvoeren, geen hulp meer worden verleend die de terugkeer in de weg staat.

55. Grenzen controleren

Grenscontroles (met de inzet van moderne technologische middelen hoeft het zeker niet altijd te gaan om permanente, stationaire controles) zijn nog steeds een doeltreffend middel om illegale immigratie en de import van criminaliteit aan banden te leggen.

56. Geen bankdiensten aan illegalen

Om een bankrekening te kunnen openen is in principe een geldig verblijfsdocument vereist. Mensen in onwettig verblijf kunnen bijgevolg geen bankrekening openen. Het komt – volgens het Agentschap Integratie en Inburgering – nochtans vaak voor dat iemand een bankrekening opende op het moment dat hij (nog) een verblijfsrecht had, maar dat nadien verliest (bijvoorbeeld wegens niet-erkenning asielaanvraag, niet meer voldoen aan de voorwaarden, ...) ¹⁷³. In welke mate een bank de identificatiegegevens (zoals bijvoorbeeld het verblijfsrecht) van haar klanten controleert, hangt tot op vandaag af van het intern beleid van de bank ¹⁷⁴.

Omdat illegaal verblijf niet gefaciliteerd mag worden, dienen banken het verblijfsrecht van personen met een tijdelijke verblijfsstatus regelmatig te controleren en, waar nodig, de bankrekening af te sluiten. In tegenstelling tot de huidige praktijk ¹⁷⁵ en in het kader van een transparant beleid, moeten hierover cijfergegevens bijgehouden worden.

57. Geen huwelijken met illegalen

De Belgische regelgeving vereist niet dat (een van de) partners legaal op het grondgebied verblijft om een huwelijk te kunnen sluiten ¹⁷⁶. De mogelijkheid daartoe werd zelfs expliciet bevestigd door de regering in een ministeriële omzendbrief ¹⁷⁷: *“Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen. Hieruit volgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van aangifte en de voltrekking van het huwelijk niet kan weigeren op grond van het loutere feit dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft.”*

Nochtans geldt er nergens een Europese verplichting ter zake. Huwelijken mogen alleen worden afgesloten indien beide huwelijkspartners legaal op het grondgebied verblijven.

173 Agentschap Integratie en Inburgering, *Basisbankdienst*, www.agii.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/mensen-zonder-wettig-verblijf/rechten-van-mensen-zonder-wettig-verblijf/basisbankdienst (consultatie 8 mei 2023).

174 Schriftelijke vraag nr. 1348 van mevrouw Barbara Pas aan de vice-eersteminister en minister van Financiën belast met de coördinatie van de fraudebestrijding en de Nationale Loterij, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&Xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B106-1240-1348-2022202318908.xml (consultatie 8 mei 2023).

175 Schriftelijke vraag nr. 1348 van mevrouw Barbara Pas aan de vice-eersteminister en minister van Financiën belast met de coördinatie van de fraudebestrijding en de Nationale Loterij, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&Xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B106-1240-1348-2022202318908.xml (consultatie 8 mei 2023).

176 Artikel 44 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

177 Sectie K. van de circulaire dd. 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeel statuut.

58. Hogere geldboetes en gevangenisstraffen op illegaal verblijf

Illegaal verblijf en illegale binnenkomst van een vreemdeling kan volgens de geldende wetgeving worden bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 3 maanden en/of een geldboete tussen 26 en 200 euro¹⁷⁸. Overeenkomstig de aanbevelingen van de 'commissie-Bossuyt' dienen de gevangenisstraffen voor illegaal verblijf te worden opgetrokken naar minimaal een maand tot maximaal een jaar¹⁷⁹. De geldboetes moeten stijgen naar 100 euro tot 1.000 euro. In geval van herhaling moet de vreemdeling gestraft worden met een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met een geldboete van 500 euro tot 5.000 euro.

II.5. Nationaliteitswetgeving verstrakken

Alle hoeraberichten over de afschaffing van de 'Snel Belg'-wet ten spijt, blijft de fameuze 'Belgenfabriek' onverminderd verder draaien. Dat hoeft op zich ook niet te verwonderen, aangezien de beruchte wet hooguit werd vervangen door een 'Soepel Belg'-wet. Om de nationaliteit te verwerven, zijn de vereisten inzake economische zelfredzaamheid nog altijd te laks en de inburgeringsvoorwaarden te vrijblijvend.

59. Nationaliteitsverwerving onder strikte voorwaarden

Voor het Vlaams Belang is de nationaliteit geen recht, maar iets dat moet verdiend worden. Het uitgangspunt is dat men de nationaliteit verwerft op basis van afstamming (wanneer minstens één ouder reeds over de Belgische nationaliteit beschikt). Daarnaast dient voor vreemdelingen die aanspraak willen maken op een Belgische identiteitskaart, de nationaliteitsverwerving aan strikte voorwaarden te worden gekoppeld. Betrokkene moet hier minstens tien jaar legaal en ononderbroken verblijven, een loyaliteitsverklaring afleggen, economisch actief bijdragen aan onze samenleving, de streektaal (en dus niet langer: één van de drie landstalen) voldoende machtig zijn en slagen voor een burgerschapsproef. Daarnaast mag de 'kandidaat-Belg' niet veroordeeld zijn voor een terroristisch misdrijf, voor misdrijven tegen de veiligheid van de staat of tot een vrijheidsstraf van 6 maanden of langer. De aanvrager dient bovendien een bewijs voor te leggen dat hij geen fiscale schulden heeft.

60. Dubbele nationaliteit afschaffen

Het is een publiek geheim dat landen zoals Turkije en Marokko geen moeite onverlet laten om druk te blijven uitoefenen op hun (voormalige?) staatsburgers. Zo beschouwt Turkije bijvoorbeeld de kinderen en kleinkinderen van geëmigreerde burgers nog altijd als Turken en riep de Turkse president Erdogan 'zijn' onderdanen al meermaals op om vooral Turk te blijven. Ook de regering in Rabat blijft de band met Marokkaanse inwijkelingen in onze contreien hardnekkig koesteren. Zo omschreef een Marokkaans minister de inwijkelingen in Europa ooit als "*de negentiende provincie*" van Marokko. Het spreekt voor zich dat de dubbele nationaliteit het landen zoals Turkije en Marokko wel erg gemakkelijk maakt om druk te blijven uitoefenen op (ex-)landgenoten in het buitenland. In die zin vormt ze dan ook een bijkomende rem op de integratie.

Tegelijk dreigt het systeem van de dubbele nationaliteit het nieuwe paspoort te degraderen tot een soort voordeelkaart van de nv België die men enkel aanvaardt omdat ze toegang geeft tot een aantal voordelen, terwijl men zich voor het overige identificeert met de oorspronkelijke nationaliteit. Het Vlaams Belang is dan ook al lang vragende partij om dit systeem – dat met de 'Snel Belg'-wet onbepaald werd ingevoerd en tot op heden onverminderd van kracht blijft – principieel af te schaffen. De dubbele nationaliteit moet wél kunnen

178
179

Artikel 75, eerste lid van de Vreemdelingenwet.
Eindverslag van de Commissie voor de evaluatie van het beleid inzake de vrijwillige terugkeer en de gedwongen verwijdering van vreemdelingen, 2020, p. 23.

voor kinderen uit gemengde huwelijken met de verplichting voor de betrokkene om bij het bereiken van de leeftijd van 18 jaar binnen een bepaalde termijn (drie jaar) een keuze te maken voor een van beide. Langdurig verblijf in het ander land kan in een dergelijk geval leiden tot automatisch verlies.

61. Mogelijkheid om Belgische nationaliteit te verliezen, moet uitgebreid worden

In afwachting van de (principiële) afschaffing van de dubbele nationaliteit, moeten de mogelijkheden om de Belgische nationaliteit in te trekken, uitgebreid worden. De vervalverklaring¹⁸⁰ kan vandaag enkel door een rechter worden uitgesproken in geval van zware misdrijven en in zeer uitzonderlijke gevallen, zoals bijvoorbeeld terrorisme en het verwerven van de Belgische nationaliteit op frauduleuze wijze.

Voor het Vlaams Belang moet iedereen die de dubbele nationaliteit heeft, en veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van drie jaar of meer (al dan niet met uitstel), de Belgische nationaliteit kunnen verliezen.

II.6. Terugkeer opvoeren

62. Preventieve maatregelen tegen onderduiken uitvoeren

Een vreemdeling die het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten, krijgt daar in beginsel één maand de tijd voor. Om elk risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kunnen preventieve maatregelen (zich op geregelde tijdstippen aanmelden bij de diensten, het storten van een gepaste financiële waarborg, het overhandigen van een kopie van de documenten die toelaten om de identiteit vast te stellen, ...) worden opgelegd¹⁸¹. Helaas blijft deze mogelijke maatregelen tot op heden dode letter: in de jongste vijf jaar werd namelijk geen enkele preventieve maatregel genomen¹⁸². De bestaande wetgeving moet eindelijk in de praktijk omgezet worden.

63. Capaciteit gesloten terugkeercentra opvoeren

Het terugkeerbeleid faalt over de volle lijn. De barslechte resultaten hoeven niet te verbazen, want tot op vandaag is er nog steeds een schrijnend tekort aan capaciteit in de gesloten terugkeercentra¹⁸³. Er moet versneld werk gemaakt worden van een drastische uitbreiding van het aantal terugkeerplaatsen. In afwachting dient werk gemaakt te worden van tijdelijke centra voor gedwongen terugkeer door het gebruik van leegstaande kazernes of gevangenisboten.

180 Artikelen 23 tot en met 23/2 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit.

181 Artikelen 44ter, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

182 Schriftelijke vraag nr. 485 van de heer Dries Van Langenhove aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met de Nationale Loterij Sammy Mahdi, <https://www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qrva&language=nl&cfm=qrvaXml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B078-1198-0485-2021202213450.xml> (consultatie 4 mei 2023) en schriftelijke vraag nr. 856 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qrva&language=nl&cfm=qrvaXml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B106-1242-0856-2022202318902.xml (consultatie 4 mei 2023).

183 Schriftelijke vraag nr. 860 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qrva&language=nl&cfm=qrvaXml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B106-1242-0860-2022202318918.xml (consultatie 4 mei 2023).

64. Heropening van de terugkeercentra voor gezinnen

Het paarsgroene regeerakkoord stelde dat gezinnen met kinderen niet meer in gesloten terugkeercentra mogen in afwachting van hun gedwongen terugkeer. Met de 'asieldeal' (maart 2023) zal dit feitelijk verbod bovendien ook in de wet verankerd worden. Op die manier zendt men het signaal uit dat geen enkel gezin met kinderen ooit zal worden uitgewezen en dat iedereen die in dit land met kinderen arriveert, ook mag blijven. In het kader van een effectief en efficiënt terugkeerbeleid pleit het Vlaams Belang er voor het onderbrengen van gezinnen met kinderen gedurende een zo kort mogelijke periode en in gesloten – aparte en daartoe aangepaste – wooneenheden opnieuw mogelijk te maken.

65. Druk op derde landen uitoefenen

Alhoewel elk land volgens de geldende verdragen de plicht heeft om zijn onderdanen die zich illegaal in het buitenland bevinden, terug op te nemen, gebeurt dat in de praktijk niet altijd. Er moet meer druk uitgeoefend worden op onwillige derde landen. Ontwikkelingshulp, andere voordelen en samenwerkingsverbanden én investeringen vanwege Belgische bedrijven moeten gekoppeld worden aan de bereidheid van deze landen om de illegale migratie naar Europa tegen te gaan en uitgewezen onderdanen terug te nemen. Dat geldt overigens ook voor het visumbeleid. Het spreekt voor zich dat Europese druk op dat vlak meer effect zou hebben, maar het eindeloze getalm van de EU/het uitblijven van daadwerkelijke initiatieven op dat vlak¹⁸⁴, ontslaat de Belgische overheid niet van de plicht zélf reeds te doen wat kan en moet.

66. Zakgeld voor illegalen afschaffen

Wanneer een vreemdeling niet gedwongen kan worden teruggestuurd, wordt hij na een verblijf van dertig dagen in een gesloten centrum opnieuw in vrijheid gesteld¹⁸⁵. Alhoewel nog steeds illegaal in het land, krijgt betrokkene – in het geval hij 'onvermogen' is – een beperkte geldsom¹⁸⁶ om gedurende de eerste dagen te voorzien in zijn basisbehoeften. Het uitkeren van zo'n 'zakcentje' aan personen die illegaal in het land verblijven en manifest weigeren terug te keren, moet onmiddellijk stopgezet worden – ook wanneer ze 'onvermogen' zijn. Illegaal verblijf mag niet beloond worden.

II.7. Fraude en misbruik kordaat aanpakken

Er moeten scherpe controles komen op schijnhuwelijken en schijnerkenningen van kinderen. Fraude en misbruik moeten steeds leiden tot de intrekking van de via deze weg onterecht verkregen verblijfsvergunningen. De straffen voor mensensmokkel, huisjesmelkerij en illegale tewerkstelling moeten opgevoerd worden.

67. Schijnhuwelijken streng bestraffen

Schijnhuwelijken moeten streng(er) bestraft worden. De vreemdeling die op basis van een schijnhuwelijk een verblijfsvergunning heeft gekregen, moet uitgewezen worden. Indien hij/zij via een schijnhuwelijk de Belgische nationaliteit heeft verworven, moet hem/haar de nationaliteit afgenomen worden. Er moeten tuchtsancties opgelegd kunnen worden in hoeverre tuchtsancties kunnen opgelegd worden aan burgemeesters en verantwoordelijke schepenen die nalatig zijn met betrekking tot controles op schijnhuwelijken.

184 Schriftelijke vraag nr. 223 van mevrouw Barbara Pas aan de minister van Buitenlandse Zaken, Europese zaken en buitenlandse handel, en de federale culturele instellingen Hadja Lahbib, <https://www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&lat=55&dossierID=55-Bxxx-1262-0223-2022202321153.xml> (consultatie 22 september 2023).

185 Artikel 121 van het koninklijk besluit van 2 augustus 2002 houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen, toepasbaar op de plaatsen gelegen op het Belgisch grondgebied, beheerd door de dienst Vreemdelingenzaken, waar een vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in artikel 74/8, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

186 Schriftelijke vraag nr. 866 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kwcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&lat=55&dossierID=55-B106-1242-0866-2022202318927.xml (consultatie 4 mei 2023).

68. Schijnsamenlevingscontracten onmogelijk maken

Er mogen niet langer verblijfsvergunningen worden toegekend op basis van een samenlevingscontract. Wil iemand zijn levenspartner laten overkomen, zal betrokkene moeten kiezen voor het huwelijk. Op die manier kan de aandacht van de bevoegde administratieve diensten uitgaan naar de strijd tegen de schijnhuwelijken en worden 'schijnpartnerschappen' onmogelijk.

69. Schijnerkenningen van kinderen stoppen

In geval van wettelijk geregistreerd partnerschap met derdelanders moeten de partners bewijzen dat ze een duurzame en stabiele relatie onderhouden. Hieraan is volgens de geldende wetgeving voldaan indien de partners onder meer een gemeenschappelijk kind hebben.

De gemeentebesturen en de Dienst Vreemdelingenzaken stellen vast dat dit criterium aanleiding geeft tot fraude, zoals schijnerkenningen van kinderen en de creatie van onbestaande, 'papier kinderen'. Om aan dergelijke wanpraktijken paal en perk te stellen mag het criterium 'een gemeenschappelijk kind hebben' niet langer in aanmerking genomen worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Idealiter wordt gezinshereniging in het geval van wettelijke geregistreerde partnerschappen met derdelanders compleet geschrapt en voorbehouden voor huwelijkspartners (zie *supra*).

70. Leeftijdsfraude tegengaan

Samen met het aantal asielaanvragen van zelfverklaarde 'niet-begeleide minderjarige vreemdelingen', zit ook het aantal 'minderjarigen' dat liegt over de leeftijd in de lift: de afgelopen jaren bleek zo'n 70 procent van degenen van wie de leeftijd kon worden vastgesteld, uiteindelijk meerderjarig¹⁸⁷. Indien twijfel bestaat over de opgegeven leeftijd moet snel en consequent een leeftijdsonderzoek volgen. Leeftijdsfraudeurs moeten verplicht de kosten van het onderzoek terugbetalen en de gepleegde fraude en gepleegde fraude moet kunnen leiden tot het weigeren van de asielaanvraag.

71. Zelfverklaarde minderjarigen die weigeren een leeftijdstest te ondergaan als meerderjarige behandelen

Voor zelfverklaarde minderjarigen die - in het geval van twijfel over de opgegeven leeftijd - weigeren een leeftijdstest te ondergaan, dient een wettelijk kader te worden geschapen zodat zij als meerderjarige kunnen worden behandeld¹⁸⁸.

72. Chantage mag niet worden beloond

Hongerstakingen van illegale vreemdelingen met het oog op het ultieme afdwingen van een verblijfsvergunning zijn een gekend fenomeen. Aan dergelijke chantagepraktijken - niet zelden aangevuurd door de fanatieke extreemlinkse 'open grenzen'-lobby - moet definitief een halt worden toegeroepen. Uit illegaal verblijf kan geen verblijfsrecht voortvloeien, zeker niet wanneer het gepaard gaat met afpersing. Hongerstakingen moeten - zo nodig met de inzet van politiegeweld - gebroken worden. Degenen die zich schuldig maken aan dit soort afpersing en aan dergelijke hongerstakingen deelnemen, dienen op een zwarte lijst geplaatst en van elk toekomstig verblijfsrecht in dit land uitgesloten te worden. Personen die hongerstakers de mond dichtnaaien moeten bestraft worden.

187 Dienst Vreemdelingenzaken, *Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (NB/MV)*, Jaarlijkse statistieken, 2021, www.dofi.ibz.be/sites/default/files/2022-02/STAT_NBMV-MENA_NIL_2021.pdf (consultatie 9 mei 2023).

188 Wetsvoorstel (Dries Van Langenhove e.a.) tot wijziging van de programmawet II van 24 december 2002 wat de voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen betreft, *Parl.St. Kamer 2021-22, 55-2781/001*.

73. Regularisatie moet de uitzondering blijven

Het uitzonderlijk toekennen van een verblijf aan iemand die daarop geen recht heeft, is een gunst die beperkt dient te blijven tot schrijnende individuele gevallen. Deze beslissing moet overgelaten worden aan de bevoegde administratie onder de politieke verantwoordelijkheid van de bevoegde minister/staatssecretaris.

Door het installeren van een zogenaamd 'onafhankelijke' regularisatiecommissie en het invoeren van 'duidelijke criteria' dreigt de gunst een recht te worden met alle mogelijke daaruit voortvloeiende rechten (zoals het recht op gratis juridische bijstand, maatschappelijke bijstand, opschorting van het bevel om het grondgebied te verlaten...) en de regularisatieprocedure uit te groeien tot een nieuw immigratiekanaal. Regularisatie dient de uitzondering te blijven die de regel bevestigt. Die regel en de criteria zijn duidelijk: wie recht heeft op asiel, kan blijven; wie dat recht niet heeft, moet vertrekken.

74. Interne immigratiecontroles

Er moeten systematische en consequente controles worden doorgevoerd op illegaal verblijf –en daaruit voortvloeiende activiteiten. Interne immigratiecontroles moeten in het andere/dagelijkse politiewerk geïntegreerd worden. Dat geldt ook voor controles op zwartwerk, illegale tewerkstelling, zwartrijden, e.d.

De bestaande lakse aanpak moet worden aangescherpt: de controles moeten fors worden opgevoerd, geldboetes aanzienlijk opgetrokken¹⁸⁹ en de bepaling dat vervoersmaatschappijen slechts boetes kunnen opgelegd krijgen wanneer er minstens vijf illegale passagiers worden vervoerd, moet geschrapt worden¹⁹⁰. Daarenboven moet er een systeem van forfaitaire boetes en onmiddellijke inning toegepast worden bij elke vastgestelde inbreuk.

75. Zwaardere straffen op illegale tewerkstelling

Er is sprake van clandestiene of illegale tewerkstelling wanneer er een probleem is met het verblijfsrecht of wanneer de gecombineerde vergunning/arbeidskaart van de persoon in kwestie niet in orde is.

De sociale inspectie moet verplicht worden om de informatie over de werknemer die clandestien werd tewerkgesteld, door te geven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, wat nu niet het geval is. In 2020 kreeg de Dienst Vreemdelingenzaken zo 679 meldingen binnen van illegale tewerkstelling. Maar slechts in 121 van deze dossiers (18 procent) werden werkgevers door de Dienst Vreemdelingenzaken daarvoor ook aansprakelijk gesteld voor de kosten van de repatriëring, de huisvesting, het verblijf en de gezondheidszorg van de illegalen¹⁹¹. Dit dient steeds het geval te zijn. Voor het overige moeten de straffen, zowel voor de werkgever als voor de clandestiene werknemer, opgetrokken worden.

76. Strengere straffen op mensensmokkel en mensenhandel

Ondanks het feit dat heel wat illegale immigranten met de 'diensten' van malafide mensensmokkelaars het grondgebied betreden, blijft het aantal veroordelingen in België laag en de duur van

189 Artikel 4 van de richtlijn 2001/51/EG van de Raad van 28 juni 2001 tot aanvulling van bepaalde in artikel 26 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 en artikelen 72/2 tot en met 74/4bis van de Vreemdelingenwet.

190 Schriftelijke vraag nr. 864 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&legislat=55&dossierID=55-B106-1242-0864-2022202318925.xml [consultatie 5 mei 2023].

191 Vlaams Belang, "Verhoog strafmaat voor tewerkstelling illegalen", 26 augustus 2022, <https://www.vlaamsbelang.org/nieuws/verhoogstrafmaatvoortewerkstelling-illegalen> [consultatie 22 september 2023] en schriftelijke vraag nr. 918 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, <https://www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qv&language=nl&cfm=qv&legislat=55&dossierID=55-B109-1242-0918-2022202319485.xml> [consultatie 22 september 2023].

de opgelegde gevangenisstraffen eerder beperkt. In 2019 ging het om slechts 139 veroordelingen, waarvan het in 49 procent van de gevallen ging om een gevangenisstraf van één tot drie jaar, in 35 procent van de gevallen drie tot vijf jaar en in 11 procent van de gevallen vijf tot tien jaar (met en zonder uitstel). Er moeten meer middelen worden vrijgemaakt in de strijd tegen mensensmokkel en de strafmaat¹⁹² moet gevoelig worden opgevoerd, met minimumstraffen van vijf tot tien jaar en maximumstraffen van twintig tot dertig jaar¹⁹³.

Net zoals bij mensensmokkel het geval is, worden ook in het geval van mensenhandel¹⁹⁴ opvallend veel (relatief) lage straffen opgelegd. Ook hier dringt een kordate aanpak zich op, te beginnen met het vrijmaken van meer middelen en de verhoging van de strafmaat¹⁹⁵.

77. Strengere straffen op huisjesmelkerij

Huisjesmelkerij is een gekend probleem dat steeds vaker voorkomt en niet beperkt blijft tot de grootsteden. Eenpersoonskamers worden soms per vierkante meter aan verschillende personen tegelijkertijd verhuurd. Sommige huizen worden zelfs in shiften, verschillende keren per dag, verhuurd.

Dikwijls gaat het om woningen die niet voldoen aan de woonkwaliteitsnormen waardoor de bewoners in mensonwaardige omstandigheden leven. In de praktijk stellen zich vaak problemen rond de veiligheid. De panden worden vaak bewoond door illegalen die – vanzelfsprekend – niet terecht kunnen op de private huurmarkt. Malafide eigenaars spelen hier schaamteloos op in.

Het Vlaams Belang is van oordeel dat wie misbruik maakt van andermans kwetsbare toestand door de verkoop, verhuur of terbeschikkingstelling van goederen met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, strenger moet gestraft worden. Niet alleen moeten de controles op huisjesmelkerij opgevoerd worden, ook de straffen¹⁹⁶ moeten opgetrokken worden met minimumstraffen van één tot vijf jaar en maximumstraffen van tien tot vijftien jaar¹⁹⁷.

78. Optrekken boetes wegens niet-naleving verblijfsrechtelijke regels

De Dienst Vreemdelingenzaken kan om verschillende redenen boetes uitschrijven aan personen die zich niet aan de verblijfsrechtelijke regels houden. Zo kan er bijvoorbeeld een boete worden uitgeschreven als een 'kortverblijver' of gezinsmigrant nalaat zijn aanwezigheid te melden aan de gemeente. Volgens een audit van de asiendiensten worden er hiervoor amper nog boetes uitgeschreven – laat staan, geïnd – omdat de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen prioriteit aan zou geven¹⁹⁸. Uit een antwoord op een parlementaire vraag blijkt inderdaad dat de afgelopen vijf jaar slechts 614 boetes werden uitgeschreven¹⁹⁹.

Hierdoor hebben gemeenten geen zicht meer op wie er allemaal verblijft in hun gemeente, ze ontlopen hiermee ook gemeentebelastingen. De boetes kunnen vandaag oplopen tot zo'n 200 euro – wat volgens het consultancybureau Capgemini een 'zeer laag bedrag' is. Niet alleen dienen de boetes fors te worden opgetrokken, ze moeten ook effectief en consequent worden uitgeschreven en geïnd.

192

Artikelen 77bis tot en met 77quinquies van de Vreemdelingenwet.

193

Wetsvoorstel (Dries Van Langenhove e.a.) tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de strafverzwaring voor mensensmokkel betreft, *Parl.St. Kamer* 2021-22, 55-2580/001.

194

Artikelen 433quinquies tot en met 433octies van het Strafwetboek.

195

Wetsvoorstel (Dries Van Langenhove e.a.) tot wijziging van het Strafwetboek wat de strafverzwaring voor mensenhandel betreft, *Parl.St. Kamer* 2021-22, 55-2581/001.

196

Artikelen 433decies tot en met 433duodécies van het Strafwetboek.

197

Wetsvoorstel (Marije Dillen e.a.) tot wijziging van het Strafwetboek wat de strafverzwaring voor huisjesmelkerij betreft, *Parl.St. Kamer* 2021-22, 55-2617/001.

198

Capgemini, *Audit van de asiel- en migratiediensten voor rekening van de FOD Binnenlandse Zaken*, juni 2022, p. 133-134.

199

Schriftelijke vraag nr. 999 van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, <https://www.dekamer.be/kwvcr/showpage.cfm?section=qvra&language=nl&cfm=qvraXml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B115-1242-0999-2022202320687.xml> (consultatie 22 september 2023).

79. Automatische intrekking verblijfsvergunning vluchtelingen in geval van ernstig misdrijf

De huidige regelgeving stelt dat het CGVS de beschermingsstatus 'kan' intrekken²⁰⁰ of opheffen²⁰¹ indien de vreemdeling (i) een gevaar vormt voor de samenleving, (ii) wegens een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, of (iii) als hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Gelet op het gevaar dat van dergelijke vreemdeling uitgaat, moet in voornoemde gevallen de status steeds ingetrokken worden.

80. 'Vakantiegangers' sanctioneren

Erkende asielzoekers die vrijwillig terugkeren naar het land van herkomst (bijvoorbeeld om er de vakantie door te brengen) geven daarmee te kennen dat zij geen echte vervolging vrezen. In zulke gevallen dient de beschermingsstatus van deze persoon in principe te worden ingetrokken.

81. Het kraken van panden mag niet gedoogd worden

Sinds het begin van de asielcrisis worden door illegalen in samenwerking met verschillende extreemlinkse organisaties systematisch panden gekraakt, zoals bijvoorbeeld in de Paleizenstraat, het toekomstig gebouw van de civiele veiligheid en het gebouw naast het cd&v-hoofdkwartier in de Brusselse Wetstraat.

Daaruit blijkt dat de bestaande gevangenisstraf van vijftien dagen tot twee jaar en/of de geldboete van 26 euro tot 300 euro²⁰² niet volstaan om krakers af te schrikken. De gevangenisstraf moet worden verhoogd naar een maand tot vijf jaar en/of een geldboete van 500 euro tot 5.000 euro. Gemeenten moeten verplicht een register aanleggen van de gekende kraakpanden in hun gemeente. Voor het geval het overheidsgebouwen betreft, moeten de verantwoordelijke besturen onmiddellijk en systematisch de nodige (juridische) stappen zetten met het oog op de snelle ontruiming van het pand.

II.8. Attractiviteit sociaal systeem inperken

82. Sociale zekerheid afschermen

Aangezien sociale bescherming verankerd zit in een carcan van internationale verdragen, EU-regelgeving en grondwettelijk recht is er weinig marge voor ingrijpende maatregelen ter zake. Het Vlaams Belang is principieel van oordeel dat 'nieuwkomers' pas toegang tot ons sociaal systeem mogen krijgen nadat ze er eerst ook hebben toe bijgedragen.

Enkel wie minstens acht jaar wettelijk in België verblijft, minstens drie jaar voltijds gewerkt en bijgedragen heeft en behoorlijk Nederlands kent (niveau B1), mag toegang krijgen tot onze sociale zekerheid.

83. Misbruik van onze sociale voorzieningen stoppen

De toegang tot onze sociale zekerheid wordt te grabbel gegooid aan immigranten die nooit een eurocent bijdroegen aan de financiering ervan. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat immigranten een lange reeks andere veilige landen doorkruisen om in het land van melk en

200

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

201

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet.

202

Artikelen 439, 442 en 442/1 van het Strafwetboek.

honing België asiel aan te vragen. Als voorbeeld kan verwezen worden naar de aantrekkingskracht die ons Groeipakket uitoefent op niet-begeleide minderjarigen, in het bijzonder uit Afghanistan, wat zelfs werd bevestigd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Wegens de forse bedragen aan kinderbijslag en schooltoeslag die deze niet-begeleide minderjarigen in Vlaanderen in de schoot geworpen kregen, werd België een topbestemming voor Afghaanse minderjarigen. Ook onze sociale huisvesting wordt breed misbruikt door personen van vreemde afkomst die hier goedkoop een sociale woning huren, maar in het thuisland huizen, appartementen of zelfs hotels in eigendom hebben. Nochtans verbiedt de sociale huurwetgeving dat huurders onroerende goederen in eigendom hebben.

84. Wie de nodige taallessen weigert, kan geen aanspraak maken op een werkloosheidsvergoeding

Vandaag heeft liefst één op vier werkzoekenden onvoldoende kennis van het Nederlands om te kunnen ingaan op een jobaanbod; een vaststelling van formaat die steevast wordt overstemd door het gedruis van de grijsgedraaide discriminatieschlager. Wie kan rekenen op de solidariteit van de gemeenschap waar hij woont, heeft nochtans de verplichting zelf het nodige te doen. Vanaf 'dag één' moeten de instanties voor arbeidsbemiddeling de mogelijkheid krijgen verplichte taallessen op te leggen. Wie manifest blijkt geeft van onwil tot het leren van de streektaal kan niet langer beroep doen op een werkloosheidsuitkering.²⁰³

85. Geen leefloon voor asielzoekers en ontheemden met tijdelijke bescherming

Asielzoekers hebben volgens de huidige regelgeving enkel recht op materiële hulp (bed-bad-brood)²⁰⁴. Nochtans wordt dat principe steeds meer uitgehold doordat er in steeds meer gevallen een leefloon wordt toegekend aan asielzoekers²⁰⁵. Zo werd in 2022 voor 6 miljoen euro aan leefloon uitbetaald aan asielzoekers, terwijl dat het jaar voordien nog de helft was²⁰⁶. Het spreekt voor zich dat hiervan een aanzuigeffect dreigt uit te gaan. Deze praktijk dient dan ook te worden stopgezet. Het uitkeren van leeflonen aan asielzoekers moet beperkt blijven tot strikt uitzonderlijke situaties, bijvoorbeeld wanneer de medische situatie van de persoon dat vereist.

86. Geen sociale uitkeringen voor wie de taal niet spreekt

Om het recht op bepaalde sociale uitkeringen niet te verliezen, zoals bijvoorbeeld de werkloosheidsuitkering, dient de betrokkene binnen de twee jaar na de start van de uitbetaling ervan het taalniveau A2 te hebben behaald van de officiële taal van het landgedeelte waar hij/zij zich heeft gevestigd. Deze termijn is vergelijkbaar met de duur van een standaardtraject Nederlands als tweede taal (NT2). De verplichting tot het behalen van het taalniveau A2 moet na het verstrijken van de periode van twee jaar gecontroleerd worden. Wie halsstarrig weigert de Nederlandse taal te leren, verliest het recht op sociale uitkeringen. Een goede kennis van de Nederlandse taal zorgt immers voor een vlottere integratie in de maatschappij, meer kansen op werk en een grotere betrokkenheid met de omgeving.

203 Verslag vergadering *Commissie voor Economie, Werk, Sociale Economie, Wetenschap en Innovatie* van het Vlaams Parlement, 15 december 2022

204 Artikel 6, eerste lid van de Opvangwet.

205 Mondelinge vraag nr. 55035476C van mevrouw Barbara Pas aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole de Moor, www.dekamer.be/doc/CCRI/pdf/55/ic1044.pdf (consultatie 9 mei 2023).

206 Schriftelijke vraag nr. 537 van mevrouw Barbara Pas aan de minister van Pensioenen en Maatschappelijke Integratie, belast met personen met een beperking, armoedebestrijding en Beliris Karine Lalieux, www.dekamer.be/kvcr/showpage.cfm?section=qra&language=nl&cfm=qra.xml.cfm?legislat=55&dossierID=55-B106-11900537-2022202318853.xml (consultatie 9 mei 2023).

87. Sociale bijstand voor subsidiair beschermden tot het absolute minimum beperken

Personen die de subsidiaire beschermingsstatus genieten hebben in ons land tot op heden recht op dezelfde sociale bijstand als erkende vluchtelingen²⁰⁷. Nochtans maakt de Europese regelgeving het mogelijk om de sociale bijstand voor subsidiair beschermden te beperken tot de 'meest fundamentele prestaties', zoals steun bij ziekte en zwangerschap²⁰⁸. Dit principe dient eveneens in onze nationale wetgeving te worden ingeschreven.

88. Medisch toerisme stoppen

Er moet een halt toegeroepen worden aan de praktijk waarbij vreemdelingen illegaal naar België komen (of hun verblijf na het verstrijken van hun visum illegaal verderzetten) om gratis gebruik te maken van onze medische voorzieningen²⁰⁹. Om de medische verstrekkingen die onder de zogenaamde dringende medische hulpverlening vallen, in te perken, moet er een limitatieve lijst opgesteld worden.

89. Geen kinderbijslag voor kinderen opgevoed in niet-EU-landen

Het kindergeld (nu Groeipakket) wordt in principe alleen uitbetaald voor kinderen die hier (en bij uitbreiding in een EU-lidstaat) wonen. België heeft echter met bepaalde niet-EU-landen (Bosnië-Herzegovina, Kosovo, Montenegro, Noord-Macedonië, Servië, Algerije, Israël, Marokko, Tunesië en Turkije²¹⁰) bilaterale overeenkomsten gesloten die bepalen dat kinderen die worden opgevoed in het buitenland en waarvan er minstens één ouder in België werkt of een uitkering geniet, toch recht hebben op het Groeipakket. Deze overeenkomsten moet worden opgezegd.

II.9. Arbeidsmigratie

90. Geen verdere versoepeling van de economische immigratie

Zeker gelet op het feit dat economische migratie voor hooggeschoolden en middengeschoolde knelpuntberoepen in Vlaanderen nu reeds automatisch is toegestaan, is een verdere versoepeling van de regels voor zogenaamde 'economische immigratie' onwenselijk. De bewering dat economische immigratie de illegale instroom zal verminderen, mist elke onderbouwing en wordt bovendien door de feiten tegengesproken. De economische immigratie waarvan sprake zal gewoon een extra toegangspoort vormen, maar zal de andere immigratiekanalen geenszins ontlasten.

Het versoepelen van economische immigratie getuigt bovendien van kortzichtigheid: de robotisering dreigt de volgende jaren in tal van sectoren immers te leiden tot forse personeelsinkrimpingen. Het beleid moet in de eerste plaats focussen op de activering van de bestaande arbeidsreserves. Voor het overige moet worden uitgegaan van het concentrische model, waarbij eerst wordt gekeken in onze buurlanden (zoals Wallonië), vervolgens in de Europese ruimte en pas in allerlaatste instantie naar derde landen. In dat laatste geval moet het gaan om cultureel verwante landen waarmee reeds een goede samenwerking bestaat.

Het tijdelijke karakter van werkvisa moet geherwaardeerd en hersteld worden. Een werkvisum mag geen garantie zijn op een levenslange verblijfsvergunning, noch voor de migrant, noch voor zijn of haar familie.

207 Cass. dd. 22 juni 2020, nr. S.18.0086.F.

208 Artikel 29, [2] van de Kwalificatierichtlijn.

209 Koninklijk besluit van 12 december 1996 betreffende de dringende medische hulp die door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn wordt verstrekt aan vreemdelingen die onwettig in het Rijk verblijven.

210 Bij wijze van voorbeeld: de overeenkomst van 11 april 2014 betreffende de sociale zekerheid tussen de regering van het Koninkrijk België en de regering van de Republiek Turkije.

91. Onwillige derde landen mogen niet beloofd worden met soepele voorwaarden voor arbeidsmigratie

In 2022 kregen meer dan 16.000 niet-Europese immigranten een vergunning om in Vlaanderen te werken²¹¹. Wat de knelpuntberoepen betreft, was bovendien bijna de helft van de 'arbeidsmigranten' afkomstig uit Turkije of Marokko. Vooral dat laatste land staat bekend voor het gebrek aan medewerking – en zelfs ronduit tegenwerking – als het over de terugname van illegale onderdanen gaat. In plaats van dergelijke landen eindelijk sancties op te leggen, worden ze door het gevoerde beleid de facto beloofd voor hun onwil - en wordt in feite de wereld op zijn kop gezet. Landen die niet meewerken aan de strijd tegen illegale immigratie (en de terugname van hun illegale onderdanen) moet de deelname aan akkoorden inzake arbeidsmigratie ontzegd worden.

92. Geen 'economische' regularisatie

Regelmatig klinkt vanuit linkse hoek het pleidooi om knelpuntberoepen in te vullen met zogenaamde 'sans papiers', wat onvermijdelijk zou uitdraaien op een nieuwe regularisatiecampagne. Het spreekt voor zich dat het complete asielsysteem ad absurdum wordt gevoerd wanneer degenen die niet worden erkend, uiteindelijk toch legaal mogen blijven. Bovendien zou zo'n 'economische regularisatie' zonder twijfel een nieuw aanzuigeffect creëren, wat wel het laatste is wat dit land nodig heeft.

Ook het voorstel van Vooruit²¹² om afgewezen asielzoekers tot aan hun terugkeer legaal te laten werken, dient resoluut van de hand gewezen te worden. Degenen die niet het recht hebben in het land te verblijven, moeten niet in de arbeidsmarkt worden ingeschakeld, maar dienen zo snel mogelijk het land te verlaten.

II.10. Varia

93. Nieuw migratiewetboek

De huidige Vreemdelingenwet dateert uit 1980 en is na jaren van veranderingen en toevoegingen als gevolg van nieuwe nationale en internationale regels een kluwen geworden waar geen kat haar jongen in terugvindt, maar waarin advocaten van de immigratie-industrie zich als een vis in het water voelen. Daarom is er meer dan ooit nood aan een nieuw migratiewetboek waarin alle regels duidelijk worden gebundeld, achterpoortjes worden gesloten, onduidelijkheden verdwijnen en waardoor ingewikkelde en lange procedures eindelijk kunnen worden stopgezet.

94. Het gemeentelijk stemrecht voor niet-Europese vreemdelingen moet worden afgeschaft

Het stemrecht is een politiek recht dat principieel verbonden moet blijven aan het staatsburgerschap. Het gemeentelijk stemrecht voor niet-Europese vreemdelingen moet worden afgeschaft²¹³.

211 Jaarverslag Dienst Economische Migratie 2019-2022, Departement Werk & Sociale Economie, <https://publicaties.vlaanderen.be/viewfile/55645> (consultatie 20 september 2023).

212 Vooruit, *Opnieuw grip op asiel en migratie*, 11 maart 2023, https://nieuws.vooruit.org/opnieuw_grip_op_asiel_en_migratie (consultatie 24 september 2023).

213 Wetsvoorstel (Dries Van Langenhove e.a.) tot afschaffing van het gemeentelijk stemrecht voor niet-EU-burgers, *Parl.St.* Kamer 2020-21, 55-1720/001.

95. Inventaris van (materiële en immateriële) pullfactoren

Al vele jaren behoort België tot de kleine groep van geprefereerde Europese bestemmingslanden. Dat is ook in het geval wanneer de vergelijking wordt gemaakt met andere landen die een hoge sociaaleconomische levensstandaard kennen (zoals de eertijds bij illegale immigranten bijzonder populaire Scandinavische landen). Er moet een uitgebreide inventaris worden opgemaakt van alle potentiële factoren die dit land extra aantrekkelijk voor illegale immigratie maken.

96. Vergelijkende studie over het immigratiebeleid in andere Europese landen

Vergelijkende studie over het immigratiebeleid in andere Europese landen Eerder nam de regering zich voor dat de voorwaarden voor gezinshereniging zouden worden beoordeeld in het licht van de wetgeving van de buurlanden en – indien nodig – op deze basis zouden worden herzien teneinde ze consequenter te maken. Voor zover deze studie al is uitgevoerd, mag zij niet zonder (de juiste) consequenties blijven: bij de afstemming op de buurlanden dient België zich te conformeren aan het buurland met het strakste beleid. Een vergelijkende studie mag overigens niet beperkt blijven tot de regels voor gezinshereniging in de buurlanden, maar dient te worden uitgebreid tot andere in sociaaleconomisch opzicht vergelijkbare Europese landen die een significant lagere immigratiedruk kennen. Daarbij moet, naast de gezinshereniging, ook andere relevante regelgeving (inzake verblijfsrecht, nationaliteitsverwerving, ...) onder de loep genomen worden.

Van een – voor het brede publiek toegankelijke – database met cijfergegevens over immigratie in de brede zin van het woord, nog altijd geen sprake. Meer nog: soms blijkt zelfs de bevoegde staatssecretaris niet op de hoogte van essentiële informatie. Zo bleek eerder dat actuele cijfers over gezinshereniging – nota bene het belangrijkste immigratiekanaal in dit land (!) – niet voorhanden waren. In het kader van een transparant en 'evidence based beleid' én om 'fakenews' (van regeringszijde) tegen te gaan, moet eindelijk en dringend werk gemaakt worden van een website waarop de correcte cijfergegevens op een toegankelijke manier raadpleegbaar zijn.

Daarnaast moet er werk gemaakt worden van een systematische kostprijberekening van de totale immigratiefactuur.

97. Internationale verdragen moeten getoetst worden op hun migratieneutraal karakter

Het is ondertussen genoegzaam bekend dat van internationale verdragen een gevaar kan uitgaan voor de nationale soevereiniteit (en daarmee ook de democratie), en dat al zeker wanneer ze ruimte laten tot interpretatie en/of 'activistische rechters' ze creatief uitleggen. Het uitgangspunt moet zijn dat het beleid – en niet het minst het immigratiebeleid – moet worden bepaald door degenen die daarvoor een democratisch mandaat hebben gekregen en daar ook op afgerekend kunnen worden: dat zijn de vrij verkozen parlementen van soevereine staten. Uit de praktijk is bovendien gebleken dat de immigratielobby geen middel – en dus ook geen internationaal verdrag – ongebruikt laat om de poorten verder open te wrikken. Zo wordt in de rechtbanken zelfs het VN-Kinderrechtenverdrag ingezet als het gaat over de gedwongen repatriëring van gezinnen. De goedkeuring van internationale verdragen moet afhankelijk gemaakt worden van een toets op hun migratieneutraal karakter en mag in geen geval de mogelijkheid tot het voeren van een eigen asiel- en immigratiebeleid nog verder inperken.

98. Medewerking aan Marrakesh-pact moet stopgezet worden

Net zoals bij onmiskenbaar bindende internationale verdragen, dient de grootste opletendheid in acht genomen te worden bij internationale verklaringen die – strikt juridisch geïnterpreteerd – op het moment dat ze bijgetreden worden ‘niet bindend’ zijn, maar dat op langere termijn wél kunnen worden (‘soft law’). Wat dat betreft, is het in ieder geval onbegrijpelijk dat het Belgische regeringsbeleid het omstreden Marrakesh-pact (VN-migratiepact) vrijwillig als leidraad neemt. De samenwerking met betrekking tot de rapportering over de uitvoering van dit pact dient met onmiddellijke ingang stopgezet te worden.

99. De financiering van de opengrenzenlobby stoppen

De Vlaamse overheid financiert in het kader van het sociaal-cultureel volwassenenwerk de pro-immigratielobby. De uiterst linkse opengrenzenorganisatie Vluchtelingenwerk Vlaanderen bijvoorbeeld, ontving van de Vlaamse regering in 2022 een subsidie van 560.537,74 euro, en 41.982,84 euro aan Europese subsidies²¹⁴. Een deel van de subsidies wordt echter misbruikt voor juridische procedures tegen aanscherpingen van de migratiewetgeving. Vluchtelingenwerk startte ook juridische procedures tegen wetgeving die misbruik van onze sociale voorwaarden wil tegengaan, zoals de minimum verblijfsvoorwaarden in ons land die er zijn om in aanmerking te komen voor sociale woningen of zorgbudgetten. Voor het Vlaams Belang dient deze financiering van de open grenzenlobby te stoppen.

100. Schaf het Federaal Migratiecentrum af

Het Federaal Migratiecentrum (Myria) ontvangt in 2023 een dotatie van 2.415.000 euro vanuit de federale begroting²¹⁵. Daarenboven heeft de Nationale Loterij in 2021 (meest recente cijfers) 899.786 euro aan subsidies uitgedeeld aan Myria²¹⁶.

Officieel is het een ‘onafhankelijke overheidsinstelling’, wat geenszins betekent dat het een neutrale overheidsinstelling is. Myria neemt immers manifest politieke standpunten in, benadert asiel en immigratie volstrekt eenzijdig en pleit daarbij steevast voor een verdere versoepeling van de – nu al lakse – asiel- en migratiewetgeving. In die zin is deze ‘onafhankelijke overheidsinstelling’ weinig meer dan een (zoveelste) filiaal van de pro-immigratielobby. Voor een aantal andere taken is het instituut overbodig. Het Federaal Migratiecentrum moet dan ook opgedoekt worden.

214 Jaarverslag 2022, Vluchtelingenwerk Vlaanderen, https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/jaarverslag2022vluchtelingenwerk-vlaanderen_0.pdf (laatst geraadpleegd op 22 september 2023).

215 Wet houdende de algemene uitgavenvergroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-2932/001* en wetsontwerp houdende de eerste aanpassing van de algemene uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 2023, *Parl.St. Kamer 2022-23, 55-3273/001*.

216 Koninklijk besluit van 14 juli 2022 tot bepaling van het definitieve verdelingsplan van de subsidies van de Nationale Loterij voor het dienstjaar 2021.

Madouplein 8/9
1210 Brussel
02 219 60 09

info@vlaamsbelang.org
www.vlaamsbelang.org